

ΚΟΡΙΝΝΑ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΥΠΟ

ΧΡΗΣΤΟΥ Σ, ΧΙΩΤΟΥ

ΕΝ ΖΑΚΥΝΘΩ
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Η «ΕΠΤΑΝΗΣΟΣ»
ΧΡΗΣΤΟΥ Σ. ΧΙΩΤΟΥ

1877

ΒΙΒΛΙΑ ΝΕΟΦΑΝΗ

ΚΟΡΙΝΝΑ. Μηνιαίον περιοδικόν ανάμνησμα εκδιδόμενον ὑπὸ Χ. Σ. Χιώτου. Ἔτος Γ'. Αὐγούστου φύλλος. Περιεχόμενα.—Τὸ δράμα καὶ ὁ Εὐριπίδης ὑπὸ Β. Β. Βούλκα (συν.)—Βετιχόθεν ὑπὸ Α. Ποττὲν (συν. καὶ τέλος).—Γρζελ Κόχαν (αὐκρινανικὴ παράδοσις) ὑπὸ Xavier Marmier. μεταφρ. ὑπὸ Κ. Δ. Τ.—Περὶ θανάτου (ἐκ τῶν τοῦ Γ. Βερφώνος). μεταφρασις ὑπὸ Ρ.—Ἡ ἀκρόπολις τῶν Ἀθηνῶν ὑπὸ Εἰδοουχοῦ Φροῦμαν.—Ὁ ἀπολωλὸς βίος ὑπὸ Ἐρμάννου Δούντζη, (συν.) μετφρασις ὑπὸ Δ. Α. Τ.—Ἡ κοιλίς τῶν Τεμπῶν, μετφρασις ὑπὸ Δ. Δ. Μόργου.—Ὁ Γλάδατον ὡς ζυλοκόποι.—Αὐθοδίσμη.—Θλίψις καὶ χαρὰ, ὑπὸ Ἀριστείδου Κοσμοκεφάλου.—Αἰεὶς προβλήματις.

ΕΣΠΙΑ. Ἐκδίδεται κατὰ Κυριακὴν. Ἔτος Β'. Τόμος Δ'. ἀριθ. 86. Ἀσπὶς 20 Ἀθῆναι τύπ. «Ἑλλ. Ἀνεξαρτησίας». Περιεχόμενα Διωμῶδες ἐπιστήμη (συν.)—Αἱ γυναῖκες καὶ οἱ οἰκιστικαὶ ἐργασίαι.—Ἡ Καλλιόπη (συν.)—Ὁ Βασιλεὺς τῆς Φρουγίας Μίδης καὶ ὁ κούρδης αὐτοῦ.—Ἀκινθώδης ἢ πρὸς τὴν δοξὴν ὁδοῦ (ἐκ τῶν τοῦ Ἀνδέρσεν).—Ὁ δακτύλιος τοῦ ἀρραβῶνος.—Καὶ ταλοῖπά.—Φιλολογικὰ καὶ ἱστορικὰ περιεργὰ Παλαιὰ καὶ καινὴ διαθήκη.—Ἀλήθειαι.—Σημειώσεις—Υγιεινὴ περὶ χρήσεως τοῦ πάγου.

ΟΜΗΡΟΣ. Μηνιαίον περιοδικὸν τοῦ ὁμωνύμου φιλοκαλλιτεχνικοῦ Συλλόγου Φυλλάδιον Αὐγούστου ἔτος Σύνουη. τυπ. ὁ «Τόπος» 1877. Περιεχόμενα Περὶ αἰκίου.—Ἀνάλυσις τῆς Ἀλεξάνδρου τοῦ Εὐριπίδου.—Αἱ ἐν τῇ Κεντρικῇ Ἀσίᾳ κτήσεις τῆς Ρωσσίας.—Φυσικογενεὶς τοῦ ρωσικοῦ συστήματος τοῦ τέττιγος.—Δυναμίτις καὶ ἄλλαι ἐκρηκτικαὶ ὕλαι.—Πυροβολικὸν τῶν ἠγροῦν.—Ἀπογραφικὰ πληροφορίαι.—Τὸ τηλεῤῥων τοῦ Γερμανίας.—Ἐπιγραφαί.—Ποικίλα.—Περιοδεία τῆς γῆς.

ΑΘΗΝΑΙΣ. Ἐφημερίς τῶν νέων. Ἐν Ἀθήναις. Περὶ εχόμενα. Αἱ δύο εἰκόνας (συν. καὶ τέλος).—Μέσα δι' ὧ δύναται τίς νὰ ἐμποδίσῃ τὴν σῆψιν πολλῶν οὐσιῶν.—Ἡ Ροζα ἢ τὰ δύο φρούρια (συν.)—Πλουσία Γυνή.—Ἐξ ἐβδόμαδης ἐν Ἰαπωνίᾳ (συν.)—Παιδικὴ Βιβλιοθήκη.—Τὸ βιβλίον τῆς φύσεως (συν.)—Ἡ σκιά τοῦ πατρὸς μου.—Ποικίλα.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΦΥΛΑΚΩΝ (Ὄργανιστικὴ, νομικὴ, οἰκονομικὴ. Ἐκδίδεται κατὰ μῆνα ὑπὸ τῆς ἐμπνεύσεως τοῦ πρῶτος ἐν Ἀθήναις Ἐφέτης Εἰσαγγελέως Ἔτος Γ'. φύλ. 25. Αὐγούστου 1877. Ἐν Ἀθήναις. Περιεχόμενα. Ἐπιθεωρήσεις φυλακῶν.—Σωφρονιστικὴ ἐν Κερκυρᾷ Φυλακῇ.—Κακουργιοδικεῖον Ἠλείας.

ΑΝΘΩΝ. Ἐφημερίς οἰκογενειακὴ. Ἔτος α'. ἀριθ. 6 Ἐκδίδεται κατὰ Κυριακὴν. Ἐν Ἀθήναις 1877.—Περὶ εχόμενα. Ἀπὸ χειρὸς εἰς χεῖρα, (διήγημα συν.)—Οἱ ἔριωτες τῶν ἀνθέων.—Τὸ στοιχείμα (κατὰ τὸ Γερμανικόν).—Ἡ ἐν Μαραθῶν Μάχη (συν.)—Περὶ φιλίας (συν.)—Δραματικὸς θίασος «Ἀριστοφάνης».—Δραματικὸς θίασος «Ἀπόλλωνος».

Εὐχάριστος ἐλάβομεν ἄψαν τὴν συνέχειν τῆς ἀ-

νωτέρω καλῆς οἰκογενειακῆς ἐφημερίδος ἐν αὐτῇ ἴδωμεν ἀναμνηστικὰς ἐργων τοῦ κ. Β. Στρατουδάκη, αἰτιᾶ ἐν τῇ Κορίνθῳ κατεχωρήθησαν.

—Ἐξεδόθη τὸ φυλλάδιον τοῦ Αὐγούστου τῆς ἐν Ἀθῆναις ἐκδομένης «Ἐφημερίδος τῶν παιδῶν, περιέχον ὡς πάντοτε καὶ εἰκονογραφίας.

—Ὁμοίως καὶ τὸ φυλλάδιον τῆς ἐν Πάτραις ἐκδομένης ἐφημερίδος τῶν νέων Ἠθῆ.

ΠΡΑΚΤΙΚΑ τῆς ἐν Ἀθήναις Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρίας ἀπὸ Ἰανουαρίου 1876 μέχρι Ἰανουαρίου 1877.

Κατὰ τὰ πρακτικὰ τῆς ἀνωτέρω Ἐταιρίας, ἐγέναν κατὰ τὸ ἔτος 1876 οἱ ἑξῆς ἀνασκαφαί.

Ἡ ἐν Ἀθήναις ἐξω τοῦ Διπύλου ἤτοι ἀνατολικῶς τοῦ ἐκκλησιαίου τῆς ἀγίας Τριάδος διὰ τούτην ἐδαπνήθησαν δρ. 2080. Δευτέρα ἀνασκαφὴ ἐγένετο ἐν Κορίνθῳ, ἔσθαι ἐν ἐθνικῆς γαίταις τόφοι τρεῖς ὄνε κίφρα ἢ ἑξὶ διὰ ταύτην δαπάνη ἀνηλθον εἰς δρ 1000 Τρίτη, τετάρτη καὶ πέμπτη ἀνασκαφὴ τάφων ἐν τῇ Ταναγρατικῇ χόρῃ τῆς Βοιωτίας, ἐπιστατοῦντος τοῦ ἐφόρου κ. Π. Στραματάκη. Ἐκτὴ ἀνασκαφὴ πλεῖστον λόγου εἶχε εἶνε ἢ γὰρ οὐκ ἐν Μυκῆναις τῇ αὐτοπροσώπῳ παρουσίᾳ καὶ διενεκεῖ ἐνεργεῖα καὶ δαπάνη τοῦ κ. Σχλήμαν, ἐπιτηροῦντος δὲ τοῦ κ. Π. Στραματάκη εἰς ταύτην ἐδαπνήθησαν ὑπὸ τοῦ κ. Σχλήμαν δρ. 30, 000 ὑπὸ δὲ τῆς ἐταιρίας δρ. 4, 000 Ἐβδόμη ἀνασκαφὴ, ἡ παρῶν τοῦ ἔτους τούτου καὶ τῶν προτέρων δὲ ἐτῶν μεγίστη καὶ ποικυλοδαπνῶσα, εἶε ἡ γινουμένη πρὸς μισσηβρίαν τῆς ἀκροπολεως Ἀθηνῶν καὶ δυτικῶς τοῦ Διονυσιακοῦ θεάτρου.

Ἡ παρουσία τῆς ἐταιρίας κατὰ τὴν 31 Δεκεμβρίου 1876 ἀνήρχε ο εἰς δρ. 310, 833. 68 ἐλάττων τῆς τοῦ παρελθόντος ἔτους κατὰ δρ. 7, 104 80. Τὰ ἔσοδα τῆς ἐταιρίας μετὰ τοῦ ἐκ τοῦ προαγομένου ἔτους ὑπολοίπου ἀνηλθον εἰς 185, 387, 65 τὰ τ' ἔσοδα εἰς δρ. 171, 768 43

Ἐκ τῶν μελῶν τῆς ἐταιρίας κατέβηλον συνδρομῆν κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο 135, ὧν 95 ἐξ Ἀθηνῶν καὶ 40 ἐκ τῶν ἐπαρχικῶν καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ.

—Ἡ ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἑλλάδος θέλουσα νὰ καταστήσῃ εὐχερῆστεραν τὴν ἐκκλησιαστικὴν ὑπηρεσίαν, ἐνέκρινε τὴν ἐκδοσιν συλλογῆς τῶν ἰσχυροῦσῶν περὶ τὴν διοίκησιν τῆς ἐκκλησίας διατάξεων ἀπὸ τοῦ 1852 μέχρι σήμερον, ἀνήθηκε δὲ τὸ ἔργον τοῦ ο εἰς τὸν πρῶτον αὐτῆς γραμματέα κ. Δημασκηνὸν Χρηστίοπουλον, ὁ οὗτος κατήρτισε πλήρη τὴν συλλογὴν ταύτην, καὶ ἐσχάτως ἐξεδόκειν αὐτὴν, ἰδὲ δαπάνη. Ἡ ἐν λόγῳ συλλογὴ περιλαμβάνει τὰς σπουδαιότερας ἐγκυκλίους τῆς Συνόδου μετὰ τῶν οἰκείων, βασιλικῶν διαταγμάτων, ὑπουργικῶν ἐγγράφων, ὁδηγιῶν κ τ.λ. τιμᾶται δὲ διὰ μὲν τοὺς ἐκ τοῦ κλήρου δρ. ν. 6, διὰ δὲ τοὺς λοιποὺς δρ ν. 9

—ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἑλλὰς» κατεχωρήθη ἐν τῷ ἐν Μετάνῳ ἐκδιδόμενῳ περιοδικῷ συγγράμματι «Λεύκωμα τοῦ Ρωσοτουρκικοῦ πολέμου 1877 εὐμενίστατον ὑπὲρ Ἑλλάδος ἄσθρον.

— Έξεδόθησαν κατ' αὐτὰς τὰ ἀπομνημονεύματα τοῦ βασιλέως Δὲ Βρούκ, δικτελέσαντος διευθυντοῦ τοῦ Λ. Ὑδ., εἰς τὰς προεδρίας τῆς Αὐστρίας ἐν Κωνσταντινουπόλει κατὰ τὸν Κριμαϊκὸν πόλεμον, ὕστερον δὲ καὶ ὑπουργοῦ ἐπὶ τῶν οἰκονομικῶν. Τὰ ἀπομνημονεύματα ταῦτα περιτρέφονται εἰς τοὺς χρῆνους τοῦ κριμαϊκοῦ πολέμου, προχρηματεύονται δὲ τὸ ἀντιοικικὸν ζήτημα ἀπὸ ἀντιτουρκικῆς καὶ ἀντιβρετανικῆς ἀπόψεως. Ὁ βασιλεὺς Δὲ Βρούκ ἀπερρίπτεται κατὰ τῆς ὀθωμανικῆς κυριαρχίας, στηλιτεύει ἠδὲ ἀρμύρα τὴν ἀγγλικὴν πολιτικὴν, δικαιολογεῖ δὲ τὸ ἐπὶ τοῦ 1854 ἐπαναστατικὸν κίνημα τῶν Ἑλλήνων, ὑπὲρ τῶν ὁποίων λίαν συμπαιθῶς συνηγορεῖ.

— Ἐπειδὴ διὰ τὸν προκαυχθέντα Νεγοπόντινον θεολογικὸν διαγωνισμὸν οὐδεὶς θεολογικὴ πραγματεία παρουσιάσθη εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ πανεπιστημίου ἐντός τῆς ταχθείσης προθεσμίας, ἡ θεολογικὴ σχολὴ ἀπεφάσισεν ἵνα ἀναβῆθῃ ἡ τέλεις τοῦ διαγωνίσματος τοῦτου ἐπιδεδιαικίαν, ἢτοι κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ ἔτους 1879—1880. Θέμα, ὡς γνωστόν, εἶναι τὸ ἐξῆς: «Μελετῆ ἱστορικὴ περὶ τῆς καταστάσεως τῆς ὀρθοδοξοῦ ἡμῶν ἐκκλησίας ἀπὸ τῆς ἀλώσεως καὶ ἰδίως τῶν μετατὴν ἀλωσιν διαπρεφέντων ἐκκλησιαστικῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν ὑπηρεσιῶν αἰ: ἡ ὀρθόδοξος ἡμῶν ἐκκλησία προσήγαγεν εἰς τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος». Ἡ πραγματεία δεῖνὰ περιλαμβάνει ἑκτὸς 15 τοῦλάχιστον συνήθων τυπογραφικῶν φύλλων, νὰ ᾖναι δὲ γεγραμμένη λίαν εὐκρινῶς καὶ ἀνευ διορθώσεων. Τὸ ὑπὸ τοῦ ἀγωνοθέτου ὀρισθὲν χιλιοδραχμῶν γέρας ἀπονεμηθήσεται εἰς τὸν συγγραφεὰ τῆς βραβευθενομένης πραγματείας τὴν ἡμέραν τῆς ἀναγνώσεως τῆς κρίσεως τῶν ἀγωνοδικῶν ὁ συγγραφεὺς ὀφείλει ἵνα ἰδίᾳ δαπάνῃ τυπώσῃ τὴν πραγματείαν, μετ' ἧς θὰ λάβῃ παρὰ τοῦ ἀγωνοθέτου τὴν διὰ τὴν τυπώσιν ὀρισμένον χιλιοδραχμῶν συνδρομὴν ἐπὶ τῶν ἰσχυρῶν νὰ χρηρηγήσῃ ἐν ἀντίτυπον τῆς συγγραφῆς εἰς ἕνα τῶν τῶν συλλόγων καὶ σχολείων τῆς Ἀνατολῆς.

— Ἐξεδόθη ὁ 6. τόμος τῆς ἱστορίας τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ τοῦ ἐν Χάλκῃ καθηγητοῦ κ. Χέρτσβεργ. Ὁσαύτως ἐξεδόθη ὁ 4. τόμος τοῦ περὶ Περικλέους ποιήματος τοῦ κλεινοῦ ἱστορικοῦ καὶ καθηγητοῦ ἐν Ἰένῃ κ. Ἀδόλφου Σμιθ. Τὸ ἔργον τοῦτο θεωρεῖται ἀριστοῦργημα ἱστορικῆς καὶ κριτικῆς τέχνης.

— Τὸ ἄρτε ἐκδοθὲν Β. τεύχος τῶν «Ἑλληνικῶν Ὁμῶν» τοῦ καθηγητοῦ κ. Μόμσεν περιέχει ἑκτενῆ πραγματείας περὶ τῶν φυτῶν τοῦ αἰτιακοῦ πεδίου, ὑπὸ τοῦ κ. Χελδράχ, διευθυντοῦ τοῦ βοτανικοῦ κήπου ἐν Ἀθήναις.

Μηνιαῖος πίναξ τῆς κινήσεως τοῦ πληθυσμοῦ τοῦ Δήμου Ζακύνθου.

(Κατ' ἐπίσημον ἀπογραφὴν οἱ κάτοικοι τοῦ δήμου Ζακύνθου ἀνέρχονται εἰς 20,050. ἔξ ὧν 10,310 ἄρσεν καὶ 9,740 θήκ. Ἐν τῇ πόλει ὑπάρχουσιν 47,600, οἱ λοιποὶ ἐν τοῖς περιήροις τοῦ δήμου.)

ΑΗΟΒΙΩΣΕΙΣ.

	Τοῦ λῆτος		Τοῦ ὀντος	
	ἄνδρες	γυναίκες	ἄνδρες	γυναίκες
Τραυματισμοὶ	1	1		
Μαρasmus	2	4	7	3
Ἐλωδης καχεξία			4	2
Κακοήθης πυρετός	4	2	4	2
Τυφοειδής	1	4		
Σπασμοὶ			2	2
Καρκίνος			4	2
Ἐκλαμψία			1	3
Πνευμονία	5	4	3	2
Οὐραιμία			1	4
Ἀτροφία	4	1	4	1
Περιτονίτις				
Κοιλιακά	4	4	3	2
Ἐγκεφαλικὰ			3	2
Βρογχίτις			1	2
Ἀποπληξία	4	4		
Ραχίτις	1	4		
Λευκοματοπρία	1	4		
Ἀτελ. Ἀνάπτυξις	1	4		
Ἐν ὅλῳ	19	21	25	24

ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ

	Τοῦ λῆτος	Τοῦ ὀντος
Ἄρσενα γνήσια	17	16
Θήκ	16	10
Ἄρσενα νόθα	1	2
Θήκ	3	40
Ἐν ὅλῳ	37	48

ΓΑΜΟΙ

Ἀγάμων μετ' ἀγάμους νέας	6	8
» μετ' χήρας		1
Χήρων μετ' ἀγάμους νέας	4	1
Ἐν ὅλῳ	7	10

ΟΙ ΔΥΣΑΝΤΕΣ ΤΟ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΚΟΡΙΝΝΗΣ

Πρῶτος ἐπεμψεν ἡμῖν τὴν λύσιν ὁ κ. Χαράλαμπος Δημητρόπουλος, ὅστις καὶ ἔλαβε τὴν ὑποσχεθεῖσαν ἀμοιβὴν, κατόπιν δὲ οἱ κ. κ. Σ. Κονιτόπουλος, Γ. Δ. Μπικμπάκος, Γρηγόριος Τρίκαρδος καὶ Γ. Δεκατζᾶς.

Εἰσαγωγὴ καὶ ἐξαγωγὴ ἐμπορευμάτων τοῦ τελωνείου Ζακύνθου

	Τοῦ λῆτος	Τοῦ ὀντος
Εἰσαγωγὴ δρ.	43 664. 10	46 725. 08
Ἐξαγωγὴ	4 546. 40	4 857. 92

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

Η ΚΟΡΙΝΝΑ ανταλλάσσεται με πᾶν περιοδικόν καὶ πᾶσαν ἡμερίδα, προσέτι δὲ ἀναγράφει πᾶν βιβλίον, οὔτινος ἀντίτυπον ἤθελε σταλῆ πρὸς τὴν Διεύθυνσιν.

ΟΙ προμηθεύσαστες ὀκτὼ συνδρομητᾶς, προπληρώνοντας τὴν συνδρομὴν των, λαμβάνουσι τὸ φύλλον ἐπὶ ἓν ἔτος δωρεάν.

ΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ἄρχονται τὴν 1.ην Μαρτίου καὶ εἶναι ὑποχρεωτικῶς ἐτήσιαι.

ΠΑΣΑ ἀσφώστα τὸ περιοδικόν ἐπιστολῆ, μὴ ἀπηλλαγμένη ταχυδρομικῶν τελῶν εἶναι ἀπαράδεκτος.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ περιέχουσαι χρήματα πρέπει ν' ἀποστέλλωνται ἐπὶ συστάσει καὶ νὰ ἐπιγράφωνται οὕτω «Πρὸς τὸν ἐκδότην τοῦ περιοδικοῦ Κόριννα».

ΟΙ ἀλλάσσουν ες διαμονὴν συνδρομητᾶς ὀφείλουσι νὰ εἰδοποιῶσι τὴν Διεύθυνσιν, ἵνα γνωρίζῃ ποῦ αὕτη ὀφείλει νὰ πέμψῃ τὰ φυλλάδια, ἄλλως ἢ Διεύθυνσις θεωρεῖται ἀνεύθυνος.

ΤΙΜΗ ΕΤΗΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Προπληρωτέας

ΕΝ ΖΑΚΥΝΘΩ... δραχ. **6** | ΕΝ ΤΑΙΣ ΕΠΑΡΧΙΑΙΣ... δραχ. **8** | ΕΝ ΤΩ ΒΕΩΤΕΡΙΚΩ... φράγκ. **8**

ΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΓΙΝΟΝΤΑΙ

Ἐν Ζακύνθῳ παρὰ τῷ ἐκδότη κ. Χρήστῳ Σ. Χιώτῃ καὶ ἐν τῷ γραφείῳ τῆς Κορίνθου, κειμένῳ ἐν τῷ τυπογραφείῳ ἢ Ἐπτάνησος, παρὰ τῆ ὁδῷ Ὁδηγητρίας.

Ἐν Ἀθήναις παρὰ τῷ κ. Γεωργίῳ Σδρίμα, τυπογράφῳ.—Ἐν Πάτραις παρὰ τῷ κ. Γ. Κοκκινάκη.—Ἐν Σύρω παρὰ τῷ κ. Δημ. Ἀθηναίῳ.—Ἐν Κερκύρα παρὰ τῷ κ. Σπυρίδωνι Παπούλη.—Ἐν Κεφαλληνίᾳ παρὰ τῷ κ. Ἐπαμινώνιδᾳ Ἀννίῳ.—Ἐν Λευκάδι παρὰ τῷ κ. Ἰωάννῃ Σταματέλῳ.—Ἐν Ναυπάκτῳ παρὰ τῷ κ. Πλάτωνι Πάνῳ.—Ἐν Πύργῳ παρὰ τῷ κ. Ἀλεξάνδρῳ Κολαίτη.—Ἐν Χάλκιδι παρὰ τῆ συντάξει τῆς ἡμερ. «Εὐβοία».—Ἐν Καλάμαϊς παρὰ τῷ κ. Α. Μπενῆ.—Ἐν Φιλιατροῖς παρὰ τῷ κ. Δημητρίῳ Κατσαρῷ.—Ἐν Λονδίῳ παρὰ τῷ κ. Χ. Ρουσιάνῳ.—Ἐν Κωνσταντινουπόλει παρὰ τῷ κ. Μ. Γ. Γεδεών.—Ἐν Μασσαλίᾳ παρὰ τῷ κ. Δημητρίῳ Ὑόρχ.—Ἐν Θεσσαλονίκῃ παρὰ τῷ κ. Ἀναστασίῳ Παλιαστᾷ.—Ἐν Ἠόρτ.—Σάτι παρὰ τῷ κ. Γ. Παπανικολάου.—Ἐν Σμύρνῃ παρὰ τῷ κ. Φ. Τερτσέτη.—Ἐν Φλωρεντίᾳ παρὰ τῷ κ. Δ. Συγούρῳ.—Ἐν Βεραλίᾳ παρὰ τῷ κ. Γ. Φώτῃ.

ΚΟΡΙΝΝΑ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΥΠΟ

ΧΡΗΣΤΟΥ Σ. ΧΙΩΤΟΥ

ΕΤΟΣ Γ΄.

ΜΑΡΤΙΟΣ 1877

ΦΥΛ. Α.

Τὴν καιωτέραν περιπαθεστάτην βιογραφίαν, συνθετίσαν ὑπὸ τῆς λογίας καὶ φιλοπάτριδος Ἰταλίδος Ἀντωνιέττης Πετσολίνη, ἐνομίσαμεν καθήκον νὰ καταχωρίσωμεν ἐν τῇ Κορίνῃ, καθὼ ἀπεικονίζουσαν διὰ γραφικωτάτου χρωστήρος, τὸν βίον ἐνός τῶν ἀνδρῶν τῆς πολυστενάντου νήσου. ἤτις, καίτοι πολλάκις τὰ πάνδενα ὑπέφερε, διατελεῖ εἰσέτι ὑπὸ τῆν πίεσιν τοῦ ἀτιμωτέρου τῶν ζυγῶν. Οἱ ἄνδρες τῆς Ἰταλίας, ἐκ τῶν πολιτικῶν καὶ ἀτομικῶν ἡμῶν περιπετειῶν συγκινοῦμενοι, ἀποδεικνύουσιν ὅποσον ἀρρηκτικὸς ὑπάρχει ὁ φυλετικὸς δεσμός, ὁ συγγραζῶν τοσοῦτον στενωῶς τὰ δύο ταῦτα Ἰσάδελφα ἔθνη. Σ. τ. Δ.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΟΥΝΕΛΑΚΗΣ

Πρὸς Σὲ, ὦ ἱερὰ γῆ τῶν χαρίτων καὶ τῶν ἠρώων, πρὸς Σὲ ὦ Ἑλλάς, ἥς τὸ ὄνομα ἐγείρει ἐν τῇ ψυχῇ θυμῆρις καὶ βαθείας ἀναμνήσεις, πρὸς Σὲ ἀσμένως στρέφω τὴν διάνοιαν, ἀναμιμνησκομένη τὰς ἀρετὰς ἐνός τῶν τέκνων Σου, ὅπου ἐν Ἰταλίᾳ ἐζήτησε νὰ παραμυθήσῃ τὴν λύπην τοῦ ἕνεκα τῆς ἀπὸ Σοῦ ἀποχωρίσεώς σου. Ἄν δὲν ἠξιώθης εἰσέτι, ὦ ὠρκαία πλὴν ἀτυχῆς Ἑλλάς, νὰ ἴδῃς περὶ Σὲ συννημένα ἅπαντα τὰ ἐξόριστα τέκνα Σου, εἴθε τεύλαχιστον τὰ ὑπ' αὐτῶν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ διδόμενα εὐγενῆ ὑποδείγματα, ν' ἀνανεώσωσι τὴν ἡδονὴν τοῦ παρελθόντος μεγαλείου Σου, καὶ νὰ Σοὶ παρέξωσι παρηγορίαν κατὰ τὰς παρούσας ὁδύνας Σου.

ὦ Ἑλλάς! ὅποια γῆ μᾶλλον Σοῦ ἐπροικίσθη διὰ τῶν οὐρανίων δώρων τοῦ θεοῦ μεδιάματος τῆς τέχνης καὶ τοῦ σφάνου τῆς δόξης! Ἄλλ' ὅποια ἔτέρα ὑπέστη μακροχρονιωτέραν καὶ πικροτέραν δουλείαν, ἐν ἣ εἰσέτι πλεῖστον Σοῦ μέρος διατελεῖ; Ὅποσον γόης εἶναι ὁ οὐρανός Σου καὶ μεγαλοπρεπὲς τοῦ ἐδάφους Σου ἡ καλλονή, ὅπου, σὺν τῷ ψιθύρῳ τῶν ἀνέμων οἴτινες τὰ ἱερὰ τῶν δασῶν Σου φύλλα σείουσιν, ἀντηχεῖ ὁ μελαγχολικὸς φλοίσθος τῶν κυμάτων, ἅτινα φιλοῦσι τὰς ἱερὰς ὄχθας Σου, ἐπαναλαμβάνοντα τὰ ὀνόματα τοσοῦτων νικῶν. Εἰς Σὲ ἡ καλλονὴ καὶ ἡ ἀνδρία ἐβραβεύθησαν καὶ ἐλατρεύθησαν δι' ἐκφραστικωτάτων τύπων, μὲ λαμπρὰ μνημεῖα καὶ ἀθανάτους ὕμνους. Ἀγέρωχος δὲ ἐπὶ τοῦ Παρθενῶνος ἀναρβώθη διὰ τοῦ Φειδίου ἡ

ἐνοπλος Ἀθηνα, ἵνα ἀποθῆν δεικνύῃ πρὸς τοὺς προσερχομένους, τὴν σοφίαν καὶ ἀρετὴν ἔθνους ἐνδόξου καὶ ἀξίου τοῦ ἀποδοθέντος αὐτῇ κλέους. Πλὴν αἱ ἡμέραι τῆς δόξης οὐδέποτε ἐξαλείφονται· οὔτε ἡ μακροχρόνιος δουλεία Σου, οὔτε ἡ βαθεία κατάπτωσις ἦν αὕτη Σοὶ ἐπέφερε, δύνανται νὰ μειώσωσι τὸ οὐκὸν σέβας καὶ τὸν θαυμασμόν τὸν παρὰ πάντων τῶν πεπολιτισμένων ἔθνων πρὸς Σὲ ὀφειλόμενον.

Ὅτε οἱ Ὀθωμανοὶ κατεπάτου τὸ ἐδάφος Σου, βεβηλοῦντες τοὺς τάφους τῶν ἠρώων Σου, Σὺ παρέδιδες τῇ Ἰταλίᾳ τὰ μνημεῖα τῆς τέχνης Σοῦ ἐνσπείρουσα δὲ ἐν αὐτῇ τὸν πρὸς τὸ Ἄληθές ἔρωτα καὶ ἐμπνεύουσα τὴν λατρείαν τοῦ Καλοῦ, νέης αὔθις ζωῆς ἔτυχες εἰς τὰ ἔργα τῆς Ἰταλικῆς καλλιτεχνίας. Τὰ ἀπὸ κοινοῦ δὲ δυστυχήματα καὶ ἡ κοινὴ δόξα, ἰσχυρότερον κατέστησαν τὸν δεσμόν τὸν συνάπτοντα τόσῳ γενῶς, ἔθνη κοινῆς καταγωγῆς. Ἴδου, διὰ λαμπρὰς κηδευτικῆς πομπῆς, ἐπαίροντο τὰ ἱερὰ ὄσα τοῦ αἰδοῦ τῶν Τάφων καὶ τῶν Χαρίτων, ἵνα ἀνακλυθῶσι παρὰ τῷ Νεφὶ τοῦ Ἐσταυρωμένου πλησίον τῶν ἐνδόξων ἡμῶν ἀνδρῶν, ὅπως διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ Φωσκόλου ἀναμιμνησκόμεθα τὴν Ἑλλάδα, ὡς αὕτη ἀναμιμνήσκειται τὴν Ἰταλίαν, διὰ τοῦ τάφου τοῦ Σαντόρρε Σανταρόζα.

Μακάριος καὶ εὐτυχῆς ὁ προσφύρων διάνοιαν καὶ σῶμα ὑπὲρ τῆς πολιτικῆς καὶ ἠθικῆς τῶν ἔθνων ἐλευθερίας! Εὐτυχῆς καὶ εὐδαίμων, ὁ θυσιάζων τὸν βίον αὐτοῦ ὑπὲρ τῆς ἀγίας καὶ ἱερᾶς ἰδέας, τῆς ἀπὸ κοινοῦ τελειοποιήσεως τῶν ἀνθρώπων! Οἱ ἥρωες ἐκεῖνοι πίπτουσιν, ἀλλ' ἡ ἰδέα ὑπὲρ ἧς αὐτοὶ ἐζήσαν, ἐπολέμησαν καὶ ἀπέθανον ὑπάρχει ἀθάνατος· ἀκτινοβολοῦσα δὲ ἐκ τῆς λαμπρῆς καὶ τῆς λαμπρότητος τοῦ μαρτυρίου, φωτίζει καὶ διέπει τὰς τύχας τῶν ἐπερχομένων γενεῶν.

Ἐπίσημος ἀνέτελλεν ἐν Πετροῦπόλει ἡμέρα διὰ τὴν Ἀκαδημίαν τῶν ὠραίων τεχνῶν ἡμέρα, καθ' ἣν ὤφειλε νὰ βραβευθῶσιν οἱ μᾶλλον διαπρέψαντες τῶν ἐν αὐτῇ φοιτητῶν. Ἡ εὐρεῖα αὐτῆς αἰθούσα εἶναι πανηγυρικώτατα καθωραϊσμένη Ὁ ἥλιος παρὰ τὸ σύνθηρες χερσεὶς διαχέει

τάς φωτοβόλους αὐτοῦ ἀκτίνας, ὥστε ἤθελε καὶ οὗτος νὰ συνορτάσῃ ὑπὲρ τῆς ἐκλεκτῆς ἐκείνης ὀμνήγυρσεως.

Ἐπὶ πλουσίων καὶ χρυσοπυρρόφων ἑδρῶν κάθηται ὁ τε πρόεδρος, οἱ καθηγηταὶ τῆς Ἀκαδημίας καὶ οἱ πολυάριθμοι προσκεκλημένοι ἀπέναντι δὲ τούτων εὐρίσκονται κατὰ τρεῖς σειρὰς τεταγμένοι οἱ φοιτηταί. Περιωθεισῆς τῆς ἐκφωνήσεως ὠραίου λόγου, ὁ πρόεδρος κηρύττει ἄξιον τοῦ πρώτου βραβείου τὸν ἐκ Κρήτης Νικόλαον Κουνελάκην. Τὰ βλέμματα πάντων στρέφονται πρὸς εἰκοσαετῆ νεανίαν, ὅστις λαμβάνει τὸ χρυσοῦν γέρας, τὸ δι' αὐτὸν ὄρισθέν. Οἱ κυνόχροσι δοφθαλμοὶ του, εἰς εὐδὴ ἡ φυσικὴ ζωηρότης μετριάζεται ὑπὸ τινος γλυκείας μελαγχολίας καθιστώσης συμπαθητικώτερον τὴν ἔκφρασιν αὐτοῦ, τὸ ὑψηλὸν καὶ εὐρύ μετώπον του, καλυπτόμενον διὰ μελαίνης κόμης, ἡ εὐγενεῖα τοῦ προσώπου του, τὸ πᾶν τέλος ἀποκαλύπτει Ἕλληνας νοῦν καὶ τύπον.

Προσφέρων ὁ πρόεδρος τὸ βραβεῖον ἀψυθίνει αὐτῷ λέξεις τινὰς ἐνθαρρύνσεως καὶ ἐπαίνων, μέγας δὲ ψευθισμὸς ἐπιδοκιμασίας διαδίδεται καθ' ὅλην τὴν αἴθουσαν. Ἐπανερχομένου τοῦ νέου εἰς τὴν θέσιν του, αἱ ὠχραὶ παρειαὶ του γίνονται καταπόρφυροι μαρτυροῦσαι τὴν εὐγενῆ καὶ μετριοφρονα αὐτοῦ ψυχὴν.

Εἶναι λοιπὸν ἀληθές; Τὰ χρυσὰ δειροσ, ἡ ἀναξίτηλος ἐπιθυμία τῆς καρδίας του ἐπὶ τέλους πραγματοποιοῦνται; Μετὰ τσοσούτους μόχθους καὶ ἀγῶνας ἔτυχε τέλος τῆς εὐγενεστέρως ἱκανοποιήσεως τοῦ πνεύματος, τῆς ἐντελοῦς ἀλοῦντι ἐπιτυχίας καὶ τοῦ στεφάνου τῶν παρ' αὐτοῦ καταβληθέντων ἀγρύτων κόπων; Δυστυχής!... Νεώτατος ἰδοκίμασε τὰς πικρίας τοῦ βίου καὶ τὴν ἀπογοήτευσιν αὐτοῦ!

Ἐν τῇ ἔξορῃ γεννηθείς, δὲν ἠδυνήθη νὰ προσφέρῃ τὸ πρῶτον αὐτοῦ μειδίωμα ὡς χαιρετισμὸν πρὸς τὴν ὠραίαν τῆς Κρήτης νῆσον, τὴν πατρίδα τῶν γεννητόρων του, ἀντὶ δὲ τῆς τερπνῆς καὶ ἐλαφροῦς αὔρας τοῦ Ἀρχιπελάγους, ἡ παγετώδης ἀτμοσφαῖρα τῆς Ρωσσίας προσβάλλει τὸ νεκρὸν μέτωπόν του.

Τὰ τελευταῖα ἀνδραγαθήματα τῶν Ἑλλήνων πρὸς ἀπελευθέρωσιν αὐτῶν ἐκ τοῦ Τουρκικοῦ ζυγοῦ περὶ τὰ 1821, ἔλαβον μὲν τέλος αἰσίον ἐνεκα τῆς μάχης τοῦ Ναυαρίνου, οὐχ ἦττον ὅμως δὲν ἀπέδωκαν τῇ Ἑλλάδι πλήρη καὶ ἀπόλυτον ἀνεξαρτησίαν. Πλείστοι τῶν νήσων αὐτῆς ὤρειλον νὰ ὑποκύψωσιν αὐθὶς εἰς τὴν σκληρὰν εἰμαρμένην, προσδοκῶντες στιγμὴν καταλληλοτέραν ἵνα ἐξεγερθῶσι, καὶ πάλιν πολεμήσωσι. Μεταξὺ τῶν νήσων ἐκείνων συναριθμεῖται καὶ ἡ Κρήτη. Τινὲς τῶν Κρητῶν ἠδυνήθησαν νὰ ἀποφύγωσι τὴν σκληρότητα τῶν δυναστῶν, ἔκουσίως ἐγκαταλιπόντες ὑπὸ τὸν νέον δουλικὸν ζυγὸν τὴν γενέτειραν αὐτῶν γῆν, καὶ πάντα τὰ παρ' αὐτοῖς. Οἱ γονεῖς τοῦ Νικόλαου κατέρυγον ἐν Ὁδησῶ, ὅπου οὗτος, ἐν ἔτει 1827, εἶδε τὸ φῶς. Πέντικτες καὶ ἐξόριστοι οὗτοι μόνον περὶ δυστυχημάτων τῷ ὀμίλῳ πάντοτε. Δὲν ἠδύναντο νὰ μειδιώσιν ὅταν ὁ Νικό-

λαος ἐμειδίει, οὐδὲ συμμετεῖχον τῆς χαρᾶς τῶν χριστοποιῶν τῆς νεότητος αὐτοῦ ἔτων.

Ἰσως ἐνεκα τούτου προήλθεν ἡ ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ Νικόλαου γλυκεῖα ἐκείνη μελαγχολία καὶ ἡ ἀνεκφορστος λύπη, ἧτις οὐδέποτε ἀφῆκεν αὐτόν.

Ἡ ψυχὴ του ἀνετράφη πρῶτως ἐν τῇ σχολῇ τῶν θυσῶν καὶ αὐταπρηύσεων, οὕτω δὲ ἐνισχύθη διὰ μεγάλων καὶ ἠρωϊκῶν ἀρετῶν. Ἡ γεννητὴ καὶ εὐγενὴς ἐπιθυμία νὰ μὴ ἦναι βάρος τῇ οἰκογενείᾳ του, συγχρόνως δὲ ὅπως δυνήθη, καὶ τοὶ μακρὰν, νὰ καταστῇ χρήσιμος τῇ ἰδίᾳ πατρίδι, πρῶτον αὐτὸν νὰ ἐπιδοθῇ εἰς τὴν ζωγραφικὴν τέχνην, πρὸς ἣν ἠθιάνετο ἰσχυρὰν κλίσιν. Δεκαετῆς καὶ πέντης, ἀρίστη ἐν Πετροῦπόλει, ἐνθὺ ἡ Ρωσικὴ νεολαία συνήρχετο ἀθρόα ἐν τῇ αὐτῶσῃ Ἀκαδημίᾳ τῶν ὠραίων τεχνῶν.

Ἰδοὺ τὸ στάδιον τῆς ζωῆς, ὅπερ παρουσιάσθη αὐτῷ ἀνευ ὀρίων, ἀκτινοβόλον, πρῶτὸν τῶν σεπτῶν ἐλπίδων τῆς ποιήσεως ἐκείνης, ἣν αἱ νεανικαὶ ψυχὴ δεικνῶς ἐπιποθοῦσιν. Ἰπὸ μιᾶς καὶ μόνης ἰδέας ἐνεφορεῖτο ἡρεμὸς καὶ χρεῖαι, ὑπερκόνησε παντοῖους μόχθους καὶ δυστυχίας, ὅπως ἐπιτύχῃ τοῦ ποθομένου. Ἀλλ' ἡ ζωηρὰ αὐτῇ ἰδέᾳ, ἡ μέχρι παραδόλου ἐνθουσιασμοῦ παρορμήματα τὴν διάνοιάν του πρὸς γενναῖα τολμήματα, ἀπέβη τὸ μαρτύριον τῆς νεότητος αὐτοῦ. Ποσάκις, μετὰ μακρὰν καὶ ἐπίμονον μελέτην, ἠθιάνετο ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ ἀπεικονίσῃ ἐπὶ τοῦ σκινιδίου τὴν ἰδεώδη καλλονὴν, τὴν ἐπινοηθεῖσαν ὑπὸ τῆς ζωηρᾶς φαντασίας του, τοῦθ' ὅπερ ἀποτελεῖ τὸ τέλειον τῆς τέχνης; Ποσάκις ἠθιάνετο καταβεβλημένος ὑπὸ τῆς λυπηρᾶς ἰδέας τῆς ἀποθαρρύνσεως; Ποσάκις ἡ ἔλλειψις τῶν μέσων, ἡ ἀπομάκρυνσις τῶν συγγενῶν του, ἐπρόξενον οὕτῳ ἀπασαν τὴν πικρίαν τῆς ἀπομονώσεως, ἐντεῦθεν δὲ αἱ παρειαὶ του ἐρραίνοντο μὲ πικρὰ καὶ ἄρθρα δάκρυα; Πλὴν οὐδὲν ἠδύνετο νὰ νεκρώσῃ τὴν ἀκατάβλητον αὐτοῦ θέλησιν. Ὑπερνικήσας τὴν στιγμιαίαν ταύτην ζάλην καὶ ἐνθαρρυνθεὶς ἐκ τῆς εἰλικρινοῦς φιλίας ἐξόχων τινῶν Ρώσων—ἐν οἷς καὶ ὁ στρατηγὸς Γεροδόρρ, ὅστις τὸν ἠγάπησε θαυμάσας τὴν εὐφυῆν καὶ τὴν γενναίαν καὶ εἰλικρινῆ ψυχὴν του—ἐπανελάβε τὴν προσφιλεῖ αὐτοῦ ἐργασίαν.

Εἰς τὰ παθήματά του παρεμύθην εἶχε τὸν πόθον τοῦ Ἀλεξάνδρου, υἱοῦ τοῦ ἐνκρέτου ἐργάτου παρ' ᾧ διέμενε. Πολλάκις, μετὰ πολὺωρον σπουδῆν, ὁ Νικόλαος ἐβλεπεν εἰσερχόμενον ἐν τῷ δωματίῳ του τὸν Ἀλεξάνδρου, ὅστις τῷ ἐκόμιζε ὅτι μὲν ἀγγεῖον μετὰ γάλακτος, ὅτι δὲ καρπούς, ἢ ἕτερον τι, ἐξοικονομῶν αὐτὰ ἐκ τοῦ λιτοῦ γασμάτος του, ὅπως τὰ προσφέρῃ ὡς δῶρον τῷ παροδικῷ νέῳ, περκαλῶν αὐτὸν νὰ δεχθῇ τὴν μικρὰν προσφορὰν του ἠγάλλετο δὲ βλέπων τὸν Νικόλαον λαμβάνοντα εὐχρίστως ταῦτα πάντα. Εἶτα ἐπορεύετο ὀπισθεν τοῦ θρανίου, ἐν ᾧ ἐκάθητο ἐργαζόμενος ὁ Κουνελάκης, περκατρῶν καὶ μελετῶν δι' ἑταστικῷ βλέμματι, πᾶν τῆς χειρὸς αὐτοῦ κίνημα, ἕκαστον σημεῖον τῆς γραφίδος του, καὶ δὲν ἠδύνετο νὰ

ἀπέλθῃ, ἀν ἡ αὐστηρὰ φωνὴ τοῦ πατρὸς δὲν ἀνεκάλει αὐτὸν εἰς τὸ ἔργον του.

Ἄλλοτε ὁ Κουνελάκης ἐβλεπε τὸν φίλον ἐν τῷ δωματίῳ του ἀσχολούμενον κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἀναπύσεώς του πρὸς ἀντιγραφὴν τῶν ἀνωφερῶν αὐτοῦ σχεδίων, ἐπὶ τσοσούτων δὲ ἠγχολεῖτο, ὥστε δὲν ἐνόει τὴν ἐμπράδαιματίστον προθυμίαν τοῦ Ἀλεξάνδρου εἰς τὸ σχέδιον, ὑποδεικνύων αὐτῷ τὰ λάθη καὶ πέρχων νέκ παραδείγματα. Τοῦ χρόνου προτίοντος, ὁ Νικόλαος κατέστη διδάκκαλος τοῦ Ἀλεξάνδρου, καὶ οὕτως ἐν τῷ ζοφερῷ καὶ τραχηλῶδε ἐκείνῳ βίῳ, ἠντιλε παρεμύθην ἐκ τοῦ ζήλου καὶ τῆς εὐγνωμοσύνης τοῦ νέου φίλου του.

Τὸ ἀποκτιθὲν βραβεῖον, ἡ βεβαιότης ὅτι δὲν θὰ ἡπικιᾶτο εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ σταδίου καὶ τέλος ὁ θρίαμβος ἐπὶ τῶν συμμαθητῶν του, ἀπέσβεσαν ἐκ τῆς διανοίας του πᾶσαν θλιβερὰν ἰδέαν καὶ πλήρως ζωηροτέρως πίστεως καὶ ἀναζωπυρώσεως, προύθητο νὰ ἐξακολουθῆσῃ τὴν ἀκαυθῶδη πορείαν του. Τελεσεθίτης τῆς δικνομησ τῶν βραβείων ἀπαντες οἱ συνάδελφοι αὐτοῦ προσήλθον ἵνα τὸν συγχρῶσι διὰ τὴν πρέπουσαν αὐτῷ τιμὴν. Ὁ στρατηγὸς Γεροδόρρ, ὅστις ἦν παρὼν κατὰ τὴν τελετὴν τοῦ θριάμβου του, πατρικῶς τὸν ἐνηγκαλίσθη καὶ τὸν ἔλαβε μεθ' ἑαυτοῦ, ὅπως συνορτάσῃ τὴν εὐφροσύνην ἐκείνην ἡμέραν. Ὁ Νικόλαος ἠγάλλετο ὅτι δὲν ἐφάνη ἀνάξιος τῆς ἐμπιστοσύνης καὶ τῶν ἐνθαρρύνσεων τοῦ προστάτου του. Τὸ δὲ ἐσπέρως ἐπανελθῶν ἐν τῷ δωματίῳ του, ἐγραψε διὰ ζωηροτάτων ἐκφράσεων τὸν θρίαμβον αὐτοῦ πρὸς τοὺς γονεῖς του, οἵτινες μετὰ τινὰς ἡμέρας ἀνταπήντησαν αὐτῷ διὰ συγκινητικῶν λόγων, ἐπαίνου καὶ εὐχῶν. Ὁ Νικόλαος ἐκ τῆς ἐνεκα τούτου καταλαβούσης αὐτὸν χαρᾶς ἐκλαυσεν οὐδέποτε δὲ ἐσκέφθη περὶ γλυκυτέρως τῶν κόπων του ἀμοιβῆς!

ἔπειτα τὸ τέλος

Τὸν πλήρη ποιητικῶν καλλῶν λόγον τοῦ ἀρελοῦς ἄμα καὶ πιστοῦ τῆς ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως ἱστορικοῦ, ἐκφωνηθέντα ἐν Μεσολογγίῳ τὸ ἔτος 1824 ἐπὶ τοῦ νεκροῦ τοῦ λόρδου Βύρωνος, ἀναγινώσκοντες πολλοὶ τῶν συγχρόνων ἡμῶν, θέλουσιν ἀναζωπυρῆσαι, πιστεύομεν, τὴν διάνοιαν αὐτῶν καὶ συναισθανθῆ τὴν ἀληθῆ ἀποστολὴν τῶν ἧτις δὲν συνίσταται ἐν τῇ ἀναμνήσει πατραγαθῶν εἰς ἐνδείξιν μόνον ματαιότητος καὶ ἐνδόξου καταγωγῆς, ἀλλ' ἐν τῇ προσφορᾷ προσωπικῶν θυσῶν, ὅπως συμπληρώσῃ τὸ ἀρξάμενον ἐθνικὸν ἔργον. Ἀτυχῶς σήμερον ἐν μέσῳ τῆς εὐρείας παρ' ἡμῖν διαδόσεως τῆς παιδείας, οὐδῶως παράγονται τοιαῦτα ἀπλοῖα μὲν καὶ ἀπέρριτα τὴν μορφήν, ἀλλ' ἐμπλεᾶ ἐνεργοῦ δυνάμειος καὶ ζωῆς διδασκαλίας πνευματικὰ προϊόντα, ἀταστράποντα τὸν ἄσθεστον τῆς Πίσσεως καὶ τῆς Περτιδος ἐνθουσιασμὸν, ἀκράτων καὶ ἀμνητῆ παντὸς ὀθνεῖου στοιχείου. Ὑπάρχουσι μὲν πλείστοι ἐπιστήμονες, πλείστοι σπουδαῖοι πολιτικοὶ καὶ ρήτορες, ἀλλ' οὐδεὶς αὐτῶν ἰσχύει νὰ ἐμφυτεύσῃ οὐδ' ἐπ' ἐλάχιστον ἐν ἡμῖν, σπινθηρα τινὰ τοῦ διαπύρου ἐκείνου ἔρωτος, ὅστις ἐφλεγεν ἀπαύστως τὴν διάνοιαν καὶ τὰ στήθη τῶν Πατρῶν ἡμῶν. Ποθεν δὴ τοῦτο; Μήπως, διότι ἔλλειπουν ἡδὴ τὸ σέβας πρὸς τὴν θρησκείαν καὶ ἡ ἀφοσίωσις ὑπὲρ πατρίδος, ἐντεῦθεν δὲ οὐδέμια δύναμις δύναται νὰ ἀποσεισῇ ἡμᾶς ἐκ τοῦ

βαθείως ληθάργου, εἰς τὴν ἀκακίαν; Ἡ μήπως, διότι οἱ λόγοι τῶν δὲν ἀποπνέουσι τὴν αὐτοπεποιθῆσιν ἐκείνην, ἧτις καθιστᾷ αὐτοῦς ἱεροῦς καὶ ἐπιβάλλοντας; Σ. τ. Δ.

ΛΟΓΟΣ ΑΥΤΟΣΧΕΛΙΟΣ ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ ΤΡΙΚΟΥΠΗ

Τὴ ἀνέλπιστον συμβεβηκός! τί ἀξιοθρήνητον δυστύχημα! ὀλίγος καιρὸς εἶναι ἀρ' οὐ ὁ λαὸς τῆς πολυτάτης Ἑλλάδος ἔλος χαρὰ καὶ ἀγαλλίσεις ἐδέχθηκεν εἰς τοὺς κόλπους του τὸν ἐπίσημον τοῦτον ἄνδρα, καὶ σήμερον ἔλος θλίψις καὶ κατήρεικ καταβρέχει τὸ νεκρικὸν του κρεβάτι με πικρότατα δάκρυα, καὶ ὀδύρεται ἀπερηγόρητα. Ὁ γλυκύτατος χαιρετισμὸς, ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ, ἔγινεν ἄχαρις τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχῃ εἰς τὰ χεῖλη τοῦ κάθε Ἑλληνοῦ Χριστιανοῦ, καὶ ἀπανταίνωντας ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, πρὶν τοῦ εὐχηθῆ ταῖς καλαῖς; ἔορταί, ἐρωτοῦσαι, «πῶς εἶναι ὁ Μυλόροδος;» Χιλιάδες ἄνθρωποι, συναγμένοι νὰ δώσουν μεταξούτους τὸ θεῖον φίλημα τῆς ἀγάπης, εἰς τὴν εὐρύχωρον πεδιάδα ἔξω ἀπὸ τὸ τεῖχος τῆς πόλεως μας, ἐφρίνονταν ὅτι ἐσυναχθῆκαν μόνον καὶ μόνον νὰ παρακλέσουν τὸν ἐλευθερωτὴν τοῦ Παντός διὰ τὴν ὑγείαν τοῦ συναγωνιστοῦ τῆς ἐλευθερίας τοῦ Γένους μας.

Καὶ πῶς ἦτο δυνατὸν νὰ μὴ συντριβῇ ἡ καρδία ὄλων; νὰ μὴ καταπικρανοῦν ὄλων τὰ χεῖλη; εὐρέθηκεν ἄλλην φορὰν τὸ μέρος τοῦτο τῆς Ἑλλάδος; εἰς περισσότερην χρείαν καὶ ἀνάγκην περὰ εἰς τὴν ἐποχὴν εἰς τὴν ὁποῖαν ὁ πολυθρήνητος Μυλόρρ Μπαῖρων ἀπέρας μὲ κίνδυνον καὶ αὐτῆς τῆς ζωῆς του εἰς τὸ Μεσολόγγι; Καὶ τότε, καὶ εἰς ὅσον καιρὸν συνέζησε μαζὴ μας, δὲν ἐθεράπευσε τὸ πλουσιοπαροχόν του χεῖρι ταῖς δεινότηταις χρεῖαις μας, χρεῖαις ὅπου ἡ πτωχεία μας ταῖς ἄφηνεν ἀδιάρθρωταις; πόσα ἄλλα καλὰ, πολὺ ἀκόμη μεγαλύτερα, ἐλπίζαμεν ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἄνδρα; καὶ σήμερον, ἀλοῖμονον!, σήμερον ὁ πικρὸς τάφος καταπίνει καὶ αὐτὸν καὶ ταῖς ἐλπίδας μας!

Ἄλλὰ δὲν ἠμποροῦσε τάχα καθήμενος καὶ ἔξω ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἀναπαύομενος καὶ χαιρόμενος τὰ καλὰ τῆς ἡρώπως, νὰ τρέξῃ μὲ μόνην τὴν μεγαλοδωρίαν τῆς καρδίας του εἰς βοήθειάν μας; τοῦτο ἀρκοῦσε διὰ ἡμᾶς, ἐπειδὴ ἡ δοκιμασμένη φρόνησις, καὶ θαθεῖα ἐμπειρία τοῦ Προέδρου τῆς Βουλῆς καὶ Διοικητοῦ μας, ἤθελεν ἐξοικονομῆσαι μὲ μόνα τὰ μέσα αὐτὰ τὴν ἀσφάλειαν τῶν μερῶν τούτων ἀλλὰ ἂν ἀρκοῦσε τοῦτο διὰ ἡμᾶς, δὲν ἀρκοῦσαν, ὄχι, διὰ αὐτόν. Πλασμένοι ἀπὸ τὴν φύσιν, διὰ νὰ ὑπερασπίζεσαι πάντοτε τὰ δικαιώματα τοῦ ἀνθρώπου, ὅπου καὶ ἂν τὰ ἐβλεπε καταπατημένα, γεννημένοι εἰς ἐλεύθερον καὶ πάνσοφον ἔθνος, θρεμμένοι ἀπὸ μικρὸς μὲ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν συγγραμμάτων τῶν ἐθανάτων προγόνων μας, τὰ ὁποῖα διδάσκουν ἕσους ἠξεύρου νὰ τὰ διαβάσουν, ὄχι μόνον τι εἶναι, ἀλλὰ καὶ τι πρέπει νὰ ἦναι, καὶ τι ἠμπορεῖ νὰ ἦναι ὁ ἄνθρωπος, εἶδε τὸν ἐξυχειρωμένον, τὸν ἀλυσσοδεμένον ἄνθρωπον τῆς Ἑλλάδος νὰ ἀποφασίσῃ καὶ νὰ ἐπιχειρηθῇ νὰ συντριψῇ ταῖς φρικταῖς ἄλυσσας του, καὶ τὰ συν-

τριμυτία των αλόσσων του να κάμη κορτερά σπαθιά διά να ξαναποχτήσει με την βίαν, ότι του άρπαξεν η βία, είδε, και άρπασεν όλαις ταίς πνευματικαίς και σωματικαίς απόλαυταις της Ευρώπης, και ήλθε να κκοπηθή η και να ταλαιπωρηθή μαζή μας, συναγωνιζόμενος όχι μόνον με τον πλουτόν του τον όποιον δεν ήλυπήθηκεν, όχι μόνον με την γνώσιν του, της όποιας μάς έδωκε τόσα σωτηριώδη σημεία, αλλά και με το σπαθί του άκονισμένον ένκνίτιον της τυραννίας και της βρβαρότητος ήλθεν, εις ένκ λόγον, κατά την μαρτυρίαν των οικικών του, με άπόφασιν να άποθάνη εις την 'Ελλάδα διά την 'Ελλάδα' πώς λοιπόν να μη συντριβή όλων μας η καρδιά διά την στέρησιν έδς τέτοιου άνδρός; πώς να μη κλαύσωμεν την στέρησιν του ώς γενικήν στέρησιν όλου του 'Ελληνικού Γένους;

Άλλά έως αύτου, άδελφοί, είδατε τον φιλελεύθερον, τον πλούσιον, τον άνδρειον άνθρωπον, τον άληθινόν φιλέλληνα, είδατε τον ελευγγέτην' τούτο φθάνει βέβαια διά να μάς κινήη τα δάκρυα' δεν φθάνει όμως, δεν φθάνει, διά την ύπόληψιν του και διά το μέγεθος του ένδόξου επιχειρήματός του' αύτός, του όποιου κλαίωμεν τον θάνατον άπαρηγόρητα, είναι άθρωπος ο όποιος (εις το είδος του) έδωκε το όνομά του εις τον αιώνα μας. Η ευρυχωρία του πνεύματός του, και το ύψος της φαντασίας του δεν τον άρπασεν να πατήση τα λαμπρά, πλην καινά Ιχνη της φιλολογικής των παλαιών δόξας' επίπεσε νέον δρόμον, δρόμον τον όποιον η γεροντική πρόληψις έπροσπάθησε και προσπαθεί ακόμη να τον κλείση εις την σοφην Ευρώπην' αλλά δσα ζουν τα συγγράμματά του (και θά ζουν δσα ζή ο κόσμος) θέλει μείνει πάντοτε ο δρόμος αύτός ανοιχτός, επειδή και αύτός, καθώς και ο άλλος, είναι δρόμος άληθινής δόξας. Έδω παρατρέχω δσα με βιάζει να σας κοινοποιήσω το βαθύ σέβας και ο μεγάλος ένθουσιασμός, όπου πάντοτε εμπνευσεν εις την καρδίαν μου η άνάγκη των συγγραμμάτων του, και τον όποιον αισθάνομαι τώρα σφοδρότερον από άλλην φοράν. Έγκωμιάσε και έγκωμιάζει τον ποιητήν του αιώνά μας' όλη η σοφή Ευρώπη, και θέλει τον έγκωμιάσουν όλοι οι αιώνας, επειδή έγενήθηκε διά όλην την Ευρώπην, και διά όλους τους αιώνας.

Ένας άλλος συλλογισμός μου έρχεται εις τον νούν, συλλογισμός' τόσον όρθός και άληθινός όσον προσερμωμένος εις την περίστασιν της Πατρίδος μας. Άκούσατε, Έλληνες, με προσοχήν αυτών τον συλλογισμόν, επειδή θέλω να γενή και συλλογισμός έδικός σας, και συλλογισμός παντοτεινός.

Πολλά εστάθησαν τα λαμπρά έθνη εις τον Κόσμον, αλλά όλιγώταται η έποχαις της άληθινής τους λαμπρότητος' ένκ όμως φαινόμενον, στοχάζομαι, λείπει από τα χρονικά όλου του λαμπρού Κόσμου, φαινόμενον διότι το όποιον έδίσταζεν, άν ποτέ ήμπορη να φανή, και αύτός ο πρατηρητικός νοός της φιλοσοφίας. Όλα σχεδόν τα έθνη της γης έπεσαν από τα χέρια του ένός εις τα χέρια του άλλου αύθέντου. Κάποτε εκκαλιτέρευ-

σαν, κάποτε έχειροτέρευσαν, πουθενά όμως το μάτι το ό ιστορικού δεν είδε κανένκ έθνος κατασκληρωμένον από βρβαρούς, και μάάλιστα βρβαρούς ριζωμένους από αιώνες εις αύτό το έθνος, δεν το είδε λέγω να ξετικλασθώη άρ' εκυτου του' ίδου το φαινόμενον' τούτο σήμερα προησιάζεται κατά πρώτην φοράν εις τον Κόσμον, και φκίνεται εις μοναχήν την 'Ελλάδα' ναί, εις μοναχήν την 'Ελλάδα φκίνεται. Το βλέπει μακρόθεν ο φιλόσοφος, και χάνει τον διαταγμόν του' το βλέπει ο ιστορικός; και έτοιμάζεται να το διηγηθώ; νέαν άνκαλύψιν της τύχης των έθνών' το βλέπει ο πολιτικός, και γίνεται σκεπτικώτερος; και προφυλακτικώτερος; τότον παράδοξος είναι ο καιρός; εις τον όποιον ζούμεν, άγκνητοί μου Έλληνες! Η επανάστασις της 'Ελλάδος; δεν είναι έποχή του έθνους μας μόνον, είναι έποχή όλων των έθνών, όλων των αιώνων, επειδή, καθώς σας είπα, είναι φαινόμενον μοναδικόν εις την πολιτικήν κατάστασιν των έθνών.

Αυτό το μοναδικόν φαινόμενον επαρτήρησεν ο μεγάλος νοός του μεγάλόφρονος, του πολυβήνητου Μπάτρωαν, και ήθέλησε να ένώση την άθάνατήν του δόξαν με την δόξαν σας, και να έμβίση το όνομά του εις την ιστορίαν των λαμπρών σας κατορθωμάτων' δεν έγινε και άλλαις επανάστασις εις ταίς ημέραις του; Καμμίαν όμως; δεν ήκολούθησε, καμμίαν δεν υπερασπίσθη, επειδή είναι πολλά διαφορετικοί ο χαρακτήρας τους, και πολλά διαφορετική η φύσις τους; η μοναχή δόξη της 'Ελλάδος; ήτο άξια δόξη διά εκείνον τον όποιον δοξολογοϋν όλα τα σοφά στόματα' βλέπετε λοιπόν, ω Έλληνες, βλέπετε εις τι καιρόν ζήτε, εις τι άγώνα έμβήκατε; βλέπετε ότι με την δόξαν σας δεν ήμπορεί να συγκριθώ καμμία δόξη άπερασμένη; Οί φιλελεύθεροι, οί φιλόανθρωποι, οί φιλόσοφοι όλων των έθνών, και μάάλιστα της μεγαλόδοξης 'Ιγκλιτέρας; να; χαιρετοϋν όλοι μακρόθεν, όλοι σας συχαίρονται, όλοι σας έμψυχώνουν, και ο ποιητής των καιρών μας, άγκαλά και στεφανωμένος άθανάσιαν, εζήλευσε την δόξαν σας, και ήλθε προσωπικώς να ξεπλύνη μαζή σας με το αίμά του τα μολυσμένα από την τυραννίαν χώματά μας.

Γεννημένος εις την λαμπρότατην Μητρόπολιν της Αόδρας, ευγενέτατος και από πατέρα και μητέρα, πόσην χαράν αισθάνθηκεν η φιλελληνική του καρδιά, όταν η πτωχή μας Πόλις, εις σημειον ευγνωμοσύνης, τον έπολιτόγραφησεν; Είς αυτών τον άγώνα του θανάτου του, ήγουν εις την σιγήν, όταν κρυμμένη η αιωνιότης δείχεται εις τον άνθρωπον ευρισκόμενον εις τα όρια της θνητής και της άθάνατης ζωής, όταν λέγω όλος ο όρθός κόσμος φαίνεται ένκ μόνον σημειον ώς προς τα λαμπρά έργα της θείας Παντοδυναμίας, εις εκείνην την φοβερήν ώραν ο πολυένδοξος τούτος νεκρός αφίνωντας τον Κόσμον όλον, έδίσταζεν εις το στόμα του μοναχά δύο όνόματα, της μονάκριβης και πολυαγαπημένης του Κόρης, και της 'Ελλάδος' αυτά τα δύο όνόματα βαθύα ριζωμένα εις τα σπλά-

ΒΥΡΩΝ

χνια του, μήτε η σιγμή του θανάτου δὲν ἠμποροῦσε νὰ τὰ ἐξαλείψῃ θύγατρα μου!, εἶπε, Ἐλλάδα! εἶπε, καὶ ἡ φωνὴ του ἐλείψε!! ποῖα Ἑλληνικὴ καρδία νὰ μὴ συντριβῆται ὅσαι φοραὶ ἐνθυμεῖται αὐτὴν τὴν περίστασιν;

Δεκτὰ βέβαια, ἀγαπητοί μου Ἕλληνες, πολὺ δεκτὰ εἶναι εἰς τὴν σκιάν του τὰ δάκρυά μας, ἐπειδὴ εἶναι δάκρυα τῶν κληρονόμων τῆς ἀγάπης του· ἀλλὰ πολὺ δεκτότερα δι' αὐτὸν θέλει εἶναι τὰ ἔργα μας διὰ τὴν Πατρίδα, τὰ ὅποια, καὶ χωρισμένοι ἀπὸ ἡμᾶς, θέλει παρρησιῶν ἐπάνωθεν ἀπὸ τοῦ Οὐρανοῦ, τοῦ ὁποῖου τοῦ ἀνοιξεν ἡ ἀρετὴ του. Αὐτὴν καὶ μοναχὴν τὴν εὐγνωμοσύνην γυρεύει ἀπὸ ἡμᾶς εἰς ταῖς εὐεργεσίαις του, αὐτὴν τὴν ἀνταμοῖβην εἰς τὴν πρὸς ἡμᾶς ἀγάπην του, αὐτὴν τὴν ἐλάτρωσιν εἰς ταῖς ταλαιπωρίας του, αὐτὴν τὴν πληρωμὴν διὰ τὸν γαμὸν τῆς πολυτίμητης ζωῆς του. Ὄταν, ἀγαπητοί μου Ἕλληνες, ἡ δυνάμις σας κατορθώσῃ νὰ ἀποσυντρίψῃ τὰ χεῖρα ὑποῦ μας ἀλυσσοδέταν, τὰ χεῖρα ὑποῦ ἀρπαζαν ἀπὸ ταῖς ἀγκάλας μας τοῦ ἀδελφοῦ, τὰ τέκνα, τὴν κατάστασιν μας, τότε θέλει χρῆσθαι ἡ σκιά του, τότε θέλει ἀγγαλιεθῆ ἡ κόνη του· ναι, εἰς τὴν μακρίαν ἐκείνην ὥραν τοῦ εὐτυχισμένου τέλους τῶν ἀγώνων σας, ὁ Ἀρχιερεὺς θ' ἀπλώνει τὴν ἱεράν του καὶ ἐλεύθερον δεξιάν, καὶ θὰ εὐλογεῖ καὶ ἀγιάζει τὸν πολυένδοξον τάφον του. Τὸ Παλληκάρι, ζωσμένον τὸ σπαθὶ ἀπὸ τὰ τυραννικὰ αἵματα βυρμένον, θὰ τὸν στολίζει μὲ δάφνας, ὁ Πολιτικὸς μὲ ἐγκώμια, ὁ Ποικίτος, γυρμένος εἰς τὴν ἀρμονικώτατη ταφόπετράν του, θὰ γίνεται ποιητικώτερος· τότε ἀνθοστεφανωμέναις ἢ ἠερθέλαις τῆς Ἑλλάδος, τὴν μαγευτικὴν ὠρικίτητα τῶν ὅποιων ἐψάλλεν ὁ πολυένδοξος συμπολίτης μας Μπαίρων εἰς πολλὰ του ποιήματα, τότε τὰ ὠρτιά μας τέκνα, χωρὶς πλέον νὰ φοβῶνται μὴ μολυνθοῦν ἀπὸ τὰ ἀρπαχτικὰ χεῖρα τῶν τυράννων μας, θὰ σταίνουν χορὸν τριγύρω εἰς τὸν τάφον του, τραγουδῶντας τὰ κάλλη τῆς γῆς μας, τὰ ὅποια μὲ τόσην χάριν καὶ ἀλήθειαν ὁ ποιητὴς τοῦ αἰῶνός μας ἐψάλλεν.

Ἀλλὰ ποῖα ἰδέα λυπηρὴ μοῦ ἔρχεται τώρα εἰς τὸν νοῦν; μὲ ἐπλάνεσεν ἡ φαντασία μου, ἐνόμισα ὅτι βλέπω ὅσα ἡ καρδία μου ἐπεθυμῆ· ὑπόθεσα εὐλογίαις Ἀρχιερέων, δαφνοστεφανώματα, ὕμνους, χοροὺς, τριγύρω εἰς τὸν τάφον τοῦ εὐεργέτου τῆς Ἑλλάδος· ἀλλὰ ὁ τάφος αὐτοῦ δὲν θέλει ἔχει μέσα του τὰ πολύτιμα λείψανα αὐτοῦ τοῦ εὐεργέτου! ἄδειος θὰ μείνει ὁ τάφος! τὸ σῶμά του ὀλίγαις ἡμέραις ἀκόμη μένει εἰς τὸ πρόσωπον τῆς Γῆς μας, τῆς Νέας Πατρίδος του· δὲν παραδίδεται εἰς ταῖς ἀγκάλας τῆς μεταφέρεται εἰς τὴν γῆν, τὴν ὁποίαν ἐτίμησεν ἡ γέννησίς του.

Ἡ ἐδικαίς σου ἀγκάλας ἀκριβὴ του καὶ πολυαγάπητη θυγατέρα, ἡ ἐδικαίς σου θὰ τὸ δεχθοῦν, τὰ δάκρυα τὰ ἐδικὰ σου θὰ παρεγορήσουν τὸν σωματοφόρον τάφον του, καὶ τὰ δάκρυα τῶν ὄρφανῶν Ἑλλήνων θέλει γύνονται ἐπάνω εἰς τὴν θήκην τοῦ πολυτιμοτάτου πνεύματός του, καὶ ἐπάνω εἰς ὅλην τὴν γῆν τῆς Ἑλλάδος,

ἐπειδὴ ὅλη ἡ γῆ τῆς Ἑλλάδος εἶναι τάφος του· καὶ ὅσοι εἰς αὐταῖς ταῖς ὑστερίαις στιγμαὶς τῆς ζωῆς του εἰσὲ καὶ τὴν Ἑλλάδα εἶχεν εἰς τὴν καρδίαν του καὶ εἰς τὰ χεῖλη του, δίκαιον ἦτο καὶ ὑπερᾶν ἀπὸ τὸν θάνατόν του νὰ λάβῃ καὶ αὐτὴ μερίδιον ἀπὸ τὰ μεγαλοτίμητα λείψανά του. Ἡ Πατρίδα του τὸ Μισολόγγι, σφιχταγκαλιάζει, ὡς σύμβολον τῆς ἀγάπης του, τὸν πιεζόμενά του, δέξου καὶ σὺ γλυκύτατε καρπὸς τῆς καρδίας τοῦ ἀποθανόντος, δέξου τὸ πτώμα του· τὴν καρδίαν του, τὰ ἐντόσθια του, σοῦ τὰ ξεπροβοδεῖ ἡ Ἑλλάς ὅλη μαυροφορεμένη, ὅλη ἀπαρηγόρητα· σοῦ τὰ ξεπροβοδεῖ μὲ ὅλην τὴν ἐκκλησιαστικὴν, τὴν πολιτικὴν καὶ στρατιωτικὴν τερῆν καὶ παράταξιν, καὶ μὲ ὅλον τὸ πλῆθος τῶν συμπολιτῶν του Μισολογγιτῶν καὶ ὁμογενῶν του Ἑλλήνων· σοῦ τὰ ξεπροβοδεῖ στεφανωμένα μὲ τὴν εὐγνωμοσύνην τῆς, παρεγορημένα μὲ τὰ δάκρυά της, συνοδευμένα μὲ ταῖς θεόδεκταις εὐχαῖς καὶ εὐλογίαις τοῦ Πανιερωτάτου μας Ἀρχιεπισκόπου τοῦ ἀληθινοῦ ζηλωτοῦ τῆς ἐλευθερίας τοῦ Γένους, Κυρίου Πορφυρίου, τοῦ φιλοπάτριδος ἀγίου ἐπισκόπου κυρ Ἰωσήφ, καὶ ὅλου τοῦ Κλήρου. Μάθε, εὐγενέστατη Κόρη, μάθε, οἱ στρατηγοὶ τὰ ἐβάσιαζαν εἰς τοὺς ὄρους τους, καὶ τὰ ἔφεραν εἰς τὴν ἐκκλησίαν· χιλιάδες Ἕλληνες στρατιῶται ἐσκέπαζαν τὰ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ μέρη τοῦ δρόμου, ὅθεν τὰ ἐδιάβαιναν, καὶ τὰ στόματα τῶν τουφεκιῶν ὅπου ἐκατάφαγαν τόσους καὶ τόσους τυράννους, ἦταν ὅλα γυρμένα κατὰ τὴν γῆν, ὡσάν νὰ ἤθελαν νὰ πολεμήσουν καὶ αὐτὴν τὴν γῆν, ὅπου τοὺς ἔρπαζε τὸν εἰλικρινῆ φίλον του; ὅλα αὐτὰ τὰ πλάθη τῶν στρατιωτῶν μὲ τὸ σπαθὶ τούτην τὴν στιγμὴν εἰς τὴν μέσην, μὲ τὸ Τουφέκι εἰς τὸν ὦλον, καὶ ἔτοιμοι νὰ ἐκστρατεύσουν ἐναντίον τοῦ ἀσπόνδου ἔχθρου τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ Ἀνθρώπου, περικυκλόνουν τὴν νεκρικὴν του κρεββάτι, καὶ ὀρκίζονται ἐπάνω εἰς αὐτὸ νὰ μὴ λησμονήσουν ποτὲ ταῖς θυσίαις τοῦ πατρὸς σου; καὶ ποτὲ νὰ μὴν ἀφήσουν νὰ πατηθῇ ἀπὸ βίβραρον καὶ τυραννικὸν ποδᾶρι ὁ τόπος εἰς τὸν ὅποιον εὐρίσκονται ἀπρημενᾶριά του. Χιλιάδες στόματα χριστιανικὰ ἀνοίγονται αὐτὴν τὴν στιγμὴν, καὶ ὁ Νυκὸς τοῦ Ὑψίστου Θεοῦ τῶν χριστιανῶν ἀντιβοᾷ ὅλος ὕμνους, ὅλος ἰκεσίαις διὰ νὰ κατευδοθῶν τὰ σεβάσμα λείψανά του εἰς τὴν πατρικὴν του γῆν, καὶ νὰ ἀναπαυθῇ ἡ ψυχὴ του ὅπου οἱ δίκαιοι ἀναπαύονται.

ΠΡΟΟΔΟΣ ΤΩΝ ΜΗΧΑΝΙΚΩΝ ΤΕΧΝΩΝ

(Ἐκ τῶν τοῦ DANIEL WEBSTER)

Ἡ ἀνθρωπίνη ἀγχινοία, περρομωμένη ὑπὸ τῶν ἀνθρωπίνων ἀναγκῶν, δρᾷσεται πρῶτον τοῦ πλησιεστέρου φυσικοῦ βοηθοῦ. Ἡ ἰσχὺς τοῦ ἰδίου αὐτοῦ βραχίονος εἶναι μάθημα πρῶτον μεταξὺ τῶν σπουδῶν τοῦ πρώτου ἀνθρώπου. Αὕτη εἶναι δυνάμις ζωικὴ, δὲ ἐκ ταύτης ἀνέρχεται ὁ ἀνθρώπος εἰς τὸν λογισμόν τοῦ νὰ ἔ-

πραχολή πρὸς ἰδίαν αὐτοῦ χρῆσιν τὴν δύναμιν ἄλλων ζώων. Εὐρίσκει ὅτι λίθος ἐπιγόμενος τῇ ρώμῃ τοῦ βραχίονός του θέλει παραγάγει μείζον ἀποτέλεσμα ἢ αὐτὸς οὗτος ὁ βραχίον· τοῦτο εἶναι εἶδος μηχανικῆς ἰσχύος. Τὸ ἀποτέλεσμα προκύπτει ἐκ συνκρῆς τινος τῆς κινουμένης δυνάμεως μετὰ τοῦ βάρους στερεοῦ σώματος. Τὸ μέλος δένδρου εἶναι ἀνεξέργαστον μὲν, ἀλλ' ἰσχυρὸν ἐργαλεῖον· εἶναι μοχλός. Ἐπειδὴ δὲ αἱ μηχανικαὶ δυνάμεις, ὡς πάσαι αἱ ἄλλαι φυσικαὶ ιδιότητες, ἀνεκαλύφθησαν διὰ τοῦ ἐξ ἐπαγωγῆς συλλογισμοῦ, (χρῶμαι τῇ λέξει ὡς ὁ Βάκιον ἐχρήσατο αὐτῇ), ἤτοι τῆς πείρας, οὐχὶ δὲ ἐκ καθεστηκυίας ἀρχῆς (a priori) ἢ πρόδοδος αὐτῶν συνεβάδιε μετὰ τῆς γενικῆς ἐκπολιτεύσεως καὶ παιδεύσεως τῶν ἰθῶν. Ἡ ἱστορία τῆς μηχανικῆς φιλοσοφίας, ἐνῶ ἐμβριθῶς διασκαφίζει ἐν τοῖς γενικοῖς αὐτοῖς ἀποτελέσμασι τὸ σθένος τῆς ἀνθρωπίνης διανοίας, ἐκτίθει κατὰ τὰ καθέκαστα αὐτῆς λίαν ἐνδιαφερούσας εἰκόνας τῆς ἀγχινοῦς ἀγωνιζομένης περὶ τὴν κατάληψιν νέων συνδέσμων, καὶ τῆς βελθείας, συντόνου καὶ κρατερῆς μελέτης παρατεινομένης εἰς τὸ ἔσχατον, ὅπως ἀνέυρη ἢ συμπεράνη τὰς γενικὰς ἀρχὰς ἐκ τῶν τεκμηρίων τῶν εἰδικῶν γενομένων. Κύριος κόμμεθ τῶρα τοσοῦτον προηγμένοι πέραν τοῦ αἰῶνος καθ' ὃν ἐπετεύχθησαν αἱ πρωτεύουσαι καὶ ἄξιαι λόγου μαθηματικαὶ ἀνακαλύψεις, τοσοῦτον δὲ κατεστάθησαν αὐταὶ στοιχεῖον κοινῆς γνώσεως, ὥστε δὲν εἶναι εὐχερὲς νὰ αἰσθανθῶμεν τὴν σπουδαιότητά των, οὔτε προσκλόντως νὰ ἐνοήσωμεν ὅποιαν ἐποχὴν ἐν τῇ ἱστορίᾳ πῆς ἐπιστήμης ἐκάστη αὐτῶν συνέτησεν. Ἡ ἱμπεράφορος ὑπερβάλλουσα χαρμονὴ τοῦ Ἀρχιμήδους, ἐπὶ τῇ λύσει τοῦ εἰς τὸν στέφανον τοῦ Ἱέρωνος ἀναφερομένου προβλήματος, συνέπιπεν ἐν περιστάσει καὶ ἔνεκα λόγου ὅστις δικαίως τῶντι ἐπέτρεπε μεγίστην τὴν ἀγαλλίασιν. Τὸ αὐτὸ δὲ ρητέον καὶ ὡς πρὸς τὸν διπλασιασμὸν τοῦ κύβου. Ὁ βωμός τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐν Ἀθήναις, ἦτο στέλεχος τετραγώνου ἢ κύβου· ὅπως δὲ διπλασιασῶσιν αὐτὸ ἀπῆρτετο ὁ διπλασιασμὸς τοῦ κύβου. Τὸ ἀσχόλημα τοῦτο ἐνεκάλυπτε μαθηματικὴν ἀρχὴν οὕτω βελτιωμένην. Ἦτο ἐπομένως φυσικώτατον ὥστε νὰ ὑπάρξη λόγος παραδεδομένος, ὅτι δίκην ἐξίλασμοῦ ἔνεκα ὕβρεώς τινος πρὸς τὸν θεὸν ἐκείνον, τὸ μαντεῖον προσέταξε τοὺς Ἀθηναίους νὰ διπλασιάσωσιν τὸν βωμὸν αὐτοῦ· διαταγὴ αὕτη ἦτις, ὡς γινώσκουμεν, ἐπηρεχόλησε τὴν ὀξείαν ἀγχίνοιαν τῶν Ἑλλήνων γεωμετρῶν ἐπὶ ἡμίσειαν ἑκατονταετηρίδα καὶ ἐπέκεινα πρὶν ἢ δυνήθωσι νὰ ὑπακούσωσιν αὐτῇ. Μεγάλῃ ὁμῶς τιμῇ ἀποδοτέα εἰς τὸν ἀμίμητον τοῦτον λαόν, τοὺς Ἑλληνας, λαὸν οὐτινος ἢ εὐφυῆ φαίνεται ὅτι ὑπῆρξεν ἐξίσου ἀρμυδία πρὸς τὰς ἐρῦνας τῆς ἐπιστήμης καὶ τὰ ἔργα τῆς φαντασίας, ὅτι ὁ ἀθάνατος Εὐκλείδης αἰῶνας πρὸ τῆς χρονολογίας ἡμῶν, συνέθετο τὰ αὐτοῦ Στοιχεῖα Γεωμετρίας· πόνημα ὅπερ ἐπὶ διηχίλια ἔτη ὑπῆρξε καὶ εἰσέτι ἐκκολοθεῖ νὰ διατελῇ θεμέλιον βιβλίον πρὸς διδασκαλίαν ἐν τῇ ἐπιστῆμῃ ἐκείνῃ.

Ἄλλ' ἡ ἱστορία τῆς μηχανικῆς φιλοσοφίας δὲν ἀρχεται μετὰ τῆς Ἑλλάδος. Ὑπάρχει ἐν θαῦμα πέραν τῆς Ἑλλάδος· ὑψηλότερα ἐν τοῖς χρονικοῖς τοῦ ἀνθρωπίνου φύλου, πλησιέστερον, λίαν πλησιέστερον εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ γένους ἡμῶν, ὅλως· ἐξω τῶν γραμμάτων, πέραν τῶν πηγῶν τῆς παραδόσεως, πέραν πάσης ἱστορίας, ἐκτὸς τοῦ ὅ,τι ἀπομένει ἐν τοῖς μνημείοις τῆς ἰδίαις αὐτῆς τέχνης, ἴστανται ἡ Αἴγυπτος, ἡ μήτηρ τῶν ἰθῶν! Ἡ Αἴγυπτος! αἱ Θῆβαι! ὁ Λαβύρινθος! αἱ Πυραμίδες! Τίς θέλει ἐξηγήσει τὰ μυστήρια τὰ ὑπὸ τῶν ὀνομάτων τούτων ὑποβαλλόμενα; Αἱ Πυραμίδες; Τίς δύναται νὰ βελτιώσῃ ἡμᾶς ἐν ἡ ἀνέγερσις αὐτῶν ἦναι ἔργον τῶν μόνων ἀριθμῶν, τῆς ὑπομονῆς, τοῦ κόπου βοηθουμένου ἴσως ὑπὸ τοῦ ἀπλοῦ μοχλοῦ ἢ ἐν ὄχι, διὰ ποίων ἀμνηστῶν συνδέσμων δυνάμεως, διὰ ποίων ἀγνώστων μηχανῶν, ὅγκος ἐτάσσεται οὕτως ἐπὶ ὄγκου, καὶ λατομήματα ἐσωρεύεται ἐπὶ λατομήματος, ἔως οὐ στερεῆς γρανίτης ἐφάνητο καλύπτων τὴν γῆν καὶ ἐγγίζων εἰς τοὺς αἰθέρας!

Οἱ ἀρχαῖοι ἀνεκάλυψαν μὲν οὐχὶ ὀλίγα πράγματα, ἀλλὰ καὶ κατέλιπον πολλὰ πρὸς ἀνακαλύψιν εἰσέτι· τοῦτο δὲ, ὡς γενικὴν ἀλήθειαν, εἶναι ἐκεῖνο ὅπερ οἱ μεταγενέστεροι ἡμῶν, μετὰ χίλια ἔτη, θὰ δύνανται νὰ λέγωσι ἀναμφιβόλως, ὅταν ἡμεῖς καὶ ἡ γενεὰ ἡμῶν θάλοισι μνημονεύεσθαι ἐτι μεταξὺ τῶν ἀρχαίων. Διότι, τῶντι, ὁ θεὸς φαίνεται ὅτι προέθετο τὸ ὕλικόν αὐτοῦ σύμπαν ὡς καθεστηκυῖαν αἰώνιον μελέτην εἰς τὰ νοητικὰ αὐτοῦ πλάσματα· ἔνθα μανθάνουσι μὲν ἀκαταπαύστως, οὐδέποτε δὲ δύνανται νὰ μάθωσι τὰ πάντα. Ἐὰν δὲ τὸ ὕλικόν ἐκεῖνο σύμπαν μέλλῃ νὰ διακείνη ἔως οὐ ὁ ἄνθρωπος ἀνακαλύψῃ πᾶν ὅ,τι μένει ἀγνωστον, ἀλλ' ὅπερ διὰ τῆς αἰετοῦ ἀεζκνομένης βελτιώσεως τῶν ἱκνοτήτων αὐτοῦ ἔχει αὐτὸς τὴν δύναμιν νὰ γνωρίσῃ, τοῦτο ἀπόκειται εἰς διάρκειαν χρόνου πέραν τῶν ἀνθρωπίνων ὑπολογισμῶν καὶ πέραν τῆς ἀνθρωπίνης νοήσεως.

Οἱ ἀρχαῖοι οὐδὲν ἐγίνωσκον ἐκ τοῦ περὶ τῶν ἡμῶν συστήματος τῆς ἀριθμητικῆς σημασίας, οὐδὲν ἐκ τῆς ἀλγεβρῆς καὶ, κατὰ συνέπειαν, οὐδὲν ἐκ τῆς μεγάλης σχέσεως τῆς ἀλγεβρῆς πρὸς τὴν γεωμετρίαν. Δὲν εἶχον μάθει τὴν χρῆσιν τῶν λογαριθμῶν, ἦσαν δὲ ἀπειροὶ τοῦ διαφορικοῦ ὑπολογισμοῦ· οὐδεμίαν ἐπενόησαν ἀκριβῆ μέθοδον διὰ τὴν μέτρειν τῆς γῆς, στοιχεῖον τοῦτο ἄκρα σπουδαιότητος εἰς τὴν ἀστρονομίαν, τὴν ναυτικήν καὶ εἰς ἄλλους κλάδους ὠφελίμων γνώσεων. Οὐδὲ ἀνάγκη ὑπάρχει νὰ προσθέσωμεν ὅτι ἦσαν ὀλιγοῖς ἀμοιροὶ τῶν μεγάλων ἀποτελεσμάτων ἅτινα ἐπικολούθησαν τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ θεωρήματος τῆς πγκυκσμίου ἑλξεως.

Ἐν ταῖς χρῆσιμοῖς καὶ πρακτικαῖς τέχναις, πολλαὶ ἐφευρέσεις καὶ ἐπινοήματα, εἰς παραγωγὴν τῶν ὁποίων ὁ βαθμὸς τῶν ἀρχαίων γνώσεων ἤθελε φανεῖ ἡμῖν ὅτι ὑπῆρξεν ἀρμυδία, καὶ τὰ ὅποια περισταται πρόδηλα, δὲν εἶναι ἡ ἀρτιπαγῆ. Ἡ χρῆσις τοῦ ὕδατος, ἐπὶ πα-

ραδείματι, πρὸς περιστροφὴν μύλου, εἶναι πρᾶγμα ὁπερ ἀγνωστον ἂν εἶχεν ἐπιτελεσθῆ παντάπασιν ἐν Ἑλλάδι, δὲν ὑποτίθεται δὲ ὅτι ἐπεχειρήσαν αὐτὸ ἐν Ρώμῃ εἰμὴ περὶ τὴν ἐποχὴν τοῦ Αὐγούστου. Ἡ δὲ ἀνεμὸς παραγωγὴ τοῦ αὐτοῦ ἀποτελέσματος εἶναι ἐφευρέσεις ἐτι ὀψικιτέρα. Ἀνῆκει μόνον εἰς τὴν ἑβδόμην ἑκατονταετηρίδα τῆς χρονολογίας ἡμῶν. Ἡ προσώθησις τοῦ πρῶτος διὰ πάσης ἄλλης δυνάμεως ἐκτὸς ἐκείνης τοῦ βραχίονος, ἀναφέρεται ὡς καινόν τι πρᾶγμα ἐν Ἀγγλίᾳ εἰς χρόνον τοσοῦτον προῖοντα ὅσον τὰ μέσα τῆς δεκάτης ἑκατονταετηρίδος. Ὁ ἐπίσκοπος τοῦ Ely, πρέσβυς τῆς βασιλείσεως τῆς Ἀγγλίας πρὸς τὸν Πάπαν, διδεδίημιν τὴν περιγραφὴν τοῦ προνομύλου ὃν εἶχεν ἴδει ἐν Λυῶν, κινουμένου δι' ὕδατος καὶ τότε τὸ πρῶτον παριστῶντος δυνάμικόν πρῖονα ἐν ἐνεργείᾳ ἀντὶ τοῦ χειροπρῖονος.

Βελθίως θὰ ὑπῆρξε πάντοτε σπουδαιότατος τοῦ ἀνθρώπου σκοπὸς ἡ κατοχὴ, ἡ ἡ ἐπίτευξις, τῆς δυνάμεως τοῦ αἶρειν ὕδωρ ἄλλως πως ἢ διὰ τῆς ἀπλῆς χειροπονήσεως. Καὶ ὁμῶς οὐδὲν ὁμοίον τῇ κοινῇ ἀντιλήξει ἐξευρέθη μετὰξὺ τῶν ἀπολιτεῦτων ἰθῶν. Ἀνῆλθεν αὕτη εἰς τὴν προῖονταν αὐτῆς θέσιν μόνον διὰ βραδέων καὶ ἀμφιβόλων βεβμάτων παραγωγῆς καὶ τῇ ἀληθείᾳ, ἐν αὐτῇ ταύτῃ τῇ θέσει, καίπερ πασιδῆλος καὶ οὐδαμῶς ἐφελκυστικῆ, περιεστῆ κάπως ἀπόκρυφόν τινα καὶ καλλίστηρον ἐφευρέσειν. Ἦτο ἀγνωστος ἐν Κίνα ἔως οὐ οἱ Εὐρωπαῖοι ἐπεσκέφθησαν τὸ «Ὀυρῆνιον Κράτος»· εἰσέτι δὲ μένει ἀγνωστος εἰς ἄλλα τῆς Ἀσίας μέρος, πέραν τῶν χωρῶν τῆς Εὐρωπαϊκῆς συγκαίνωσις. Ὑποτίθεται ὅτι οἱ τε Ἕλληνας καὶ Ρωμαῖοι ἠγγύον αὐτὴν κατὰ τὰς πρώτας ἐποχὰς τῆς ἱστορίας των· ὡς ἐπὶ πλείστον δὲ λέγεται ὅτι εἰσῆλθη ἐξ Ἀλεξανδρείας, ὅπου ἡ ἑλληνικὴ σχολὴ μεγάλως ἐθεράπευε τὰς φυσικὰς ἐπιστήμας ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν Πτολεμαίων.

Τὰς ὀλίγας ταύτας καὶ σποράδην ἱστορικὰς παρατηρήσεις ἀξιολογουμένων ἐφευρέσεων παρεισαγάγομεν μόνον ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ ὑποβάλωμεν ὅτι ὑπάρχουσιν ἱκανὰ ὀχυμαστὰ ἐνταυτῷ καὶ διδασκτικὰ ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς μηχανικῆς, καὶ ὅτι πολλὰ πράγματα ἅτινα, ἐν τῷ ὁποίῳ διατελοῦμεν βαθμῷ γνώσεως, περισταται ἡμῖν τοιαύτης ἀπολύτου ἀνάγκης, ὥστε θὰ ἐνομίζομεν ὅτι ἤθελον διὰ μιᾶς ἐπιβᾶλει ἐαυτὰ εἰς τὴν χρῆσιν τῶν ἀνθρώπων, ἐπιτελεσθῆσαν οὐχ ἦσαν δι' ἐπιπόνων ἐνεργειῶν.

Ἄλλ' ἐὰν ἡ ἱστορία τῆς προόδου τῶν μηχανικῶν τεχνῶν ἦναι ἐνδιαφερούσα, ἀναμφιβόλως εἶτι μᾶλλον ἐπαγωγὰ ἤθελον εἰσθαί ἢ τε ἐπιδείξει αὐτῶν ἐν ἡ θέσει σήμερον διατελοῦσι καὶ τὸ πλῆρες θέμα τῆς ἐκτάσεως εἰς ἡν ἦδη περιήχθησαν. Τὸ μᾶλλον ἐπιπόλαιον βλέμμα πρέπει νὰ πείσῃ ἡμᾶς, ὅτι ἡ μηχανικὴ δύναμις καὶ ἡ μηχανικὴ δεξιότης, καθὼς τὰ ἴδον ἐπιδεικνύονται ἐν Εὐρώπῃ καὶ ἐν Ἀμερικῇ, σημειοῦσιν ἐποχὴν ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ ἱστορίᾳ ἄξιαν παντὸς θαυμασμοῦ. Ἡ μηχανικὴ ἐγένετο ὄπω; ἐκπληροῦ ὅτι τὸ πάλαι ἀπετέλει τὸν μό-

χθον τῶν ἀνθρωπίνων χειρῶν, εἰς θαλάδων τοιοῦτον ὡς ἐκπλήσσει καὶ τὸν μᾶλλον δεικνύον αὐτῆς θιασῶτων, μετὰ μεγέθους δυνάμεως τοιοῦτου πρὸς ὃ οὐδεὶς ἀριθμὸς ἀνθρωπίνων βραχίωνων εἶναι ἴσος, καὶ μετὰ τοιαύτης εὐρυθμίας καὶ ἀκριβείας οἰονεὶ σχεδὸν ἐμβάλλουσα τὴν ἰδέαν τοῦ λόγου καὶ τῆς συνέσεως εἰς αὐτὰ; ταύτας τὰς μηχανὰς. Πᾶς φυσικὸς ἐργάτης τίθεται ἀπικραϊτήτως εἰς τὸ ἔργον. Οἱ ἀνεμοὶ ἐργάζονται, τὰ ὕδατα ἐργάζονται, ἡ ἐλαστικότης τῶν μετάλλων ἐργάζεται, ἡ βαρύτης παρασκευάζεται εἰς χιλιάς νέας μορφὰς ἐνεργείας· μοχλοὶ πολλαπλασιαζονται ἐπὶ μοχλῶν τροχὸι περιστρέφονται ἐπὶ τῶν περιφερειῶν ἐτέρων τροχῶν. Ὁ πρῖον καὶ ἡ ροκάνη βραχνίζονται πρὸς ἐφαρμογὴν εἰς νέας χρήσεις· ἐπὶ τέλους δὲ μετ' ἀμιμήτου δυνάμεως καὶ ἀήχοῦσιν ὡς στρόβιλος· ἐρχεται ἡ κραταιὰ τοῦ ἀτμοῦ ἐνεργεία. Παράθεσιν ποιῶντες πρὸς τὸ παρελθόν, ὀπίσους αἰῶνας προσῶδον μόνος οὗτος ὁ ἐργάτης περιέλαθεν ἐν τῇ βραχεῖᾳ περιόδῳ πεντήκοντα ἔτων! Πανταχοῦ πρακτὸς, πάνταχοῦ δραστήριος, κέκμηται βραχίονα χιλιάκις ἰσχυρότερον ἢ ὁ τοῦ Ἱπρακλέους, καὶ ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐργάτου ἡ ἀνθρωπίνη ἀγχίνοια δύναται νὰ προσαρμώσῃ χιλιάκις τοσαύτας κεφαλὰς ὅσαι ἀνήκον εἰς τὸν Βριάρτω. Ἀπαντῶμεν τὸν ἀτμὸν ἐν θριαμβευτικοῖς ἐπιχειρήμασιν ἐπὶ τῶν θαλασσῶν ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν τῆς κρατερῆς αὐτοῦ ἐπωθήσεως τὸ εὐπαγὲς πλοῖον Ἐναντίον τῶν ἀνέμων, καὶ κατὰ τῆς παλιρροίας Μετὰ τὴν τροπιδὰ ὀρθίαν, πάλιν ἀκαμπτον χωρεῖ.

Εὐρίσκειται ἐπὶ τῶν ποταμῶν, καὶ ὁ λεμβοῦχος δύναται ν' ἀναπύηται ἐπὶ τῆς κόπης αὐτοῦ· εὐρίσκειται εἰς τὰς λεωφόρους, καὶ φιλοπονεῖ παρὰ τοὺς δρόμους τῆς κατὰ ξηρὰν κομιδῆς· εὐρίσκειται εἰς τὰ εἶδη τῶν μεταλλουργειῶν, χιλίους πόδας ὑποκάτω τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς· εὐρίσκειται εἰς τοὺς μυλῶνας καὶ εἰς τὰ ἐργαστήρια τῶν χειροτεχνιῶν. Κωπικατεῖ, ἀντλεῖ, ὀρύσσει, κομίζει, σῦρει, αἶρει, σφυροκοπεῖ, νῆθει, ὕφαινει, ἐκτυποῖ. Φαίνεται ὡσεὶ λέγων πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, τοῦλάχιστον πρὸς τὴν τάξιν τῶν τεχνιτῶν. «Παύσατε χειροπονοῦντες· ἀπόστητε τῶν σωματικῶν σας μόχθων· ἀπόθετε μόνον τὴν δεξιότητα καὶ φρόνησιν ὑμῶν εἰς τὴν ἡγχαίν τῆς δυνάμεώς μου, ἐγὼ δὲ θέλω ὑποφέρει τὸν πόνον, χωρὶς οὔτε μυῶν ν' ἀποκάμῃ, οὔτε νεῦρον ν' ἀτονήσῃ, οὔτε στήθος νὰ ἐκλυθῇ. Ποῖα περαιτέρω πρόδοδος εἴμπορεῖ εἰσέτι νὰ ἐπιτελεσθῇ ἐν τῇ χρήσει τῆς καταπληκτικῆς ταύτης δυνάμεως τοῦτο εἶναι ἀδύνατον νὰ γνωρίσωμεν, θὰ ἦτο δὲ μάταιον καὶ νὰ τὸ εἰκάσωμεν. Ὅ,τι γινώσκουμεν εἶναι, ὅτι αὕτη μετέβαλεν οὐσιωδέστατα τὴν ὄψιν τῶν πραγμάτων, καὶ ὅτι οὐδὲν ἔραπτόν ὄριον εἰσέτι φαίνεται πέραν τοῦ ὁποίου ἡ παραγωγὴ αὐτῆς νὰ παρίσταται ὡς ἀδύνατος. Ἐὰν ἡ δύναμις αὕτη ἐμελλε τῶρα ν' ἀφανισθῇ, ἐὰν ἐμελλε νὰ ἐκλείψῃ ἐπὶ τῶν ὕδατων καὶ ἀπὸ τῶν μυλῶνων, θὰ ἐφάνητο ὡσεὶ ἐπανεκάμπτομεν εἰς τοὺς ἀπολιτεῦτους αἰῶνας.

ΕΡΩΤΗΜΑΤΑ ΕΠΙ ΤΟΥ ΑΠΟΛΩΤΟΣ ΒΙΟΥ

(Μεταφρασθέντος εκ του Ιταλικού)

Τὸ ψυχολογικὸν τοῦτο ἔργον τοῦ συμπολίτου ἡμῶν Ἐρμάννου Λούντζη, ἐμοιάζει πρὸς τὰ δραστήρια ἐκείνα ἔργα, ἅτινα πικρὰ μὲν καὶ ἄσπρα φαίνεται ὡσεὶ ἐπιβλόντα ἐν τῇ ἀπορροφῇ αὐτῶν τὸν ἀσθενῆ εἰς ἐπιθανάτον ἀσμεῖον, μέχρις οὗ, ἐπεπερῶντα ἐπὶ τοῦ φυσικοῦ ὄργανισμοῦ, τῷ ἐπιπέρωσιν ἄπασαν τὴν σφριγῶσαν εὐρωστίαν καὶ ῥώμην, ἀνωτέραν τῆς προτέρας ὑγιούς καταστάσεως. Ὁ Ἐρμάννος Λούντζης, διατελεῖ γνωστὸς εἰς τὸ Πανελλήνιον μόνον ὡς ἱστοριογράφος τῆς Ἑπτανήσου ἐπὶ Ἑνετοκρατίας καὶ τινῶν μικρῶν ἄλλων φιλολογικῶν διατριβῶν, οὐχὶ δὲ ὡς συγγραφεὺς πολλῶν μνημονογραφικῶν καὶ ἱστορικῶν ἐκθέσεων, ἃς συνέθετο κατὰ τὴν μέχρι τῆς ἐποχῆς του δεσπόζουσαν εἰσέτι παρ' ἡμῶν γλῶσσαν τοῦ κατακτητοῦ. Ἰπὸ τὰς ἀμέτους ἐμπνεύσεις τοῦ διέποντος τὸν καθ' ἡμᾶς αἰῶνα πνεύματος τοῦ σκεπτικισμοῦ καὶ τῆς ἀμφιβολίας, περὶ ἄπορος εὖτος ἐκ τῶν βιβλίων στόνων τοῦ Βύρωνος καὶ τοῦ Γοιτθίου, φρίττων δὲ ἐκ τοῦ ἀποτροπαίου θεάματος τῆς Παπικῆς θεοκρατίας, ἥτις μὲ ὅλα τὰ δίκαια διδάγματα ἅτινα παρὰ τῶν γνησίων τοῦ Χριστιανισμοῦ ὁπαδῶν κατὰ κίρως ἔλαβεν, ἐπιθυμῶ εἰτέτι νὰ διατηρήσῃ τὴν κατάθλιψιν αὐτῆς ἐπὶ τῆς συνειδήσεως τοῦ κόσμου, συντάξῃ τὸ μύχιον τοῦτο ἀνακρόνημα ὅπερ, ὑποτυποῦν τὴν ἐκ τῶν ἀνωτέρων ἰδεῶν καταλαβοῦσαν αὐτὸν ἀπίγνωσιν καὶ μισοκοσμίαν, ὑποδεικνύει συνάμα τὸ μέσον ἐκεῖνο, δι' οὗ δύναται τις νὰ μείνῃ μακρὰν πάσης ἠθικῆς παρεκτροπῆς καὶ πνευματικῆς πλάνης.

Ἐν τῷ ἔργῳ τούτῳ δὲν ἐμφαίνεται ὁ πολὺπλοκος καὶ ζορῶδες κοινωνικὸς βίος, ὅστις ἄγει καὶ φέρει τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ περιπετειᾶς εἰς περιπέτειαν ἀνευ ὀρισμένου σκοποῦ καὶ σημείου, ἐκκαίων μᾶλλον ἢ διαρρηθμίζων τὰ ἐν ἡμῖν ὑφιστάμενα πάθη, ἀλλ' ὁ ἐσωτερικὸς ἄνθρωπος, anima intus, αὐτὸς ἐν ἐκρυφῷ ἐνοπριζόμενος καὶ ἐπαεὶ ἐμφιλοχωρῶν ἐπὶ τῆς ἰδίας αὐτογνωσίας τοιοῦτον ἀνάγνωσμα καθίσταται σπουδαιότερον νῦν εἰπερ ποτὲ ἄλλοτε, ὅτε ὁ δέκατος ἑννῆκτος αἰὼν, παρίσταται ἐν ἡμῖν πλήρης πεζότητος καὶ ὕλισμοῦ, χωρὶς νὰ διατηρῇ ἀκμαίαν μιᾶς τινος πίστεως τὴν ἀνάγκην. Ἡ ὑπεροψία, ἡ μιλθλοκότης, ἡ φιληδονία καὶ ἡ φιλαρέσκεια, εἰσὶν οἱ ἐφίστιοι ἡμῶν Θεοί· ἡ γλεῦψ δὲ καὶ περιφρόνησις παντὸς Θεοπίσματος, παρενείροντος προσκόμματα ἐπὶ τῶν ἡμετέρων παθῶν καὶ ἐρέξεων, κοινὴ καρχησιολογία.

Καὶ ἐνταῦθα δὲν δύναμεθα νὰ παραλείψωμεν τὴν ἠθικοπολιτικὴν ταύτην διάγνωσιν, ἣν ἐπορίσθημεν ἐκ τῆς ἠθικῆς συγγραφῆς τοῦ καθηγητοῦ Κ. Παπαρηγοπούλου, ἥτις θέλει ἐπιχύσει, πεποιθῶμεν, ἱκανὸν φῶς ἐπὶ τῆς παρούσης καρχητικῆς ἡμῶν καταστάσεως. Ἀλήθειαι ποιαῦται δὲν πρέπει νὰ λέγονται ἅπασι, οὐδὲ δις, ἀλλ' ἑκατοντάκις ἢ μυριάκις ἕως οὗ νικῆσωσι· διότι προέρ-

χονται ἐξ ἀνδρῶν, οἵτινες, ἀληθεῖς ψυχικοὶ ἰατροὶ, ἀνατέμνουσι πρότερον τὸ ὅλον κοινωνικὸν σῶμα τοῦ ἀσθενούς, πρὶν ἢ ἐκφέρωσιν ἀκριβῆ καὶ ἐπισταμένην γνώμην. Ὁμολογουμένως αἱ εὐτυχέστεραι τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων γενεαί, εἰσὶ τὰ ἔθνη τῆς βορειοδυτικῆς Εὐρώπης καὶ τῆς βορείου Ἀμερικῆς. Τὰ ἔθνη ταῦτα χειραφετηθέντα μετὰ ἀτρότου, μόχθους καὶ ἀγῶνας, δρέπουσι σήμερον ἀνενοχλήτως τοῦ ὀριμασάντας κερπύου τῶν κοινωνικῶν, ἄστυκῶν καὶ οἰκονομικῶν ἐκείνων ἀρχῶν, ἃς τινες ζητοῦσιν ἤδη οἱ τῆς φιλανθρωπικῆς Σχολῆς θιασῶται νὰ ἐμβολιάσωσιν ἐναμιλλῶς ἐπὶ σύμπαντος τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου. Ἡ ἀρχὴ τῆς περιστολῆς τῶν πολλῶν ἐξωτερικῶν τῆς θρησκείας τύπων ἢ ἀρχὴ τοῦ περιορισμοῦ τῶν πολλῶν προνομίων τοῦ κλήρου ἢ ἀρχὴ τῆς ἐλευθέρως ἐρμηνείας ἢ ἀρχὴ τῆς ἐκκλησιαστικῆς δημοσίας ἐκπαίδευσως καὶ τέλος, ἢ ἀρχὴ τῆς εὐαγγελικωτέρως ρυθμίσεως τῆς οἰκογενείας, τοιοῦτοι οἱ πολιτικοὶ θεσμοὶ τῶν ἐθνῶν τούτων. Ὅλοι δὲ οἱ θεσμοὶ αὗτοι ἀνεκκρύχθησαν τὸ πρῶτον παρ' ἡμῖν διὰ τῆς κατὰ τὴν ὀρθότην καὶ ἐνάτην ἑκατονταετηρίδα θρησκευτικῆς μεταρρυθμίσεως ἐπὶ Φωτίου. Ἐταχῶς ὁμοίως, ἐπιφωνεὶ ὁ ἱστορικὸς μετὰ τῆς διακρινούσης αὐτὸν φιλοσοφικῆς περινοίας, «ὅλαι ἐκεῖναι αἱ ἰδέαι, ὅλαι ἐκεῖναι οἱ ἀρχαί, αἵτινες προκύψασαι εἰς μέσον διὰ τῆς ἑλληνικῆς εὐφύτης, κατέστησαν εὐτυχῆ τσαῦτα ἄλλα ἔθνη, σπανίως κατορθώθη νὰ γίνωσι πράγμα παρ' ἡμῖν. Δικαί' ἄρα γε τοῦτο; Δικαί' δὲν ἠδυνήθημεν ποτὲ νὰ καταστήσωμεν ἐπὶ μακρὸν χρόνον, χρήσιμον καὶ εἰς ἡμᾶς αὐτοὺς τὴν ἀνεξάντλητον πολιτικὴν καὶ κοινωνικὴν τοῦ ἔθνους περιουσίαν, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐπωφελέθη ὅλος ὁ ἄλλος πεπολιτισμένος κόσμος περικτὸς ἡμῶν; Μήπως διότι παρ' ἡμῖν ἡ διανοητικὴ δύναμις εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἰσχυροτέρα τῆς ἠθικῆς; Μήπως διότι μὴ ἔχοντες τὴν συνειδήσιν τῆς ἀνισότητος ταύτης, δὲν ἐνσχολήθημεν προσηκόντως νὰ φέρωμεν εἰς ἰσορροπίαν τὰς δύο ταύτας δυνάμεις; . . .»

Ἄλλ' ἂν τὸ μέλλον τῶν ἐθνῶν, ἐπιλέγομεν καὶ οἱ ἐλάχιστοι ἡμεῖς, κρίνεται ἐκ τοῦ παρελθόντος αὐτῶν, παρὰ τῶν μακρῶν ἡμῶν περιπετειῶν, πρὸς δὲ παρὰ τοῦ βίου τῶν ἡδὴ ἐνδόξων ἐθνῶν διδασκόμενοι, ὀφείλομεν νὰ συναισθανθῶμεν ὅτι οὐδὲ μὴς θέλομεν ποτὲ εὐδαιμονήσει, ἀνευ τῆς ἀναδείξεως ἀπογοῶσης τινὸς ἠθικῆς δυνάμεως, ἥτις μόνη δύναται νὰ ἐμπνεύσῃ ὅλας ἐκείνας τὰς κοινωνικὰς καὶ ἄστυκὰς ἀρετὰς, αἵτινες ἀνοψοῦσι τὰ ἔθνη ὡς τὰ κατ' ἴδιν αἶμα. Ἀπορροφῶμεν ἅπαντες σήμερον βρενθυόμενοι, οἰονδήποτε δελεαστικὸν φάρμακον ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς προερχόμενον, χωρὶς νὰ φροντίζωμεν περὶ οὐδεμιᾶς θεραπείας· ἐκθειάζοντες δὲ μέχρι τρίτου οὐρανοῦ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς διανοίας ἀπὸ πάσης πλάνης καὶ προλήψεως, ἀφιέμεθα ἀνεματίστοι εἰς τὸ θεαλλῶδες τοῦ βίου πέλαγος, ἀνευ σωφροσύνης καὶ πειθαρχίας. Συνεπῶς δὲ πρὸς τὰ πάθη ἡμῶν ἀνεγείρομεν εἰς Θεότητα τὴν παγκόσμιον ζωὴν καὶ τὴν ποικίλην φύσιν, θεωροῦντες τοὺς τελείους τύπους τοῦ καλοῦ, τοῦ ἀγαθοῦ καὶ τοῦ ἀληθοῦς ὡς ἅπλως διανοητικὰς χιμαίρας. Ἄν παραπλή-

σιν τι συμβαίνει καὶ ἀλλαγῆς, ἐκεῖ ὁμοίως, ἐν μέσῳ τῆς χαλαρώσεως τῶν θρησκευτικῶν αἰσθημάτων, οἱ ἄνθρωποι ἢ ζητοῦσι νὰ προσκολληθῶσιν εἰς τὰ ἐπίπλαστα ναυαγία τῆς παλαιᾶς Πίστεως, ἢ νέον νὰ ἐγείρωσιν ἄτυλον εἰς τὴν λατρείαν τοῦ ἰδανικοῦ. Ἄλλ' ἢ παρ' ἡμῖν χαμαιζήλος φιλοσοφία, καυτηριάζουσα τὴν καρδίαν καὶ ἀποζητίνουσα πᾶσαν διανοητικὴν ἰκμάδα, οὐδὲν γενναῖον δύναται νὰ κατορθώσῃ, οὐδὲ πρέχει τὴν ἐλαχίστην πρὸς τοῦτο ἐλπίδα.

Ὁ ἦρω; τοῦ προόντος μυθιστορήματος δὲν ἀναπνέει ποιούτην παγετώδη ἀτμοσφαιραν, ἥτις ἐμβυθίζει μόνον ἡμᾶς εἰς ἀδιέξοδον λαβύρινθον ἰδεῶν καὶ ἀρχῶν, χωρὶς νὰ ὑποδείξῃ ἕτερον οὐρανὸν, ἀντὶ ἐκείνου ὅπερ αὕτη τοιοῦτον σκαίως μᾶς ἀφαιρεῖ. Ποδηγετούμενος ὑπὸ γκριτοῦ ἀομαμάτου ὄστις ὑποτυποῖ τὸν ἐμβριθῆ καὶ μελετητικὸν νοῦν, πειθεταί οὗτος ὅτι ὀφείλει νὰ ἀναζητήσῃ τὴν ἀλήθειαν, οὐχὶ ἐν τῇ πείρᾳ καὶ τῶν περισπασμῶν τοῦ κόσμου τούτου, ἀλλ' ἐν ἐκρυφῷ καθιστῶν τὸν ποταμὸν τῆς ζωῆς οὐρανόιο κάτοπτρον, ὅπερ νὰ ἀντανακλᾷ ἀνεφέλως τὸν εἰκόνα τοῦ Πλάστου. Ἡ νεκρὰ παιδικὴ ὑπαινίττειται τὴν προθηνικὴν ἀγνοῖα ἀθῶας ψυχῆς, ἐν ἣ ἅπαντες εὐρισκόμεθα ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς ὑπάρξεως, ὅπως κατόπιν, ἅμα τῇ ἐξεγέρσει τῆς ἡμετέρας διανοίας, γίνωμεν ἔρμαιον σκληρᾶς καὶ ἀδυσωπῆτος ἀγωνίας πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ μόνον ἐγκολπούμενοι τὸν τῆς φιλανθρωπικῆς ἔρωτα, ὃν τοσοῦτον σαφῶς ἐδέξασαν ἡ ἐμφάνισις τοῦ Χριστοῦ ἐν τῷ κόσμῳ, δυνάμεθα νὰ ἀποφύγωμεν τὸν βερὺν καταλαμβάνοντα ἡμᾶς τῆς ψυχικῆς ὀδύνης λήθηρον. Τὰ δύο ἕτερα πρόσωπα τῆς Ἀδελφίνης καὶ τῆς Ἑμμάς, ἐμφαίνουσι τὸ μὲν τὴν ἠδυσπάθειαν, ἥτις ἐπαξίως θριαμβοῦει ἐν τῷ ἐπικουρείῳ πρόσωπῳ τοῦ ἄνδρος Ἰανουαρίου, ἡ δὲ Ἑμμά τὴν ἀρχὴν, ἥτις ζητεῖ ἐκ τῶν ὄλικῶν αἰσθησῶν πλαστικὸν τύπον, ὅπως σωματοποίησῃ τὸν φλεγμαίνοντα τὰ στήθη αὐτῆς οὐρανόιο ἔρωτα.

Ὅστις ἐπιθυμῶ νὰ συλλάβῃ ἀληθῆ ἰδέαν, ὁποῖα τὰ ἐνδόμυχα αἰσθητάματα εὐγενοῦς καρδίας, ἐμβριθοῦς διανοίας, ἀρενωπῶν φίλτρων καὶ ἀγλοῦ ποιητικοῦ κάλλους, ἃς ἐγκύψῃ μετ' ἐπιστασίας εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ προόντος μυθιστορήματος, ὅπερ ἀπεικονίζει διὰ τῶν ζωηροτέρων χρωμάτων τὸ ὕψος μιᾶς ψυχῆς ἀποπνεούσης τὴν καθαρὰν τῆς ἀθωότητος αἴραν, ἥτις ζένη ἐκ τῶν ἐπιγείων παθῶν, πάντοτε δὲ αἰθερία διατελοῦσα, ἐπιποθεῖ διακαῶς εὐδαιμονίαν τινὰ μυστηριώδη, ἣν μάτην ζητεῖ νὰ ἀπολαύσῃ ἐν τῇ εὐμεταβλήτῳ καὶ ἀστάτῳ διαγωγῇ τῶν παθῶν τοῦ βίου. Ἀτυχῶς ὁμοίως αὕτη ἀπορροφούμενη αἰεὶ ποτε ἐκ τῆς θεωρίας καὶ τῆς καθολικῆς ἀφαίρεσεως, καταστᾶσα δὲ κύριον αὐτῶν ἐξάρτημα, οὐδέποτε ἐγείθη τῆς εὐχαριστήσεως νὰ ἐξακῆσῃ ἐν μέσῳ τῆς κοινωνίας τὴν ἀγαθοεργὸν ἐκείνην πραγματικότητα, διὰ τῆς ἐκπληρώσεως τῆς ὁποίας δὲν θὰ ὑπελαμβάνετο ὡς διελθοῦσα τὸν βίον ἐν ἀρχῇ ἀκχεῖα καὶ ἀπραγμοσύνη, καὶ δὴ ὡς ἀπολέσασα αὐτόν. Ὅπωςδήποτε, τοιοῦτος τύπος δύναται νὰ προταθῇ ὡς ἰδεώδης χαρα-

κτήρ, ὅστινος μόνον αἱ κατ' ἴδιαν ἀρεταὶ ὑποκινούσιν ἡμᾶς εἰς μίμψιν, ἀποβλέποντας οὐχὶ εἰς τὸ ἄγονον ἀφρημένον τοῦ ἥρωος, ἀλλ' εἰς τὸ ποῖον τῶν διανοημάτων του, ἅτινα παρέχουσιν εὐρὺν κύκλον χρησιμοποίησεως.

Παρέχοντες τὴν μετάφρασιν τοῦ ἔργου τούτου, ἐπικαλούμεθα τὴν ἐπιείκειαν τῶν ἀναγνωστῶν τῆς Κορινθίας, ἂν δὲν ἠδυνήθημεν νὰ ἀποβῶμεν ἀπλούστεροι περὶ τὴν φράσιν, καθόσον τὸ πρωτότυπον γεγραμμένον εἰς γλῶσσαν ἀνθρῶν μὲν ἰταλικῆν, ἀλλὰ πλήρη φιλοσοφικῶν ἐνοιῶν καὶ ἐκφράσεων, παρέχει πρὸς τοῦτο δυσχερεῖας ἀνυπερβλήτους.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ Α. ΤΡΙΚΑΡΙΟΣ

Ο ΑΠΟΛΩΤΟΣ ΒΙΟΣ

ὑπὸ ΕΡΜΑΝΝΟΥ ΛΟΥΝΤΖΗ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΠΡΩΤΟΝ

Ἡ φρίκη

«Τίς γὰρ ἂν γνώσῃ ὅτι εὐρομῆ Θεὸν, καὶ ἔλθοιμῃ εἰς τέλος;»

(Ἰὼ β Κερ. κγ'. στ. 3.)

Τὸ ὑποτρέμον φῶς ἐτοιμοσθέντος λυχνίας ἀσθενῶς καὶ μόλις διαυγάζει τὸν θαλαμίσκον, ὅπου νεανίσκος τις κηθόμενος παρὰ τινὰ τράπεζαν, ἀναγινώσκει ἱερὸς βίβλους μαρτύρων τε καὶ ὁσίων. Ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ἀναγείρει τὴν κεφαλὴν καὶ ἀποστρέφει τὰ ὄμματα ἐκ τοῦ βιβλίου. Σπουδαῖοι διαλογισμοὶ συσπῶσι τὰς ὀφρῦς τοῦ μετώπου του· ἐγκύπτει ἐμβριθῶς εἰς τὴν μελέτην τῶν ἐνκόλων ἐπὶ λέξεων τινὸς ἱεροκήρυκος, εἶτα ἀνακαλεῖ ἐν τῷ νῷ τὰ θεύματα τῶν ἁγίων, ἐκτιθέμενα εἰς τὰ συναξάρια ἅτινα ἀπλήστως διεξήλθεν ἐν τῇ σιγῇ τῆς νυκτός. — Μία ἢ ποίμνη, εἰς ὁ ποιμὴν, μία ἢ ἀλήθεια, ἡ Ἀρχὴ Ἐκκλησίας. Ὁ Χριστὸς ἐν οὐρανῷ, ὁ Ποντῆφιξ ἐπὶ τῆς γῆς. . . Οὐκί τοῖς αἰρετικοῖς, ἀνάθεμα κατὰ τῶν ἰσχυριστικῶν, κόλασις, δεινότατοι βλάσφημοι, μαρτύρια ἀέλιπτου σωτηρίας! Ἡ φαντασία του διαταραχθεῖσα ὑπὸ τῶν ἀπειλητικῶν τούτων χρησμῶν τοῦ ἱερέως, φρικτῶδη μορμολύκεια καὶ καταχθονία φάσματα τῷ παρῆσθ' τὸ δὲ ὄψε τῆς ὥρας καὶ ἡ ἀπομόνωσις του ἐκκυζάνουσιν ἐτι μᾶλλον τὸν φόβον του.

Ἀνεγείρεται ὅπως διασκεδάσῃ τὴν ἀθυρίαν τοῦ νοῦς του; ἀκροῦται μὴ ποτε θόρυβος τις ἀναγγέλλῃ τὴν προσέλευσιν τῆς ἡμέρας· οὐδαμοῦ κίνησις, οὐδαμοῦ φωτὸς ἀπαυγῆ, τὰ πάντα εὐρίσκονται βεβυθισμένα εἰς τὸν ὕπνον. Ὁ ἄνεμος συρίζει καὶ μαίνεται, τῶν δὲ ἡμικλείστων παραθύρων ἀναπετασθέντων, σθένεται τὸ φῶς, καὶ χροτῖα μετὰ τῶν βιβλίων ἀναμίζ ἀνατρέπονται ἐν τῷ δωματίῳ. Τὸν κοπάσαντα ἄνεμον διαδέχεται οἰμωγὴ βαθεῖα, ὁμοιάουσα τὸν γογγυσμὸν τῶν νε-

κτινόμενων ὀρνέων, οὕτως ὁ ἦχος ἀποβαίνει πάντοτε γοερώτερος καὶ φαίνεται προερχόμενος ὡς ἐκ τῶν ὑποχθονίων. Ὁ νεανίσκος περίτρομος τείνει τὰ ὦτα, δὲν ἀλεύσει βλέφαρον, τὸ δὲ πεπνυγὸς οἶμά του σταματᾷ εἰς τὰς φλέβας. Αἴφνης φωνὴ ὑπόκωφος, οἰονεὶ ἐξερχομένη ἐκ τοῦ τάρου, τῷ λέγει. — «Ἐίμεθα καταδικασμένοι εἰς αἰώνιαν κόλασιν πυρός».

Ἰπὸ οὐραίου καὶ καταπλήξεως κυριευθεὶς, πίπτει πρηνῆς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, αἶρει ἱκέτιδας τὰς χεῖρας καὶ πρὸς ἀνακούρισιν τοσαύτης ἀγωνίας ἀνυψοὶ τὴν διάνοιν πρὸς τὸν Θεόν. — Ἄλλὰ ποῖον Θεὸν νὰ ἐπικαλεσθῆ; Φοβεροὶ ἐπανερχοῦνται εἰς τὴν μνήμην του οἱ λόγοι τοῦ ἱερέως. Ὁ Θεὸς δὲν τοῦ ἐλεεῖ ἀνάθεμα, ἀνάθεμα κατὰ τῶν σχισματικῶν μέχρις ἐσχάτης γενεᾶς. Κρουνοὶδακρῶν ἀναβλύζουσι τότε ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του, ἄδυνατων δὲ ἐπὶ πλέον νὰ ὑποστῇ τοιαύτην ἐσωτερικὴν διαμάχην, ἐκτὸς ἐκυτοῦ, πίπτει λειπόθυμος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Ἦδη ὁ ὕπνος ἤρχιζε νὰ ἔρπη διὰ τῶν μελῶν του καὶ νὰ ἀπονάρη τὰς αἰσθήσεις του, ὅτε νομίζει ὅτι διορᾷ ἐκ τοῦ ὕψους κρημοῦ, ἐντὸς βαθείας φάραγος, σπρόβιλον πυρός, ἀγριωπὰ δὲ τέρατα μορφῆν ἔχοντα φρικαλέων δαιμόνων, νὰ περιφέρονται ἀβλαβῆ δι' αὐτοῦ καὶ ποίων μὲν διὰ τῶν δυνύχων, πείων δὲ διὰ πεπυρκαωμένων ὀφθαλμῶν καὶ πυραγῶν, νὰ κατασπαράττωσι τὰς σάρκας ἀθλίων τινῶν, βεθυθισμένων εἰς τὰς φλόγας. Προσπαθῶν νὰ ἀποστῇ τοιοῦτου ἀποτριπταίου θεάματος, ἀναγνωρίζει εἰς τὴν ἠλιωμένην μορφήν ἐνὸς τῶν δυστήνων ἐκείνων, τὸν ἴδιον πατέρα! Ἐφ' ᾧ, ὑπὸ ἀκαθίετου οὐραίου κατασχεθεὶς, ἐπιθυμεῖ νὰ ριφθῆ πᾶρκατα ἐπὶ τοῦ βεράθρου τούτου, ἀλλὰ βιαίως ἀνατινάζεται, ἀποδιώκει τὴν ὄψασιν.

Μεταξὺ ὕπνου καὶ ἐξεγέρσεως, ἐκπληκτὸς εἰσέτι διατελῶν, μικρὸν κατὰ μικρὸν ἀναστᾷ τὰς αἰσθήσεις καὶ περιφέρει κύκλῳ τὰ νυκταλῆ ὀμμάτια του τεθλασμένα ὑπὸ τοῦ ἡλίου, ὅστις ὀλόφρωτος εἰσέρχεται ἤδη διὰ τοῦ μείναντος ἀνοικτοῦ πρᾶθρου ἀνερίζων δὲ ἐν πρὸς ἐν τὰ πέριξ του ἀντικείμενα, τυχαίως ρίπτει τὸ βλέμμα ἐπὶ τινος εἰκονίου (ritratto) τοῦ πρᾶτος, του. Κατὰ τὸ μείλιχον σχῆμα ἐν ᾧ ἦτο ἀπεικονισμένος, πρὶσταται ἐνώπιόν του ὁ ἀγαθὸς γεννήτωρ, καὶ φαίνεται προσβλέπων αὐτὸν ἀσκαρῶσμιχτεῖ· ὁ δὲ φιλόστοργος υἱὸς του, ἀνακαλεῖ μίαν πρὸς μίαν τὰς ἀρετὰς αὐτοῦ, δι' αἷς πολυέραςτος ἐν τῷ βίῳ, ἀπέβη περιπόθητος μετὰ θάνατον. — Ἀ! δειλαίε, μάτην ὑπῆρξας ἐνάρετος· νὰ σὲ συμπονώ εἶναι γελοῖον, βλάσφημον τὸ νὰ σὲ εὐλογῶ. . . Ἄλλ' ἐνταῦθα ὁ νοῦς του σκοτιζέται, περιδεῆς δὲ καὶ ἀσθμαίνων ἀπέχει νὰ ἐξερευνησῇ τὴν αἰτίαν τῆς δικαιοσύνης ἐκείνης, ἥστ' ἂν εἶχεν ἰδεῖ τὴν φοβερὰν δύναμιν· οὕτως ὥστε, ὑπὸ στυγνοτέρας μελαγχολίας καταληφθεὶς, ἀναφωνεῖ περίλυπος. «Ἐν ἀνομίαις συνελήφθην, καὶ ἐν ἀμαρτίαις ἐκίσθησά με ἡ μήτηρ μου.»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Ἡ ἀποπλάνησις

Ὁ κάματος νυκτὸς τοσοῦτον ἐναγωνίου ἠλλοίωσε τοῦ

χαρακτῆρος τοῦ προσώπου του· κάτωχρος, ὀρθοτριχιῶν, τὸ βλέμμα ἔχων λοξὸν καὶ ἀπλανές, περιβάλλεται τὰ προστυχόντα ἱμάτια, εἰδρύεται δρομαίως τοῦ κοιτῶνος, καὶ καταβαίνων ὀρμητικῶς τὴν κλίμακα, διαταράττει ὁμάδα τινὰ παιδικῶν, ἄτινα, καθὼς συνήθως παρ' αὐτοῦ φιλοδωρούμενα, κατὰ πᾶσαν πρῶτην περιέμενον ἐκεί ὅπως τὸν δεξιωθῶσι. Βλέποντα αὐτὸν τοσοῦτον ἐσχῶν καὶ ἀγριωπὸν διερχόμενον ἐνώπιόν των, περίφοβον τρέπονται εἰς φυγὴν, πλὴν ἐνὸς μόνου θεραλαωτέρου τῶν λοιπῶν, ὑπερέμεινεν ὅπως παρκατρήθη αὐτὸν ἀνακράζων δὲ μετὰ χυρίεντος παιδικοῦ ὄρους. — «Πόσον εἶσαι ἀτχτημος!· σπεύδει νὰ προφθῆσῃ τοῦς συνεταίρους του

Ὁ Εὐγένιος, — οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ νεανίας, — βραδύνει τὸ βῆμα, ψαύων δὲ ἐλαφρῶς διὰ τῆς χειρὸς τὸ μέτωπον, λέγει καθ' ἑαυτὸν. — Ὅπως ὁ Κύριος ἐπὶ τοῦ ἀδελφοκτόνου Κάνν ὃν κατράσθη, ἐνεκόλασεν ἐπὶ τοῦ μετώπου του φοβερὸν στίγμα, μὴ τυχὸν φέρω κἀγὼ ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ μετώπου μου, τὸ στίγμα τοῦτο τῆς ἀρᾶς; — Προσβληθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀπαισίου τούτου διολογισμοῦ, εἰς ὅσους ἀνθρώπους βλέπει ἢ συναντᾷ καθ' ὁδὸν, νομίζει ὅτι ἀνακαλύπτει ὀχληρὰν πολυπραγμοσύνην, ὡσεὶ οὗτοι μὴ εἶχον ἄλλο τι νὰ περατρήσωσιν ἢ αὐτὸν καὶ μόνον. Νομίζει ὅτι τὰ βλέμματα πάντων προσκλυνῶνται ἐπ' αὐτοῦ, καὶ ὅτι πάντες τὸν σαρκαζοῦσι καὶ τὸν δακτυλοδεικτοῦσιν ὅθεν, πεποθῶ; ὅτι ἀπέβη τὸ ἀντικείμενον τοῦ οὐραίου καὶ τῆς χλιεῖς τῶν ἀνθρώπων, ἐπιταχύνει τὸ βῆμα ἀναζιζῶν τὰς ἤτιον πεπατημένους τριβῶν, ὅπως ἐγκρουθῆ εἰς τοῦς μᾶλλον ἀποκέντρους καὶ μονήρεις τόπους, ἐξασκοῦμαι δὲ νὰ θεωρῇ πέριξ, μήπως δυνηθῆ νὰ ἀνακαλύψῃ τὸ αἷτιον τοιαύτης ἐκπλήξεως.

Ἐξελθὼν τῆς οἰκίας, ἐκφέρει ἐκ τοῦ βάθους τῆς κρημνίστης βετρῶν, ἀτελεύτητον στεναγμὸν αἶρει τὰ θυλερᾶ ὀμμάτια του πρὸς τὸν οὐρανὸν, ἀφοῦ δὲ ἐπὶ μικρὸν ἀνέπνευσε, πορεύεται νὰ ἀναβῆ εἰς τὸ ὄρος. — Ἡ ἐλαφρὰ ἐωθινή αὐτὰ θεωπεύουσα τὸ φύλλωμα τῶν δένδρων, δροσιζει τὸ πρόσωπόν του πεπυρμένον ἐκ τῆς ἐπιπόθου ὀδοιπορίας, μέχρις οὗ, ἀφίχθεις ἐπὶ τῆς κορυφῆς, κατακλίνεται κατὰ γῆς διασταυρῶν τοῦς βραχίονας ἐπὶ τοῦ στήθους. — Ἀφ' ἐνὸς καθορᾷ τὴν πόλιν, ὅπου αἱ πράττονται φωναὶ τοῦ πολυσυχόλου ὄχλου συγχέμεναι μετὰ τῶν ἀμαζίων καὶ τοῦ πατάγου ὃνπερ παράγουσι τὰ ἐργαστήρια τῶν χειρονάκτων, ἀποτελοῦσι σύμμικτόν τινα ἦχον δ' ἄκοντα μέχρις αὐτοῦ, εὐρισκαμένου, οὕτως εἰπεῖν, ἐν δίνῃ κονιορτοῦ καὶ ἀτμοῦ. — Βτέρωθεν, ἐφ' ὅσον ἐκτείνεται ὁ ὀφθαλμὸς, βλέπει ὑπὸ αἴθριον οὐρανὸν, εὐρεῖ καὶ εὐφρόρους ἀγρούς ἀρδευομένους ὑπὸ ρείθρων ὑδάτων, ἄτινα εἰς τὰς ἐλικοειδεῖς οὐτῶν περιέστροφάς μαρμαίροντα ὑπὸ τὰς ἀκτίνας τοῦ λαμπροῦ ἡλίου, ἔρπουσιν, ὡς στιλπνὰ ἐλάσματα ἀπέρθου ἀργύρου, διὰ τῆς γλοερᾶς γῆς. Ἄλλ' ἀντὶ τῆς ψυχῆς του νὰ ἐκχυθῆ εἰς τὴν ἀπειρον ἐκείνην ζωὴν, ἐν ᾗ ἀνεγεννᾶτο ἡ φύσις, ἠλεκτριθεῖσα ὑπὸ τῆς ἐερνῆς πνοῆς, ἐπὶ μᾶλλον

λον καὶ μᾶλλον συγκεντρῶται ἐν ἐκυστῷ, περαττόμενος ὑπὸ τοῦ ἐργώδους συλλογισμοῦ, ὅστις, δίκην τῆς ἀρχαίας μυθολογουμένης Σφιγγὸς, εἶχεν ἐγεσθῆ ὅπως τῷ προβάλῃ τὸ αἰνίγμα τοῦ ἀνθρωπίνου προπορισμοῦ! Εἰς τὸν σύμπαντα κόσμον δὲν ἀπαντᾷ ἢ τὴν ἴδιαν οἰκτρὰν ἀτομικότητα, εἰρωνεῖαν καὶ πικρὰν χλεύην. Βλέπει τὴν φύσιν καταδικασμένην νὰ ἀντλή ἐκάστοτε ἐκ τῆς φθορᾶς τὴν ἀρχὴν τῆς ἀναγεννήσεως, καὶ νὰ ἀμείβῃ ὁμοιοειδῆ μορφήν, χωρὶς νὰ προβαῖνῃ καθ' ἐν βῆμα τὴν βλέπει περιστρεφόμενῃν ἀπαύστως ἐν ἐκυστῇ, ἐκδηλοῦσαν ἐν ταῖς μονίμοις αὐτῆς νόμοις τὴν ἀνελκιστικὴν καὶ ἀναπόδραστον ἀνάγκην, φοβερὰν εἰκόνα τῆς αἰώνιου Βουλῆσεως! — Ὁρᾷα ἦτο, ὡς φύσις, πρὶν ἢ τὸ ἀνάστημα ἐκείνου ὅστις ἦτο δεσπότης σου, σὲ συμπεριλάβῃ ἐν τῇ φθορᾷ του. Ἰλικὸν κάλυμμα δὲν ἀπέκρυπτε τότε τὴν ἀξιάγατον καλλονὴν σου, καὶ ἀπεκάλυπτε ἐν τῇ γυμνοτητί σου τὸ αἰθέριον ἐκείνου πνεῦμα οὕτως ἢ ἀκτὶς ἀντηνακλᾶτο εἰς τὸν ἀνθρωπον, καὶ ἐν τῷ ὅποιῳ ἐνωπιρίζετο ὁ αἰώνιος! Ἦδη φθοροποιὰ ὕλη σὲ περιβάλλει, ὁ δὲ ἀργιλλὸς σου αἰχμαλωτίζει τὴν ψυχὴν, ἢ τις, ἀποθέσασα τὸ πρῶτον οὐράνιον κάλυμμα, φθίνει στένουσα ὑπὸ τὴν ἀσθένειαν καὶ ἀθλιότητα τῆς σαρκός. — Ὁ ἀτελεύτητος ὕμνος πρὸς αἶνον τῶν αἰώνων θευμασιῶν εἰσίγησε, καὶ ἀνάθεμα, ἀνάθεμα ἀνακράζει φωνή τις. . . . Αἴφνης ὁ κεραυνὸς ἐξορᾷ ἐκ τῶν νεφελῶν, ὑπόγεια δὲ πυρὰ σείουσι τὴν γῆν, καὶ ἀπειρα νοσήματα πνέουσι πανταχοῦ τὴν λοιμώδη πνοήν των ὅπου ἐβασίλευεν ἡ αἰώνιος ζωὴ, ἀρχεὶ ἤδη δεσποτικῶς ὁ θάνατος. . . . Ἐγέρθητε ὄρθιοι, ὡς σκελετοὶ τῶν πατέρων μου ἐν ταῖς τρυγοῖς τῶν ὀστέων σας αἱ ἀκτινοβολήσωσιν, ὡς ἀνημμένοι ἀνθρώποι, αἱ κόγχαι τῶν ὀφθαλμῶν σας, καὶ μετὰ βρυγμοῦ τῶν ὀδόντων τονίσατε τὸν ὕμνον τοῦ θανάτου! . . . Ἀνάστητε περιτετυλιγμένοι τὴν νεκρικὴν σινδόνην σας, ὡς νύμφη καὶ ἀτυχεῖς μπτέρες, διότι κατατρεμένον εἶναι τὸ σπέρμα ὅπερ ἐπλήρωσε τὰς γαστέρας ὑμῶν. Ἀποσπάσατε τὰ μαρμαίρετα ἀνόπλεκτα διαδήματα ἐκ τῶν λειποσάρκων κρανίων σας. Καταπατήσατε τοῦς γαμκίους στεφάνους. . . . Εἰς τοιαύτην ταραχὴν νοῦς ὁ Εὐγένιος εὐρισκόμενος, ἀντὶ νὰ καταβῆ, κρημνίζεται ἐκ τῆς ἀπακρημνοτέρας κλιτύος τοῦ ὄρους, αἰσθανόμενος δὲ φεύγον τὸ ἔδαφος ἐκ τῶν ποδῶν του καὶ μάτην προσπαθῶν ὅτε μὲν νὰ στηριχθῆ ἐπὶ τοῦ κλάδου τινὸς δένδρου, ὅτε δὲ ἐπὶ τινος θάμνου, καὶ πάντοτε πρὸς τὰ κάτω ὀλισθαίνων, καταπίπτει τέλος εἰς τινὰ ζοφερὰν φάραγγα πλήρη ὕδατος.

Ἐκ τοῦ ὕψους ἀπροσίτων κρημνῶν, φαίνονται πελώριαι πέτραι, ἐπικεκαλυμμέναι ὑπὸ παλιούρων καὶ ἄλλων ἀγρίων φυτῶν οἱ ὄγκοι ἐκείνοι ἐπαπειλοῦσι κατὰ πᾶσαν σιγαλὴν νὰ κρημνισθῶσι, διασειόμενοι καὶ ὑποσκαπτόμενοι ὑπὸ τῶν ὑδάτων, ἄτινα διπνεκῶς καταστάζουσιν ἐκ τοῦ πλήθους τῶν δενδρυλίων. — Ἐκθιμβος ἐρευνᾷ τὸ μένος ἐκείνου, παρκατῶν δ' αὐτὸ εἶτι μᾶλλον ἀξάνει πρὸ θεοῦ ὅποτε εἰς τὸν ἀσυνήθη κρῆτον τῶν πο-

δῶν του, ἀγέλη πτηνῶν ἐξέρχεται θορυβωθῶς ἐκ τῶν ὀπῶν καὶ τῶν χαρδῶν τοῦ βράχου εἴθα εἶχεν ἐμφωλεύσει, τεμάχιζ δὲ τινὰ κωρόδους λίθου ἀπισπώμενα, ἐμβυθίζονται ἐν τῷ ὕδατι, ὅπερ διὰ βιαίων καὶ σφοδρῶν ρανιδῶν, διαβρέχει τὸν φρενητικῶντα ἐκείνον. Ἐκπληγῆς ἐκ τοῦ πατάγου καὶ σγεδὸν τυφλωθεὶς ὑπὸ τοῦ λεπτοῦ κονιορτοῦ ὅστις πίπτει βροχηδὸν ἐπ' αὐτοῦ, ὁ νεανίας ἀκούει τὴν κλαγγὴν τῶν πτηνῶν ἄτινα περυγίζουσιν ἐπὶ τῆς κερπλῆς του, πενθίμως ἄδοντα· οὕτως ὥστε νεμίζων ὅτι ἐφθασεν εἰς βέβριον καὶ ἀναπόφευκτον θάνατον, τρέχει τοσοῦτω μᾶλλον, ὅσω παρορμάται ὑπὸ τοῦ φόβου. Προσκόπτων ἐπὶ τῶν σεσωρευμένων χαλίμων, καὶ πότε τὸν μὲν, πότε τὸν ἕτερον τῶν ποδῶν βυθίζων εἰς τὸ ἔλος, μετὰ μυρίου ἀτρύτους κόπους καὶ ἀγῶνα, ἀνευρίσκει ἀνέλπιστον ὄδον σωτηρίας ἀναρριχώμενος τετραποδητῇ, ὅπου τὰ ρεύματα τῶν χειμερινῶν βροχῶν εἶχον καταφάγει τὸ ἔδαφος. Ἀπαλλαγείς τοιοῦτοτρόπως παντὸς κινδύνου, χωρὶς νὰ στρέψῃ οὐδὲλως τὸ βλέμμα πρὸς τὰ ὀπίσω, πνευστικῶν φεύγει, ἐφ' ὅσον τῷ ἐπιτρέπουσιν οἱ πόδες του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Ὁ ἀόμματος.

Κεκμηκῶς ἐκ τῆς ὀδοιπορίας ἐφευγεν εἶτι, ὅτε στρέψας που τυχαίως τὸ βλέμμα, διακρίνει εὐχαρὶ τι καὶ κομψὸν οἶκημα, πρὸς ὃ διευθυνθεὶς καθ' ὅσον προσεγγίζει αὐτὸ, αἰσθάνεται μεγίστην θυμηδίαν, ὡς ἂν ἦτο τοῦτο ἡ διαμονὴ τῆς ἡρεμίας καὶ τῆς εἰρήνης.

Ἐκεῖτο ὁ οἰκίσκος ἐπὶ τινος γηλοφου καταφύτου ὑπὸ εὐθαλῶν δένδρων, ἀφ' ὧν κατήρχοντο θυμηρεὶς σκιαὶ ἐπὶ τερπνοῦ λειμῶνος, ἐπιτείν ομμένου πρὸ αὐτοῦ, καὶ ὅπου τάχορτάρια ἐλαφρῶς πατούμενα, διετύπων τὴν ἀτραπὸν μεταξὺ δαφνῶν, μύρτων καὶ παντοίων ἄλλων φυτῶν, ἰσπονεύτων τὴν ὁσμὴν εὐφραντικῶν ἀνθέων.

Ὁ Εὐγένιος εἰκάτων ἐκ τῆς τερπνοτήτος τοῦ τόπου ὅτι οὐδεποσῶς θὰ διέφερον ὁ ἐγκάτοικος, μετῶλως ἀμφιβάλλων ὅτι θὰ ἐξελαμβάνετο κακῶς ἢ τόλμη ξένου τινὸς ζητούντος φιλοξενίαν, πλησιάζει τὴν θύραν καὶ κρούει· ἀλλ' ἀντὶ νὰ ἀπαντήσῃ τις καὶ σπεύσῃ ἔσωθεν, ἀκούει φωνὴν πλησίον του· διὸ, στραφεὶς πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο, βλέπει ὑπὸ τινὰ ἀναδενδράδα, πολὶὸν γέροντα κεκυφῶτα ἐκ τῆς ἡλικίας μειλίχου καὶ σεβασμῆς μορφῆς, ὅστις ἠτοιμάζετο νὰ χωρήσῃ πρὸς ὑπάντησιν τοῦ ἐπισκεπτομένου, θλίβων διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς τὸ θρῆνιον ἐφ' οὗ ἐκάθητο, τὴν δὲ ἑτέραν στηρίζων ἐπὶ τινος βρακτιηρίας. Ἐγερθεὶς τέλος οὗτος τῆς ἔδρας του, προβάλλει τὸ πρόσωπον χωρὶς νὰ ἀνοίξῃ τοῦς ὀφθαλμοῦς, τὸ δὲ στόμα κρατῶν ἠμίκλειστον.

Μετὰ τὸν χαιρετισμὸν τοῦ Εὐγενίου, ἐπανακαθίτης ὁ γέρον, τὸν προσκαλεῖ εὐκρῶς νὰ καθῆσθαι πλησίον του. Ἀφοῦ ἀντήλλαξαν πολλὰς φιλοφρόνους λέξεις, ὁ νεανίας παρατηρῶν προσεκτικῶς τὸν ἀγαθὸν πρεσβύτερον, καταλαμβάνεται ὑπὸ μεγίστου οἴκτου, διαγνοῦς ὅτι εἶναι τυφλός· ὅπερ ἐκεῖνος ταχέως ἐννοήσας, κινεῖ ἡρέμα

τὴν κεφαλὴν, εἶτα δὲ, ἐπιστὰς ἐπὶ μικρόν, τῷ λέγει. — Οἱ ὀφθαλμοί, μὴ; καθιστῶσιν δοκτὰ μόνον τὰ ἐπίγεια, ἀλλ' ἀποκρίπτουσιν ἡμῖν τὰ οὐράνια. Πικρὴ σκοτία μὲ περιβάλλει, ἀλλ' ὅπου εἰς τὰ ὄμματα τοῦ ὄχλου τὰ σκοτὴ ἀμαρτωτέρως περισταται, πρὸς ἐμὲ διανοίγεται ὁλόκληρος χεῖμαρρος φωτός, ἐν τῷ ζῷ καὶ ἐντροπῷ. Ἄλλ' εἰπέ μοι οὐ, ὅστις ἐκ τῆς λαλιᾶς μοι φαίνεται κωϊάτος, γνωρίζεις τοσοῦτον πρόφως, τί ἐστὶ δυστυχία ἐπὶ τῆς γῆς; — Καὶ τοῦτο εἰπὼν, ἐνῶ περιμένει ἀπάντησιν, τὸ στόμα του ἀναλαμβάνει τοιαύτην γλυκυθυμίαν, ὡς; ἂν ἤθελε νὰ ἐμκινύσῃ διὰ πνευματικῆς γλώσσας, ὅ,τι ἀδυνατεῖ νὰ ἐκφράσῃ ὁ λόγος. Ὁ Εὐγένιος μένει ἄφωνος καὶ ἀκίνητος; φαίνεται ὅτι μᾶλλον τῆς ἐρωτήσεως; τὸν ἐπασχολεῖ αἰσθημὰ τι σεβασμοῦ καὶ τρυφερότητος, ὡς; τίπτου πρὸς πατέρα. Ὁ γέρον ἀνορθοῖ τὸ πρόσωπον, οὐτινος; ἡ μορφή παρὶστα σεβαρόν τι καὶ ἐπιβάλλον, ὁ δὲ λογισμὸς; ὁ δὲ δόξτων διὰ τοῦ νοῦς; του ρυτιδῶν τὸ γερρόν καὶ εὐρὸ μέτωπόν του, ἐπισκιασθέν ὑπὸ ἡδέιας μελαγχολίας. — Τέκνον μου... τῷ ἐπαναλαμβάνει; ἀλλ' ὁ Εὐγένιος; εἰς τὴν λέξιν ταύτην πλήρης; στοργῆς; ρίπτεται εἰς τὰς ἀγκάλας; του, ἀνακράξας; δὲ μετὰ; διακεκομμένης; φωνῆς; — Πάτερ μου! ὀδυνηραῖ; ἀναμνήσεις; τὸν καταλαμβάνουσιν; καὶ; ἐς τῶν ὀφθαλμῶν; του ἐκρέουσιν; ἄφθονα; δάκρυα. — Σὺ; μὲ; ἀπεκάλεσας; τέκνον, ἐγὼ; δὲ; ἤθελον; νὰ; σε; ὀνομάσω; Πατέρα; γίνωσκε; λοιπὸν; οἰσοδῆποτε; καὶ; ἂν; ἦ; ται; ὅτι; ἔσ;χον; κἀγὼ; πατέρα; ἀγαθόν; καὶ; φιλόστοργον; ἀλλὰ; πρὸς; Θεοῦ; μὴ; μὲ; ἐρωτᾷ; περὶ; οὗ; τοῦ. Ἐκείνος; ὅστις; ἐν; οὐρανῷ; εἶναι; πατὴρ; τῶν; δυστυχῶν; πρὸς; ἐμὲ; λέγουσιν; ὅτι; εἶναι; ἐχθρός;. — Δὲν; εἶπέ; τι; πλέον; ἀμφοτέρω; δὲ; σιγῶντες; ἀνηγέθησαν; καὶ; ἤρχισαν; νὰ; συμβαδίζωσι; διὰ; τῶν; ἀνθρῶν; τοῦ; κῆπου; δεινροστοιχῶν.

— Ἡ; ζωὴ; τῶν; ἀνθρῶπων; εἶναι; ὁ; πέπλος; ὅπισθεν; οὐ; τινος; ἀποκρύπτεται; ἡ; ἀδιαλείπτως; ἀπαυγαζομένη; Θεοῦ; τῆς; διὰ; τοῦ; σπαραγμοῦ; τῶν; μητρικῶν; σπλάγγων; γενναῖα; ὁ; ἄνθρωπος; καὶ; διὰ; τῆς; ἀγωνίας; σκληρῶν; βραχνιστηρίων; ἐξέπνευσεν; ἐπὶ; τοῦ; σταυροῦ; ὁ; Ἐνσρκωθεὶς; Δόγος; Ἄψον; τὸ; μέτωπον; ἐνώπιον; τοῦ; φρικτοῦ; μυστηρίου; καὶ; μὴ; ζῆται; περισσώτερον.

Ὁ; γέρον; προηγεῖται; ἀκολουθούμενος; δειλῶς; καὶ; εὐσεβάτως; παρὰ; τοῦ; συντρόφου; του; οἵτινες; συνομιλοῦντες; καθ' ὅδον; εἰσέρχονται; τέλος; κατ' οἶκον. Ἐπειδὴ; δὲ; ὁ; Εὐγένιος; ἐν; τῇ; οικειότητι; τῆς; συνδιαλέξεως; ἔδωκε; νὰ; ἐννοήσῃ; εἰς; τὸν; ἄνθρωπον; ἐκεῖνον; ὅστις; τῷ; ἐφάνετο; ὡς; ἡ; προσωποποιημένη; σοφία; εἰς; τίνας; ἐνδοξαμοῦς; ἀπεπλανήθη; ὁ; νοῦς; του; ὁ; ἔμφρων; γέρον; λαμβάνων; θωπευτικῶς; τὴν; χεῖρά; του; τῷ; λέγει.

— Συγκεντρώθητι; ἐν; ἐαυτῷ; καὶ; συμμορφώθητι; πρὸς; ὅ,τι; μᾶλλον; ἀρμόζει; εἰς; τὴν; ἡσυχίαν; σου; ἀλλὰ; μὴ; ἔλπιζε; νὰ; κατανοήσῃς; διὰ; συλλογισμῶν; τὴν; ἐνδόμυχον; φωνὴν; ἥ;τις; ὁμιλεῖ; εἰς; τὴν; ψυχὴν; τοῦ; ἐπιθυμοῦντος; νὰ; τὴν; ἀκροασθῇ. — Διὰ; τῶν; λόγων; τούτων; ὁ; σοφὸς; καταστήσας; λεληθότως; σκεπτικώτερον; τὸν; ἀκρατὴν; του; τὸν; ἀποχαιρετᾷ; προπέμπων; αὐτὸν; ἐφ' ἱκανὸν; διάστημα;

ὅταν; δὲ; ἐμελλε; νὰ; ἀποχωρισθῇ; ἀπ' αὐτοῦ; τῷ; ἀπευθύνει; τοιαύτας; λέξεις. — Ω; τὸ; φιλόπονον; ἔντομον; ἐξάγει; ἐκ; τῶν; ἰδίων; στέρων; τὰ; λεπτὰ; νήματα; ἅτινα; περιστρέφει; εἰς; ἀρχινώδη; ὑφάσματα; ὅπως; κατασκευάζει; περιτύλιγμα; ἐν; ἐαυτῷ; ἔνα; ἐντὸς; αὐτοῦ; κρυβῆ; τοιοῦτο; ῥόπως; προσπάθει; καὶ; σὺ; δι' ἐπαγωγῶν; ἰδεῶν; καὶ; διενεκῶν; αἰσθημάτων; νὰ; δημιουργήσῃς; κόσμον; ἐν; τῷ; ἡ; ψυχῇ; ἐγκλεισθεῖσας; νὰ; τέροπται; καὶ; νὰ; ἀγαλλῆ. — Περὰν; τὴν; ἱερὴν; καὶ; ὑψηλὴν; ταύτην; προσφώνησιν; ὁ; ἀόμματος; ἀσπάζεται; αὐτῆς; τὸν; παροδικὸν; ξέον; ἐνῶ; δὲ; ἐτοιμάζεται; νὰ; ἐπανεῖθε; πρὸς; τὰ; ἴδια; ὁ; ἕτερος; ἀπομακρύνεται; ἐντελῶς; ἀπ' ἐμπροσθέν; του.

Ἐπεται; συνέχεια

ΙΣΤΟΡΙΚΗΣ ΑΝΑΚΡΙΒΕΙΑΣ ΕΛΕΓΧΟΣ

Ἀνεγνώμεν; καὶ; ἡμεῖς; τὸ; ἐσχάτως; ἐκ; μέρους; τῆς; ἐκταῦθα; Ἑβραϊκῆς; κοινότητος; δημοσιευθὲν; ἡμίφυλλον; ἀναφορικῶς; πρὸς; τὴν; γενομένην; κατὰ; τὴν; Μεγάλην; Πανασκευὴν; ἐπιθεσιν; ἐναντίον; τινῶν; ἐκ; τῶν; μελῶν; αὐτῆς; ἦν; κατὰ; πᾶσαν; πιθανότητα; ὑπεκίνητος; κακῇ; πληροφορίᾳ. Ἄλλ' οἰκδῆποτε; ἡ; ἀφορμὴ; ἦ;τις; ἔδωκε; χώραν; εἰς; τὸ; ἀτόπημα; τοῦτο; ἀρεῖλομεν; δημοσίᾳ; νὰ; διακερῶζωμεν; ἐν; ὀνόματι; τῆς; ἀνοχῆς; ἦν; ὁ; Σωτὴρ; ἡμῶν; διετύπων; ἐν; τῇ; στιγμῇ; τοῦ; σταυρικοῦ; αὐτοῦ; θανάτου; διὰ; τῆς; θείας; ῥήσεως; «Πάτερ; ἄφες; αὐτοῖς; οὐ; γὰρ; οἴδμεν; τί; ποιῶσιν»; ὅτι; τοιοῦται; ἐπιθέσει; οὐδὲν; ἔχουσι; τὸ; φησιολογημένον; καὶ; εἰ; μᾶλλον; καταδικαστέα; ἀποθνήσκουσιν; ὅταν; οὐδόλως; προκύπτῃ; ὅτι; οἱ; ἄνθρωποι; οὗτοι; ἔδωκαν; τὴν; ἐλαχίστην; ἀφορμὴν; ἑὐτυχῶς; ὀλίγοι; καὶ; ὅλως; ἄστροι; ὑπῆρξαν; οἱ; ἀτοπήσαντες; ὡς; αὐτὴ; ἡ; κοινότης; διακροῦται; διὰ; τοῦ; ἄνω; ἡμιφύλλου; οὐδὲποσῶς; ἀμφισβῆλλουσα; ὅτι; τὸ; κοινὸν; τῆς; Ζηκύνθου; ἀνεύθυνον; τυγχάνον; εἰς; τὸ; συμβᾶν; ἀποκροῦσι; αὐτὸ; μετ' ἀγανακτήσεως.

Καίτοι; χαίρομεν; καθὼς; εἰς; ἅπαντας; ἀναγνωρίζοντες; ἱερὸν; τὸ; δικαίωμα; τῆς; θείκης; ἐλευθερίας; ὅτι; τοιαύτη; συνείδησις; ἐπικρατεῖ; παρὰ; τῇ; ἐνταῦθα; Ἑβραϊκῇ; κοινότητι; ἐπιτραπήτω; ἡμῖν; νὰ; παρατηρήσωμεν; ὅτι; τὸ; ἄνω; ἡμίφυλλον; ἐν; τῇ; μετριοπαθείᾳ; ἐν; ἣ; φαίνεται; συντεταγμένον; προδίδει; οὐ; μικρὰν; δόσιν; ὑπεροψίας; ἀναφλεχθείσης; προδήλως; ἐκ; τινος; ἀπικτητῆς; πεποιθήσεως; ἦν; αὐτὴ; συνέλαβες; τοῦ; νὰ; παράσῃ; δηλονότι; διὰ; τινος; μεμονωμένου; ψευδοῦς; γεγονότος; ὅπερ; καὶ; ἀληθῆς; ἂν; ἦ;το; οὐδὲν; θὰ; εἶχε; τὸ; ἐκπληκτικὸν; δι' ἡμᾶς; ἀναμνησθήτερον; τεκμήριον; τῆς; δόξης; ἦν; ὁ; Ἰουδαϊκὸς; λαὸς; ἀνακτᾷ; ἔθνην; ἐν; τῷ; παρόντι; αἰῶνι; τῶν; φώτων; καὶ; τῆς; προσόδου. Τοῦτο; δὲ; ἔνα; διδασκόμενον; τρόπον; τινὰ; ἐκ; τῶν; παρατηρήσεων; αὐτῆς.

Τὸ; ἡμίφυλλον; ἀναφέρει; σὺν; τοῖς; ἄλλοις; ὅτι; ἱσραηλῆτις; πρωθυπουργός; ὁ; ἐστίν; Ἰουδαῖος; τὸ; θρησκευμα; διευθύνει; σήμερον; τὰς; τύχας; μεγάλου; ἔθνους. Ἀναμφίβολον; ὅτι; ὁ; ὑπενιτιτόμενος; ἀνὴρ; εἶναι; ὁ; τῆς; Μεγάλης; Βρετανίας; πρωθυπουργός; κ. Δισραῆλ;.

Ἀποροῦμεν; πῶς; οἱ; ἐν; ὀνόματι; τῆς; κοινότητος; γράφοντες; ἐπλανήθησαν; ἐπὶ; τοσοῦτον; ὥστε; νὰ; ὑποτιμώζωσι; δημοσίᾳ; τὸ; ἀνύπκοτον; ὡς; πραγματικόν; λαμβάνοντας; ἐξ; αὐτοῦ; σαθρὸν; ἐπιχείρημα. Ὁ; κ. Δισραῆλ; δὲν; εἶναι; ὁπαδὸς; τοῦ; παλαιοῦ; νόμου. Ἐγενήθη; ἐκ; Χριστιανῶν; γονέων; ἐθαπτίσθη; ὡς; Χριστιανός; καὶ; ἀριθμεῖται; μετὰ; τῶν; πιστῶν; μελῶν; τῆς; Ἀγγλικανῆς; Ἐκκλησίας. Ἰδοὺ; τί; περὶ; τῆς; οἰκογενείας; αὐτοῦ; ἀρουμεθα; ἐξ; ἀγγλικῶν; κειμένων; πραγματευομένου; περὶ; τοῦ; Ἰσαὰκ; Δισραῆλ; πατρός; τοῦ; νῦν; πρωθυπουργοῦ; καὶ; γνωστοῦ; παρὰ; τοῖς; ἀγγλοῖς; συγγραφέως; ἐκ; τοῦ; πονήματος; αὐτοῦ; Curiosities of English Literature. Ἡ; οἰκογένεια; αὐτῆ; ἤλθεν; ἐκ; Βενετίας; εἰς; Ἀγγλίαν. Πρῶτος; αὐτοῦ; μετοικησας; ὑπῆρξεν; ὁ; πατήρ; τοῦ; Ἰσαὰκ; ὅστις; πρὶν; ἢ; νομαφευθῆ; ἐν; τῷ; νόμῳ; τῆς; δικαιοσύνης; τοῦ; τόπου; ἐγκατέλειψε; τὴν; συναγωγὴν; καὶ; προσῆλθεν; ὁμολογητῆς; εἰς; τὴν; Ἀγγλικανὴν; Ἐκκλησίαν. Ὁ; Ἰσαὰκ; ἐθαπτίσθη; κατὰ; τὰ; κεκανονισμένα; καὶ; νομαφευθεὶς; Ἀγγλίδᾳ; ἐγένετο; πατὴρ; τοῦ; ζῶντος; Βενιαμίν; Δισραῆλ. Χωρὶς; δὲ; νὰ; ζητήσωμεν; τὸ; πιστοποιητικὸν; τοῦ; βαπτίσματος; τοῦ; πρωθυπουργοῦ; τούτου; ἀρουμεθα; μνημονεύοντες; τὴν; μανιώδη; αὐτοῦ; ἐπιθεσιν; κατὰ; τοῦ; Ἰλδοστονῶς; ὅτι; οὗτος; ἐμελέτα; τὴν; κτήρησιν; τῶν; προνομίων; τῆς; Ἀγγλικανῆς; Ἐκκλησίας; ἐν; Ἰρλανδίᾳ; παρασῶν; οὕτως; ὁ; Βενιαμίν; ἀναμφίλεκτον; ἀπόδειξιν; τοῦ; ὑπὲρ; τῆς; Ἐκκλησίας; ταύτης; ἐνθέρμου; ζήλου; του; οὐκέτι; συμβιβάζομένου; μετὰ; συμπαθείας; τινός; πρὸς; τὴν; συναγωγὴν; εἰς; ἣν; οἱ; πρόγονοι; αὐτοῦ; ἀνήκον.

Ὅτι; δὲ; οἱ; γράφοντες; διὰ; τῆς; λέξεως; ἱσραηλῆτις; ἐνόησαν; Ἰουδαῖον; τὸ; θρησκευμα; τοῦτο; μερτυρεῖται; ἐκ; τῆς; ἀντιπαραβολῆς; ὅτι; Χριστιανὸν; νομοθετᾷ; σήμερον; ψεφίζουσι; ὑπὲρ; ἱσραηλιτικῶν; συμφερόντων. Διότι; ἂν; μὰς; εἴπωσιν; ἀρκεῖ; αὐτοῖς; ὅτι; ὁ; Δισραῆλ; εἶναι; καταγωγῆς; Ἑβραϊκῆς; πρὸς; τί; τότε; τὸ; καύχημα; ἀφοῦ; ἄπαξ; εὗτος; δὲν; εἶναι; ὁπαδὸς; τοῦ; παλαιοῦ; νόμου; Κκι; οἱ; μὲν; Χριστιανοὶ; δύνανται; νῦν; νὰ; καυχῆθωσιν; ὅτι; ἠξιώθησαν; νὰ; ἀντιπροσωπευθῶσιν; ἐν; Βουλῇ; Ὀθωμανικῇ; καθόσον; καταλυομένου; τοῦ; Τουρκικοῦ; κράτους; θὰ; ἐγκατασταθῶσιν; αὐτοὶ; φυσικῶς; τῷ; λόγῳ; ἐν; τῇ; ἀρχῇ; ὡς; ἀληθεῖς; κληρονόμοι; ὅπως; ἐκπληρώσωσι; τὴν; νέαν; αὐτῶν; ἀπεστολήν. Δὲν; πιστεύομεν; δὲ; ὅτι; οἱ; Ἑβραῖοι; ἔχουσι; τὴν; μανίαν; νὰ; ἐλπίζωσιν; ὅτι; ἐν; τοῖς; κράτεσιν; ἐκεῖνοις; ἐνθὰ; ἀπενεμήθησαν; αὐτοῖς; ἴσα; πρὸς; τὰ; τῶν; Χριστιανῶν; πολιτικὰ; δικαιώματα; θὰ; κατισχύσωσιν; ποτε; τῆς; πολιτείας; ὅπως; βασιλεύσωσιν; ἐπ' αὐτῆς; φυγαδεύοντες; τὸν; Χριστιανισμὸν; καὶ; ἀναγείροντες; ἐπὶ; τῆς; σκηνῆς; τοῦ; κόσμου; τὸν; ἀτελῆ; παλαιὸν; νόμον! Τοῦναντίον; φρονοῦμεν; ὅτι; τὰ; παραχωρηθέντα; αὐτοῖς; πολιτικὰ; καὶ; κοινωνικὰ; δικαιώματα; ἀναγνωρίζονται; ὑπ' αὐτῶν; τούτων; ὡς; προῖον; τῆς; ἐπικρατήσεως; ἄκρου; ἀνεξίθρητικῆς; αἰσθημάτων; δι' οὐ; ἀνακῆπουσιν; ἐκ; τῆς; κοινωνικῆς; περιφρονήσεως; διασκορπισμένοι; ὡς; ὑπάρχουσιν; ἄνευ; ἐλπίδος; ἐθνικῆς; ἀποκαταστάσεως. Χωρὶς; δὲ; νὰ; ἀνακτῶσιν; εἰς; ξένας; ἱστορίας; εἶχον; οὗτοι; πρόχειρον; παράδειγμα; νὰ; προβάλωσιν; ἡμῖν; τὸ; Ἑλληνικὸν; Σύνταγμα; ὅπερ; οὐδὲ; τὴν; ἐλαχίστην;

πολιτικὴν; διάκρισιν; ποιεῖται; μετὰ; τῶν; ἡμῶν; καὶ; ἐκείνων. Ἡ; ἐνταῦθα; Ἑβραϊκὴ; κοινότης; ὄφειλεν; ἐπομένως; νὰ; διαφωτισθῇ; κάλλιον; καὶ; νὰ; διδασθῇ; ἐκ; τῆς; δεινῆς; ἀναπτυσσομένης; ἀξιοσημειώτου; τάσεως; τοιούτων; ὅπως; ὅλας; τὰς; πολιτικὰς; χειραφετήσεις; τῶν; ὁμοθρησκῶν; αὐτῆς; ἢ; Ἰουδαϊκῆς; ὁμάς; μακρὰν; τοῦ; νὰ; εὐρύνηται; βλαπνεὶ; βαθμῶδον; ἐλαττωμένη; ἀναμφοσητήτως; ἕνεκα; τῆς; πειθοῦς; ἦν; ἡ; θηκὴ; ἰσχύος; τῆς; χριστιανικῆς; διδασκαλίας; ἐμπνέει. Διότι; ὁ; Ἰουδαϊκὸς; λαός; ἐν; ὅσῳ; ἡ; ἐκπλήρωσις; τοῦ; Χριστιανισμοῦ; ἦ;το; μέλλουσα; ἔξασε; τὸν; φυσικὸν; καὶ; συνήθη; βίον; τῶν; ἄλλων; ἔθνων. Συνοματωμένος; ἐπὶ; τινος; γωνίας; τῆς; γῆς; ἔσχον; ὅλα; τὰ; προνόμια; τῆς; ἐθνικότητος; καὶ; εἶδε; τοῦ; Κύρου; καὶ; Ἀλεξάνδρου; τείνοντας; αὐτῷ; φίλην; χεῖρα; καὶ; προσερχομένου; ἐν; τῷ; ναφ; αὐτοῦ; μετὰ; θρησκευτικῆς; εὐλαβείας. Ἄλλ' οὐδέεις; ἕτερος; λαός; ἐν; τῷ; κόσμῳ; ὑπῆρξε; μᾶλλον; αὐτοῦ; ἀσταθῆς; καὶ; ἀγνώμων; ἐκλαβὼν; τὰς; ἀπείρους; ἐπιδημιολογίας; αὐτῷ; εὐεργεσίας; παρὰ; τῆς; θείας; Προνοίας; ὑπὸ; τὴν; εὐτελεστέραν; καὶ; ὑλικωτέραν; ἐποψίν; ἄσιποτε; δὲ; ἐπιζητῶν; νέας; ἀπολαύσεις; ὅπως; αὐτῆς; προσφέρει; ψευδῆ; λατρείας; θυμίζμα. Δικαιῖνας; οὗτος; ἐπὶ; πολὺ; ὑπὸ; τὴν; αἰχμαλωσίαν; τῶν; γειτόνων; του; πολλὰς; δὲ; ροπλὴν; δείξας; πρὸς; τὴν; εἰδωλολατρείαν; περιορίσθη; ἐπὶ; τῶν; Μακκαβαίων; εἰς; ὀλίγους; ἀνδρείους; εἰς; ἀπροσίτους; βράχους; ἐνδιδαιτωμένους. Ἀμα; ὅμως; ἐμελλε; νὰ; ἠγήσῃ; ἡ; ἐκπλήρωσις; τῶν; προρρήσεων; τῶν; προφητῶν; αὐτοῦ; ἔκπυσσε; νὰ; ὑπάρχη; ὡς; λαός; καὶ; ἔμεινεν; ἀπλῆ; αἵρεσις. Ἐπανελθὼν; ἔκτοτε; ἐν; τῇ; ἀρχικῇ; νομαδικῇ; καταστάσει; δισπάρη; ἐν; τῷ; κόσμῳ; ἀορίστως; καὶ; ἀτελειότηως.

Διὰ; τῶν; ἀνωτέρω; πρόδηλος; καθίσταται; πιστεύομεν; ἡ; ἀπαθὴς; ἀρετὴ; ἐξ; ἧς; ὠρμήθημεν; γράψαντες; τὰ; ὀλίγα; ταῦτα. Σκοπὸς; ἡμῶν; δὲν; ἦ;το; νὰ; ἐμπνεύσωμεν; αἰσθήματα; περιφρονήσεως; καὶ; ἐξευτελισμοῦ; κατὰ; τῶν; Ἰουδαίων; ὡς; ἀτόμων; ἀλλ' ὅπως; ὑποδειξώμεν; αὐτοῖς; λαθόντες; παρ' αὐτῶν; τούτων; τὴν; ἀφορμὴν; τίς; ἢ; οἰκεία; ἐν; τῷ; καθ' ἡμᾶς; πολιτισμῷ; θέσις; των.

ΤΟ ΕΝΤΟΜΟΝ ΜΙΑΣ ΗΜΕΡΑΣ

(εἰς; ἀνωμόμου; Γαλλοῦ; συγγραφῆς.)

Ὁ; Ἀριστοτέλης; ἀναφέρει; ὅτι; ἐπὶ; τὸν; ποταμὸν; Ἰσπανίαν; ὑπάρχουσι; μιὰρὰ; τινὰ; ζῶα; ὧν; ὁ; βίος; διαρκεῖ; μίαν; μόνον; ἡμέραν. Τὰ; μὲν; θνήσκοντα; κατὰ; τὴν; ὀγδόην; ὥραν; τῆς; πρωῆς; θνήσκουσιν; ἐν; τῇ; νεότητι; αὐτῶν; τὰ; δὲ; τελευτῶντα; κατὰ; τὴν; πέμπτην; ὥραν; τῆς; ἑσπέρας; τελευτῶσιν; ἐν; καταστάσει; ἄκρου; γήρατος.

Ἰποθέσωμεν; ὅτι; εἰς; ἐκ; τῶν; μᾶλλον; εὐρώστων; τῶν; Ἰσπανίων; τούτων; εἶναι; τοσοῦτον; προβιβηκὸς; τὴν; ἡλικίαν; συνωδὰ; πρὸς; τὰ; ἔθνη; ταῦτα; ὅσον; αὐτὸς; οὗτος; ὁ; χρόνος. Ἡ; ὑπερξίς; αὐτοῦ; θὰ; ἤρχετο; ὑπολαμπούσης; τῆς; ἡμέρας; ἕνεκα; δὲ; τῆς; ἰσχυρῆς; αὐτοῦ; σωματικῆς; δια-

πλάσεως θά ἐδυνήθη νά ὑπομείνῃ ἐνεργὸν βίον διαρκούν-
τος τοῦ ἀπείρου ἀριθμοῦ τῶν δευτερολέπιων ἄτινα
περιλαμβάνονται εἰς δέκα ἢ δώδεκα ὥρας. Κατὰ τὴν
μακρὰν ταύτην διαδοχὴν στιγμῶν χρόνου, ὡς ἐκ τῆς
ἰδίης αὐτοῦ πείρας καὶ διὰ τῶν σκέψεων αὐτοῦ ἐπὶ
παντός, ὅτι εἶδε, θά ἀπέκτισε σοφίαν μεγάλην. Βλέπει
πρὸς τοὺς ὁμοίους του, ὅτι τινες εἶχον ἀποθάνει κατὰ τὴν
μεσημβρίαν, ὡς πρὸς πλάσματα εὐμοιρήσαντα νά ἀ-
παλλοχθῶσι τῶν πολυειδῶν ἀσθενειῶν εἰς 2; ὑπόκειται
ἢ γεροντικὴ ἡλικία. Θά ἔχη νά διγυγῆ εἰς τοὺς ἐγ-
γόνους αὐτοῦ ἐκπληκτικὴν παράδοσιν πεπραγμένων προ-
γενεστέρων πάσης μνήμας τοῦ ἔθνους. Τὸ νεκρὸν σμῆνος,
συγκείμενον ἐξ ὧτων βιωσάντων μίαν μόνον ὥραν,
πλησιάζει εἰς τὸν σεμνὸν πατριάρχην μετὰ σεδασμοῦ
καὶ ἀκροάζεται, θυμαζόν, τοὺς διδασκικοὺς αὐτοῦ λό-
γους. Πᾶν ἓτι διγυγῆται αὐτοῖς, φαίνεται τεράστιον
εἰς τὴν γενεάν ταύτην, ἢ ὁ βίος ὑπῆρξε τοσοῦτον βρα-
χύς. Ἡ μία ἡμέρα περιστάται αὐτοῖς; ὡς ἡ ὄλοσχερὴς
διάρκεια τοῦ χρόνου, ἢ δὲ ἐπιλαμψίς τῆς ἡούς θά ἐ-
καλεῖτο, ἐν τῇ χρονολογίᾳ αὐτῶν, ἢ μεγάλη ἐποχὴ τῆς
πλάσεως τῶν.

Ἰποθίσωμεν τόρᾳ ὅτι τὸ σεβᾶμιον ἐντομον, ὁ Νέ-
στωρ οὗτος τῶν Ἰσπανίων, μικρὸν πρὸ τοῦ θανάτου
του, περὶ ἡλίου δυσμᾶς, συγκαλεῖ ὄλους αὐτοῦ τοὺς
ἀπογόνους, τοὺς φίλους καὶ γνωρίμους, ὅπως δώσῃ
αὐτοῖς, σὺν τῇ τελευταίᾳ πνοῇ, τὰς ἐσχάτας παραινέ-
σεις. Συνέρχονται οὗτοι ἐξ ὄλων τῶν μερῶν ὑπὸ τὴν
πλατεῖαν στέγην μύκητος, ὁ δὲ Οὐήσκων σοφὸς προσαγο-
ρεῖ αὐτοῖς κατὰ τὸν ἑξῆς τρόπον.

«Φίλοι καὶ συμπατριῶται, αἰσθάνομαι ὅτι καὶ ὁ
μῆκιστος βίος πρέπει νά φθάσῃ εἰς τὸ τέλος αὐτοῦ. Τὸ
τέλος τοῦ ἐμοῦ ἤδη ἤγγικεν, οὐδὲ μὴν δὲ λυποῦμαι ἐπὶ
τῇ τύχῃ μου καθόσον ἢ μεγάλη μου ἡλικία μοὶ προσγί-
νεται βᾶρος. οὐδὲν δὲ νέον ὑπάρχει πλέον δι' ἐμὲ ὑπὸ
τὸν ἥλιον. Αἱ ἀνατροπαὶ καὶ αἱ συμφοραὶ αἵτινες κατε-
ρήμωσαν τὴν χώραν μου, αἱ πολυάριθμοι εἰδικαὶ περιπέ-
ται εἰς 2; ἅπαντες ὑποκείμεθα, αἱ νόσαι αἵτινες μαστί-
ζουσι τὸ γένος ἡμῶν, καὶ τὰ ἀτυχήματα μακροῦ βίου,
μόνον λίαν καλῶς ἐδίδαξαν με ταύτην τὴν μεγάλην ἀ-
λήθειαν, ὅτι ἡ εὐδαιμονία, τασσομένη ἐπὶ πραγμάτων ἄ-
τινα οὐδόλως ἐξαρτῶνται ἀφ' ἡμῶν αὐτῶν, οὐδέποτε
δύναται νά ἦναι βεβαία καὶ διαρκής. Ὁλόκληρος γενεὴ
ἀπωλέσθη ὑπὸ καταγίδος πλοῦτος ἐκ τῶν ἀπερικέ-
πτων ἡμῶν νέων ἀπεπνίγη ἐν τοῖς ὕδασι ὑπὸ βιαίου
καὶ ἀπροσδοκίτου ἀνέμου παρασυρθεῖσα. Ὅποιος φοβε-
ρὰς πλημμύρας προὔξενῃσ βροχῇ αἰφνιδίᾳ! Καὶ αὗται
αἱ στερεώταται ἡμῶν στέγαι εἶναι ἀνίσχυροι κατὰ τῆς
χλαζοβολῆς. Ἐν μέλαν νέφος κατατρομάζει καὶ τὰς
εὐτολμωτάτας καρδίας.

» Ἐξῆσα κατὰ τοὺς πρώτους αἰῶνας καὶ συνδιελέχθη
μετ' ἐντόμων πολυπληθεστέρου φύλου, ἰσχυροτέρως δια-
πλάσεως, δύναμαι δὲ νά εἶπω καὶ ὑπερτέρως σοφίας ὅ-
σον οὐδὲν ἐκ τῆς παρουσίας γενεᾶς. Ἰκετεύω ὑμᾶς νά
θώσῃτε πίστιν εἰς τοὺς τελευταίους μου λόγους, ὅτι σᾶς

διαβεβῶ ὅτι τὸν ἥλιον, ὅστις τὴν στιγμὴν ταύτην φαί-
νεται ὑπεράνω τῶν ὑδάτων, καὶ ὅστις περιστάται ὡς οὐ-
χι ἀπέχων τῆς γῆς, εἶδον εἰς ἀπίοντα καιροῦ; ἀπλανῆ
ἐν τῷ κέντρῳ τῶν οὐρανῶν καὶ ρίπτοντα τὰς ἀκτίνας
αὐτοῦ κατ' εὐθείαν ἐφ' ἡμᾶς. Ἡ γὰρ ἦτο ἐπὶ πολὺ ἐλα-
φροτέρα κατὰ τοὺς παρελθόντας αἰῶνας, ὁ ἀὴρ ἐπὶ πολ-
λὸ θερμώτερος, οἱ δὲ πρόγονοι ἡμῶν ἦσαν νεφελιώτε-
ροι καὶ χρυστότεροι.

» Καίτοι αἱ αἰσθήσεις μου ἐξοσθέντων, ἢ μνήμη μου
ὅμως διατηρεῖται ἀμείψ' δύναμαι νά σᾶς βεβαιώσω
ὅτι ὁ μεγαλοπρεπὴς οὗτος φωστὴρ κινεῖται. Εἶδον αὐ-
τὸν ἀνατέλλοντα ὑπεράνω τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους ἐ-
κείνου, περίπου δὲ κατ' ἓν χρόνον ἤρξατο τοῦ ἀπείρου
σταδίου του, ἔλαθε γένεσιν καὶ ἐβίος μου. Ἐν τῷ δι-
αστήματι πολλῶν ἑκατονταετηρίδων προὔχρησεν εἰς
τοὺς οὐρανοὺς μετὰ δεινοῦ θάλπου καὶ ἐκπληκτικῆς
λαμπρότητος, ὧν δὲν δύνασθε νά λάβετε ἰδέσθαι, καὶ
καθ' ὧν βεβαίως ὑμεῖς δὲν θά ἰσχύετε νά ἀντιστήτε·
ἀλλὰ τόρᾳ, ὡς ἐκ τῆς ἐπικλίσεως αὐτοῦ καὶ τῆς ἐ-
πισθητικῆς ἐλαττώσεως τῆς δυνάμεώς του, προβλέπω
ὅτι ἅπασα ἡ φύσις πέπρωται ἐν τάχει νά σθᾶσῃ πρὸς
τὴν τελευταίην, καὶ ὅτι ὁ κόσμος οὗτος μέλλει νά ταφῆ
εἰς τὸ σκότος ἐντὸς χρόνου ἐλάσσονος τῶν ἑκατῶν λε-
πιῶν τῆς ὥρας.

» Οἱμοὶ! φίλοι μου! πόσον ἄλλοτε με διεθέρμαινον ἢ
ἀπατηλὴ ἄλπις ὅτι θά ἔζων ἀνενάως ἐπὶ τῆς γῆς ταύ-
της! πόσον πολυτελῆ ἦσαν τὰ κυτάρια ἄτινα ἐξεκοί-
λανον δι' ἐμαυτὸν! ὅποιον πεποιθήσιν ἀνέθετον εἰς τὴν
σταθερότητα τῶν μελῶν μου, καὶ εἰς τὴν ἐλαστικότητα
τῶν ἀρμῶν μου, καὶ εἰς τὴν ἰσχὺν τῶν περὶ ὤμων μου!
Ἄλλ' ἤδη ἔζησα ἱκανῶς ἐπὶ μακρὸν διὰ τε τὴν φύσιν
καὶ τὴν δόξαν· οὐδεὶς δ' ἐξ ἐκείνων οὐς ἐγκαταλείπω ὀ-
πίσω μου, θέλει γυεθῆ τῶν αὐτῶν ἐκείνων ἀπολαύσεων
κατὰ τὸν αἰῶνα τοῦ σκότους καὶ τῆς καταπτώσεως,
οὗτινος τὴν ἀρχὴν βλέπω προσεγγίζουσαν.»

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΠΑΡΑΙΝΕΣΙΣ

Ἀρχόμενος τοῦ βίου, ἐκλεξὸν ἐν πρώτοις ἐν ἐπιτή-
δευμα οἰονδήποτε καὶ εἰς τοῦτο καταγίνου ἐνδελεχῶς,
ὅπως τὸ τελειοποιήσῃς, ὑπερβάλλον ὄλας τὰς ἀπαντω-
μένους δυσκολίας διὰ τῆς ἐπιμελείας καὶ ἐπιμονῆς. Ἐρ-
γάζου δὲ ἰδίαις χερσὶ καὶ μετὰ δραστηριότητος, μὴ
ἐμπιστευόμενος τὸ ἔργον σου εἰς ἄλλους· διότι ὅπου ἀ-
ναμίγνυνται πολλοὶ μάγειροι, ἢ χύτρα ἢ δὲν θράζει, ἢ
φρύγεται τὸ μαγεῖρευμα. Ἔσο καρτερικὸς καὶ ἐγκρατής,
διότι ὁ διαμέμων ἐν τῷ μυλῶνι ἀλέθει, οὐχὶ δὲ ὁ ἀ-
λπτέων· καὶ ὁ δαπανῶν ἀσώτως εἰς τὰς τρυφὰς, τα-
χέως πενιτεῖται· ἔσο ὀλιγαρκὴς καὶ λιτόβιος· ὁ οικονομῶν
ἐκ τοῦ γεύματος ἔχει καὶ διὰ τὸ δαῖπνον· φύλαττε τὸ
δηνάριον, καὶ τὰ τάλαντα φυλάττονται μόνον τῶν ἐ-
γείρου πρώτ, διότι ἀλώπηξ κοιμωμένη ὄρνιθς δὲν γεί-

εται· φέρου πρὸς πάντας μετὰ φιλοφροσύνης καὶ σεβα-
μοῦ καὶ δὲν θέλεις ζημιωθῆ· μὴ ζητήσῃς ἄλλον τρόπον
νά πλουτήσῃς ἢ τὸν κόπον· μὴ ἐλπίζῃς εἰς κληρονομίαν,
διότι ὅστις περιμένει νά φορέσῃ τὰ ὑποδήματα τοῦ θη-
νόντος κινδυνεύει νά περιπατήσῃ πολλὸν χρόνον ἀνυπό-
δητος, καὶ ὅστις τρέχει κατόπιν σκιάς ἀποκάνει τρέ-
χων. Οὐδέποτε ἀπελπίζου, διότι ἐστὶ Θεὸς, βοτῶν
τοὺς βοσκοῦντας ἑαυτούς. Ταῦτα θέρυε καὶ φύλαττε,
καὶ ἐν τῷ γήρατι δὲν θέλεις μετανοήσῃς.

ΑΚΡΙΒΕΙΑ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΣ

Δερβίσης τις ὠδοιπόρει μόνος ἐν ἐρήμῳ, ὅτε αἴφνης
δύο ἔμποροι συνήντησαν αὐτόν. «Θ' ἀπωλέσατε» κάμη-
λον, εἶπεν ἐκεῖνος τοῖς ἔμποροις. «Τῶνόντι, ἀπωλέσα-
μεν αὐτὴν, ἀπεκρίθησαν οὗτοι. «Δὲν ἦτο τυφλὴ τὸν δε-
ξιὸν ὀφθαλμὸν καὶ χωλὴ τὸν ἀριστερὸν πόδα;» προσέ-
θηκεν ὁ δερβίσης. «Πράγματι» ἀπήντησαν οἱ ἔμποροι.
«Δὲν τῆς εἴλειπον εἰς τὸν προσθίον δρόνον;» εἶπεν ὁ
δερβίσης. «Ἀλλ' ἠθῶς;» ὑπέλαβον οἱ ἔμποροι. «Καὶ τὸ
φορτίον αὐτῆς; δὲν συνίστατο ἐκ μέλιτος κατὰ τὴν μί-
αν πλευρὰν καὶ ἐκ οἴτου κατὰ τὴν ἄλλην;» «Ἀκριβέ-
στατα οὕτως ἔχει,» ἀπεκρίθησαν ἐκεῖνοι· «καὶ ἐπειδὴ
εἶδες οὕτην τοσοῦτον προσφάτως καὶ διεμνημόνευτας τὰ
περὶ αὐτὴν, δύνασαι, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, νά ὀ-
δολογήσῃς αὐτὴν πρὸς ἡμᾶς;» «Φίλοι μου,» εἶπεν ὁ δερ-
βίσης, «οὐδέποτε εἶδον τὴν κάμηλόν σας, οὔτε ἤκουσα
περὶ αὐτῆς εἰμὴ ἐξ ὑμῶν. «Τῇ ἀληθείᾳ, νόστιμον διή-
γρη,» εἶπον οἱ ἔμποροι, «ἀλλὰ ποῦ εἶναι οἱ πολυτί-
μοι λίθοι οὔτινες ἀπετέλουν μέρος τοῦ φορτίου τῆς;»
«Οὔτε τὴν κάμηλόν σας εἶδον, οὔτε τοὺς πολυτίμους λί-
θους σας,» ἐπανέλαβεν ὁ δερβίσης. Ἐπὶ τοῦτο συνέλαβον
αὐτὸν καὶ ἀμέσως ἔσπευσαν ἄγοντες ἐνώπιον τοῦ Κατῆ,
ὅπου μετὰ τὰς αὐστηροτέρως ἐρεύνας, οὐδὲν ἔδυνήθησαν
νά εὑρῶσιν ἐπάνω του, οὔτε μαρτυρία τις οἰκδῆποτε ἢ
δυνήθη νά ἐπαχθῆ ὅπως καταδικάσωσιν αὐτὸν εἴτε ἐπὶ
ψεύδει, εἴτε ἐπὶ κλοπῇ. Διενουῶντο τότε νά καταδιώξω-
σιν αὐτὸν ὡς μά γο ν, ὅτι ὁ δερβίσης, μετ' ἄκρας
ἡρεμίας, προσεφώνησε τοὺς δικαστὰς ὡς ἑξῆς. «Πολλὸ
μὲ ἔτερψεν ὁ θαυμασμός σας· ἐμολογῶ δὲ ὅτι ὑπῆρχεν
ἀφορμὴ τις διὰ τὰς ὑπονοίας σας· ἀλλ' ἐγὼ ἔζησα ἤδη
ἱκανὸν χρόνον, καὶ μόνος δύναμαι δὲ ν' ἀνεύρω εὐρὸν
χώρον πρὸς παρατηρήσεις ἀκόμη καὶ ἐν ἐρήμῳ. Ἐγνων
ὅτι διεβῆν τα ἴχνη καμήλου ἥτις ἀπεπλανήθη τοῦ κυρί-
ου τῆς, διότι εἶδον σημεῖον ἀνθρωπίνου βήματος ἐπὶ τῆς
αὐτῆς ὁδοῦ. Ἦγιων ὅτι τὸ ζῶον ἦτο τυφλὸν τὸν ἑ-
α ὀφθαλμὸν, διότι εἶχε καταφάγει τὴν βοτάνην μόνον κατὰ
τὸ ἓν μέρος τῆς πορείας αὐτοῦ καὶ ἐνόησα ὅτι ἦτο χωλὸν
τὸν ἓνα πόδα, ὡς ἐκ τοῦ ἀμυδροῦ τύπου ὃν αὐτὸς ἐκεί-
νος ὁ ποὺς κρηγάγεν ἐπὶ τῆς ἄμμου. Συνεπέρκνον ὅτι
τὸ ζῶον ἴσπερθετο ἐντὸς τῶν ὀδόντων αὐτοῦ, διότι, ὅπου
ἔχε βοσκηθῆ, μικρὸς σύνδεσμος χορταρίων ἐγκατελείπει-

το ἀβλαβὴς ἐν τῷ κέντρῳ τοῦ διγμοῦ αὐτοῦ. Ὡς πρὸς
δὲ τὰ εἶδη ἐξ ὧν συνέκειτο τὸ φορτίον τοῦ ζώου, οἱ
μὲν δραστήριοι μύμηγες μ' ἐδίδαξαν ὅτι ὑπῆρχε σί-
τος ἐπὶ τῆς μίας πλευρᾶς, ἢ δὲ πληθὺς τῶν μυῶν,
οἱ εὐρίσκειτο μέλι ἐπὶ τῆς ἑτέρας.

COLTON.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Περὶ τῆς ἀρχῆς τῶν Αἰθιοπίων.

Οἱ μικροῦ νοῦς ἄνθρωποι τῆς Βασιλείας πιστεύουσιν
ὅτι ἡ ἐν ἀρχῇ πλάσις τῶν Αἰθιοπίων, οὕτω πῶς ἐγένετο.
Ὅταν ὁ θεὸς, λέγουσιν, ἔπλασε τὸν Ἀδάμ, ἰδὼν αὐτὸν
ὁ Σατανᾶς, ἔπλασε καὶ οὗτος ἄνθρωπον ἐκ πλοῦ. Ἄλ-
λ' ἐπειδὴ κατὰ τὴν πλάσιν πᾶν μέλος οὗτοῦ ἐγένετο
μέλαν, ἐκ τῶν μελάνων χειρῶν τοῦ Σατανᾶ, διενόηθη νά
πλῆνη αὐτὸν εἰς τὸν Ἰορδάνην· ὅλλ' ἐπειδὴ εἰς τὴν προ-
σέγγισιν αὐτῶν ὁ ποταμὸς ἀπέσυρε τὰ ὑδάτα του, ἄλ-
λο τότε ὁ Σατανᾶς δὲν ἔδυνήθη νά πράξῃ, εἰμὴ νά ἐκ-
βάψῃ εἰς τὴν ὑγρὰν ἄμμον μόνον τὸ κάτω μέρος τῶν
ποδῶν καὶ τὰς παλάμους τῶν χειρῶν τοῦ πλάσματός
του, διὸ καὶ μόνον ταῦτα τὰ μέρη τοῦ ὕλου σώματος
ἐκπλυθέντα ἐλευκάνθησαν. Ὅργισθεὶς δὲ ὁ Σατανᾶς ἐρρά-
πισε κατὰ κόρης τὸ πλάσμα του, τοῦ ὁποῦ διὰ τοῦ-
το ἐσιμώθη ἡ ρίς. Ἐπειδὴ δὲ ἐντρομος τότε γενόμενος
ὁ Αἰθιοψ, ἐξήτησεν τὸ ἔλεος τοῦ Σατανᾶ, ἐπι-
μαρτυρούμενος τὴν ἀθωότητά του, καμφθεὶς ὁ Σατανᾶς,
ἐθώπευσε τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, ἥτις ἔκτοτε κατέστη οὐ-
λόθρηξ, ρικνωθεῖσων τῶν τριχῶν αὐτῆς ὑπὸ τῆς θερμό-
τητος τῆς πυρῶδους αὐτοῦ χειρὸς, εἰς ἓν τρόπον φαί-
νεται μέχρι τῆς σήμερον.

Πελώριον δένδρον.

Ἐν Καλιφορνίᾳ ἐφ' ἐνὸς τῶν ὄρεων τῆς ἐπαρχίας Κα-
λαθέρας, ὑπάρχει κέδρος, ἥτις, ὡς λέγουσιν, ἐστὶ τὸ
μέγιστον δένδρον τοῦ κόσμου. Αὐτόπτης περιηγητῆς
περιγράφει ὡς ἑξῆς τὸ τέλος τοῦτο τοῦ φυτικοῦ βασι-
λείου. «Ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς τὸ δένδρον ἔχει πε-
ριφέρειαν 92 ποδ. τέσσαρας δὲ πόδας ἀνωτέρω ἢ πε-
ριφέρειαν εἶναι 88 ποδῶν· εἰς ὕψος 14 ποδῶν ἢ περι-
φέρειαν εἶναι 60 ποδ. καὶ βαθμυρῶν σμικρύνεται. Τὸ
ὑψος του εἶναι 285 ποδῶν καὶ δὲν ἔχει ἐκείνην τὴν
δυσμορφίαν, ἥτις χαρακτηρίζει τὰ μεγαλοστελέχη δέν-
δρα. Πανταχοῦ παρουσιάζει πρωτότυπον συμμετρίαν.
Ἡ ἡλικία τοῦ ὑπερφοῦς τούτου κέδρου, λογιζομένη
κατὰ ζῶνας, εἶναι 2,520 ἔτη.» Ὁ βασιλεὺς οὗτος τῶν
ἐπὶ γῆς δαυμώνων εἶχε κατὰ τὴν βᾶσιν δεκατέσσαρας
σχεδὸν δακτύλους παχὺν τὸν φλοιὸν, ἔστις ἐν μέρει ἀ-
φρηθῆ καὶ ἐστάλη εἰς τινα ἐν Νέξ Ἰόρκῃ μεγάλην
ἐκθεσιν.

ΠΟΙΗΣΕΙΣ.

ΚΥΚΝΕΙΟΝ ΝΕΑΝΙΑΟΣ.

Τί ἔχεις, φῶς μου, καὶ θρηνηεῖς, τί ἔχεις καὶ λοιπεῖσαι,
 Τὸ πῶς εἰς Ὀλίφην μὲ κινεῖς; ποσῶν δὲν συλλογεῖσαι;
 Γύρισε δὲ τὸν οὐρανὸν πῶς χαίρειται κ' ἡ φῶς;
 Γέλασε ἴλιγο μάτια μου καὶ σὺ μ' αὐτὰ, ἐπίσης,
 Ἐάν ἐγὼ σὲ ἔπεισα εἰπεῖν νὰ τὸ γνωρίσω,
 Καὶ μὲ κλαυθμοῦς καὶ στεναγμοῦς; συγγνώμην νὰ ζητήσω.
 Καὶ τότε θὰ μετανοῆς, θὰ λές, ἀχ τί μὲ λείπει;
 Τί ἔχεις καὶ μαραινόμεαι, τί τὴν καρδίην μου τήκει;
 Δὲν θὰ σ' εὐφραίνουσι ἐξοχαί, τὰ ρόδα καὶ τὰ ἴα,
 Ἀλλὰ θὰ κράξης πάντοτε φιλότατη... Ἀγλαία!
 «Ποῦ εἶσαι, φῶς μου, ἀκουσον, λυπήσου, εὐσπλαγγίστου»
 «Τρίξαι, ὦ γάρων, θὰ εἰπῆς, καὶ φέρε τὴν ὀπίσου.»
 Θ' ἀναστενάξης Ὀλιβερά καὶ θὰ θρηνηεῖς ἔμμεσα,
 Ποῦ τόσα πᾶθ' ὑπέριφα ἴστων κόσμον γὰρ' εἶσιν.
 Θ' ἀναστενάξης πάντοτε, νυχθημερὸν θὰ κλαίξης
 Κ' αἴτιος τοῦ θανάτου μου πῶς εἶσαι θὰ τὸ λέγῃς.
 Χαῖρε, κ' ἴλα τὰ περί σου νὰ τὰ γάρῃς μονάχοι;
 Κ' ἔμμεσα πᾶθ' θὰ μὲ γαρῇ ἡ θάλασσα κ' ὁ βράχος;
 Καὶ μετὰ ἴλιγον τὰ πουλιά πικρά σὺν τραγουδήσουσι,
 Ἵσως νὰ πῆς «τὰ μάτια της ἀχ! τώρα θὲ νὰ κλείσουν.»

Κων/πολις 1877.

ΜΑΡΙΑΝΘΗ Ι. ΓΕΛΕΩΝ.

ΤΟ ΓΙΟΥΛΑΙ

Εἶς ἀναθῶο κάμπου τὴν ἔρημν ἀγκάλῃ
 Ἐφύτρωνε ὠρατὸ γιουλάκι ἀγνὸ
 Καὶ δὲν ἠμποροῦσε ποτὲ τὸ κεφάλι,
 Ποτὲ ν' ἀσηκώσῃ ψηλά τρυφερό.
 Μονάχοι τ' ἄθωο μὲς τὴν ἐρημιὰ του
 Μὲ τρόμο θωροῦσε κοντὰ του σκληρό,
 Σκληρότατο ἀγκάθι, ποῦ τ' ἄγρια κλαδιὰ του
 Κρατοῦσε ἀπλωμένα ἀπάνου ἀπὸ κειτό.
 Ζητοῦσε τὸν Ἥλιο νὰ ἰδῇ τὸ θλιμμένον
 Νὰ τὸν ἀγκυλιάσῃ γιὰ νὰ ζεσταθῇ,
 Τὸ χάραγμα κράζει νάρθη δροσισμένο
 Τ' αἶρι, μ' ἐκεῖνο γιὰ νὰ φιληθῇ.
 Τὸ ἀππλαγνὸ ἀγκάθι φροντῶνει, ἀγριεύει,
 Τὸ ἔρμο γιουλάκι στενάζει, θρηνηεῖ,
 Καὶ τὸν οὐρανὸν του μὲ λόγια χιλιεύει,
 Τὰ φύλλα σταερῶνει, καὶ παρακαλεῖ.
 — Ἀγκάθι μου ἰδὲς με μικρὸ, πικραμένο,
 Ἄδύνατο, ἔρμο, πολὺ τρυφερό,
 Καὶ μέρισκε ἴλιγα νὰ ἰδῶ τὸ καυμένο,
 Τὸν Ἥλιο, τὸ φῶς μου ποῦ τόσο ἀγαπῶ.
 Καὶ πέτοια ἠροικῶντας τ' ἀγκάθι, θερτεύει
 Καὶ στριφογυρῆζει τὰ ἀγρία κλαδιὰ,
 Τὸ ἄνθος τ' ἄθωο μὲ τρόμο γυρεύει
 Βοήθεια, μὰ βλέπει τὸ γὰρο δεξιὰ.
 Μιά μόνη τοῦ μένει μονάκριβη ἐλπιδᾶ
 Ἐκεῖ ὅς ποῦ τὰ πάντα, κρατεῖ, κυβερνᾶ
 Καὶ δέεται, κλαίει ἐμπρὸς εἰς τὴν ἀγνίδα
 Ἐνός λαμπροῦ ἄστρου ποῦ μόλις κινεῖται,

— Μεσίτερε ἄστρο γιὰ τὴ δυστοχιά μου
 Στὸν Πλάστη, καὶ πέ του πῶς μὲ τυρακνεῖ
 Σκληρότατη Μοῖρα, καὶ τὴν εὐτοχιά μου
 Στὸ μαῦρο της στόμα κλεισμένη κρατεῖ.

Εὐθύς ὁ αἶρας, ψασθ καὶ τινάζει
 Μὲ βιά ξεριζώνει τ' ἀγκάθι μακρῶς,
 Κι' ὁ Ἥλιος προβαίνει, τὸ γιουλάκι ἀγκυλιάζει.
 Ὁ νιὸς ἐρωτῶμένος ἐπῆρε τὴ νεῖα.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ ΚΑΥΟΚΕΦΑΛΟΣ

ΚΡΙΝΟΣ ΚΑΙ ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ

Ἴδ' ἕνας κρίνος κάτασπρη
 Μιὰ μέρα πεταλούδα,
 Νὰ φτερολάμνη γύρω του
 Χαρούμενη μ' ἀσποῖδα
 Κ' ἐσκόρπισε ἀναστανάγμα
 Μέσα ἀφ' τὴν ἀγκυλιά του,
 Τὴν πρώτην εὐωδιὰ του.

Ἡ πεταλούδα π' ἀκουσε
 Τὴν εὐωδιὰ ποῦ ἐβγήκε,
 Γλυκὰ εἰς τοῦ κρίνου ἐπέταξε
 Τὴν ἀγκυλιά καὶ ἐμπήκῃ
 Ἐκλείσε τὰ φτεράκια της
 Καὶ μὲ τὴν εὐωδιὰ του
 Ἐπερνε τὰ φιλιὰ του.

Μὰ ὁ κρίνος ἄν ἐξάνεισε
 Πῶς θέλει τὰ φιλιὰ του,
 Γλυκὰ τὴν ἐνανούρισε
 Ἐστὴν κάτασπρη ἀγκυλιά του
 Ἀσέκωσε τὰ φύλλα του
 Καὶ ἄν ἀπεκλειμήθη,
 Τὴν ἐκλείσε ἔσα στύθη.

Τὸ βράδυ, ἄν ἐθρόνισε,
 Ἐνδύταξε καὶ ὁ κρίνος
 Καὶ ἔγυρε μὲς τὸ γυμᾶ του;
 Νὰ κοιμηθῇ κ' ἐκεῖνος;
 Ἐγυρε, ἀποκοιμήθηκε
 Καὶ στὰ χροστὰ ὄνειρά του,
 Ἐφιλιε τὴν κυρά του.

Ἡ οὐρανογυρογέννητη,
 Δροσιά ποῦ τὰ κυττοῦσε,
 Μαργαριτάρια ἀστρόφραγγα
 Γύρω τοὺς ἐσκορποῦσε
 Καὶ ἀπὸ τὰ φύλλα ἔσταξε
 Τοῦ κρίνου ἡ δροσοῦδα,
 Ὅσα ποῦ ἐφάνη ἡ αὐγουλά.

Μία κόρη ποῦ ἐκαμάρωσε
 Τὸν κρίνον μὲ γαρᾶ της,
 Γιὰ τὸν ἀγαπημένον της,
 Τὸν πήρε εἰς τὴν ποδιὰ της;
 Χωρὶς νὰ ξέρῃ ἡ δυστοχῆ
 Πῶς μὲς τὴν ἀγκυλιά του
 Εἶχε τὴν σαρκικὰ του.

Χὰν ἀνοῖξε τὰ φύλλα του,
 Ὁ κρίνος ὁ κομμένος,
 Νεκρὸ ἦτο ἡ πεταλούδα του
 Κ' ἐκεῖνος πεθαμμένος.
 Ὁ ἔρωτας τὸν ἔρωτα
 Ἄν ἴσως καὶ φανεῖται,
 Στὸν κόσμον τί γυρεύει;

Δ ΠΑΠΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΙΝΙΓΜΑ Α'.

Μὲ ἔχουσιν οἱ ἄνθρωποι,
 Ἐς τὸν κόσμον ἐνθ' δὲν ἦμαι
 Δὲν μ' ἀγαποῦν τὰ ὄμματα,
 Ἐνθ' εἰς τὸ φῶς τῶν κεταῖαι
 Ὁ Βόρων, μὲ ἀσπάζεται
 Καὶ ὁ Πλάτων, μὲ λατρεύει
 Κ' ἐνθ' μ' ἀρνεῖται ὁ Ὀμηρὸς
 Ἐς τὸ φῶς του μὲ γυρεύει.

Δ. Η.

Τῷ πρώτῳ λύτη δωρηθήσεται τὸ δράμα Αἰ τὴ μέρα τοῦ
 αἰματός.